

HÃY
TẮT
ĐÈN
VÀ
ĐỌC

TRƯỜNG

Mục lục

Chương 1: Tin Nhắn
Chương 2: Gương
Chương 3: Chồng Tương Lai
Chương 4: Webcam
Chương 5: Best Friend
Chương 6: Lucid Dreaming - Mơ Tỉnh
Chương 7: My Dad..
Chương 8: The Call
Chương 9: One Too Many (Japanese Urban Legend)
Chương 10: Người Hàng Xóm Bệnh Hoạn
Chương 11: Không Một Tiếng Cười
Chương 12: Jack Hill - Bí Ẩn Về Máy Trò Chơi
Chương 13: Gã Đầu Trọc
Chương 14: Sinh Nhật
Chương 15: Du Lịch Ba Lô
Chương 16: Mr Smiley
Chương 17
Chương 18: Khách Ở Trọ Nhà Chúng Tôi
Chương 19: Kí Túc Xá Trường Sân Khấu Điện Ảnh
Chương 20: Người Dẫn Đường Cõi Âm
Chương 21: Chiếc Gối
Chương 22: Con Bé Mặc Đầm Đen
Chương 23: Cô Gái Đi Giày Đỏ
Chương 24: Bệnh Viện U Âm
Chương 25: Chuyến Xe Bus Số 26
Chương 26: Thuốc Lá
Chương 27: Búp Bê Okiku
Chương 28: Help Me
Chương 29: Căn Hộ Tầng Trên
Chương 30: Khúc Hát Gọi Hồn
Chương 31: Hầm Mộ
Chương 32: Mẹ Tôi Không Có Ở Nhà
Chương 33: The Doll
Chương 34: Bên Dưới
Chương 35: Cô Gái Ở Cánh Cửa
Chương 36: Truyền Thuyết Về Hòn Đảo Ma Ám Ở Italia
Chương 37: I Got A Boy Va Đoạn Ballad Chết Người
Chương 38: Trốn Tìm
Chương 39: Quý Âm
Chương 40: Đêm
Chương 41: Sự Thât Về Phineas And Ferb
Chương 42: Giấc Mơ
Chương 43: Câu Chuyện Về Alice, Human Sacrifice

Chương 1: Tin Nhắn

Ngày mùng 2 tháng 3 năm 2011, một cô gái trẻ tên là Suzanne đang sử dụng laptop của mình. Cha mẹ cô đã ra ngoài ăn tối, để Suzanne ở nhà một mình vào khoảng 8h tối. Cô bé rất nổi tiếng ở trường và rất thích hoạt động xã hội, vì vậy, cô dành khoảng 2h mỗi ngày để trò chuyện với bạn bè trên Facebook.

Khoảng 10h hơn, Suzanne đăng nhập vào chương trình tin nhắn dưới tên "SuzieQ13". Ngay lập tức, cô nhận được lời mời kết bạn từ một người có tên "YoungLover69". Cô chấp nhận lời mời và hai người bắt đầu cuộc trò chuyện.

Người đó nói rằng hắn ta là người quen của một người bạn cùng trường cô và hỏi rằng liệu cô có thể cho hắn biết link Facebook của cô không. Là một cô bé thật thà, dễ tin người, Suzanne đồng ý.

Đoạn hội thoại sau đây được trích từ chat logs của họ.

YoungLover69: Tôi đang xem những bức ảnh của cậu.

YoungLover69: Wow! Cậu thật xinh đẹp!

SuzieQ13: Thật à? Cậu nghĩ thế sao?

YoungLover69: Cậu có mái tóc thật đẹp.

SuzieQ13: OMG. Cảm ơn cậu!

YoungLover69: Đôi mắt của cậu thật đẹp.

SuzieQ13: Mọi người nói rằng đó là điểm đẹp nhất ở mình.

YoungLover69: Và cậu có chiếc mũi thật đẹp.

SuzieQ13: Aw... Cậu thật là tốt.

YoungLover69: Và cậu có cái cổ thật đẹp.

SuzieQ13: OK. Mình hiểu rồi. Cảm ơn cậu.

YoungLover69: Và cậu có thân hình thật đẹp.

SuzieQ13: Ồ....

YoungLover69: Và cậu có trái tim thật đẹp.

SuzieQ13: Được rồi. Đủ rồi đó.

YoungLover69: Tôi cá là nội tạng của cậu cũng rất đẹp.

SuzieQ13: Giờ thì cậu làm tôi sợ đấy.

YoungLover69: Tôi muốn thấy chúng.

SuzieQ13: Chào!

YoungLover69: Tao muốn xé đôi mày ra và xem bên trong.

SuzieQ13: Để cho tôi yên!

YoungLover69: Tao muốn đưa ngón tay tao vào trong ruột mày.

SuzieQ13: Im đi đồ quái dị!

YoungLover69: Tao muốn gỡ nội tạng của mày một cách từ từ, từng cái một.

SuzieQ13: Nếu mày không dừng lại, tao sẽ gọi cảnh sát.

YoungLover69: Và hôn chúng.

SuzieQ13: IM ĐI!!!

YoungLover69: Và nâng niu chúng.

SuzieQ13: Đồ khốn lập dị!

YoungLover69: Và chơi với chúng hàng giờ liền.

SuzieQ13: Mặc xác mày!

YoungLover69: Suzie

YoungLover69: Suzie!

YoungLover69: Suzie!

YoungLover69: SUZIE!

YoungLover69: SUZIE!!!

SuzieQ13: Mày muốn gì?

YoungLover69: Máu của mày phủ khắp cơ thể tao.

SuzieQ13: Cút đi đồ tâm thần!

YoungLover69: Tao có thể thấy mày.

SuzieQ13: CÚT ĐI!

YoungLover69: Tao thấy mày, Suzie.

SuzieQ13: Ừ, phải rồi.

YoungLover69: Tao đang theo dõi mày, ngay lúc này.

SuzieQ13: Mày không thể.

YoungLover69: Có đấy. Tao sẽ chứng minh.

SuzieQ13: Đừng tỏ ra là kẻ ngu ngốc nữa!

YoungLover69: Peekaboo! Tao thấy mày.

SuzieQ13: Nếu mày thấy tao, vậy hãy nói xem tao đang ở đâu.

YoungLover69: Trong nhà mày.

SuzieQ13: Vậy đây!

YoungLover69: Chat bằng laptop của mày.

SuzieQ13: Thế cơ đây!

YoungLover69: Ngồi trên ghế bành.

SuzieQ13: Thì sao? Điều đó chẳng khó để đoán ra.

YoungLover69: Hỏi xem tao đang ở đâu đi Suzie!

YoungLover69: Hỏi xem tao đang ở đâu đi Suzie!

YoungLover69: Hỏi xem tao đang ở đâu đi Suzie!

YoungLover69: Hỏi xem tao đang ở đâu đi Suzie!

YoungLover69: Hỏi xem tao đang ở đâu đi Suzie!

YoungLover69: Hỏi xem tao đang ở đâu đi Suzie!

SuzieQ13: Để cho tao yên, đồ điên!

YoungLover69: Nếu mày hỏi tao đang ở đâu, tao sẽ không nhắn tin ày nữa.

SuzieQ13: Thôi được rồi, nếu điều đó làm mày câm miệng lại.

SuzieQ13: Mày đang ở đâu?

YoungLover69: Trong một ngôi nhà.

YoungLover69: Chat bằng một cái laptop.

YoungLover69: Trốn đằng sau cái ghế mày đang ngồi.

Đêm hôm đó, cha mẹ Suzanne trở về nhà và nhận ra căn nhà im lặng một cách kì lạ. Bước vào cánh cửa phòng khách mở toang, họ chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng. Căn phòng được bao phủ bởi máu và xác cô con gái 13 tuổi của họ nằm giữa sàn nhà. Cô bé bị xẻ dọc từ đầu tới chân và nội tạng của cô nằm rải rác xung quanh.

Cảnh sát đã tìm thấy con dao đâm máu và một cái laptop đằng sau ghế bành. Cái laptop đang mở và chạy chương trình tin nhắn. Họ không thể điều tra được gì từ chiếc laptop. Nó vừa được mua ngay trước ngày xảy ra án mạng và mới được sử dụng một lần, để chạy chương trình tin nhắn. Cho tới nay, vụ sát hại Suzanne chưa được giải quyết và tên sát nhân vẫn ở đâu đó ngoài kia...

Chương 2: Gương

Tôi chưa bao giờ thích gương, tôi không biết tại sao, nhưng tôi chỉ cảm thấy hoàn toàn không tự nhiên. Luôn luôn có cảm giác rằng hình ảnh phản chiếu tôi thấy không phải là bản thân, luôn luôn có thứ gì đó... không đúng... về chúng.

Tôi đã từng cho rằng đó chỉ là vì tôi còn trẻ và còn ngây thơ, dễ dàng sợ hãi những câu chuyện kinh dị, vì đầu óc tôi đã suy nghĩ quá nhiều. Tuy nhiên, khi tôi lớn lên, nỗi sợ dần dần rõ rệt hơn, nó thực hơn. Tôi trở nên ngày càng cảnh giác về những hình ảnh phản chiếu của mình, luôn tránh nhìn vào chúng bất cứ lúc nào có thể. Nhưng sự tò mò lúc nào cũng mạnh mẽ hơn tôi, bắt tôi phải mở to mắt ra mà nhìn. Thường thì tôi có thể thề rằng cô ta di chuyển khác với tôi, một cử động nhẹ của bàn tay, một cái nhìn thoáng qua của đôi mắt, một chút ẩn ý trong nụ cười. Tôi đã tự thuyết phục bản thân, đó là vì tôi ngu ngốc, và thị giác đã đánh lừa tôi. Nhưng đầu đó luôn luôn có những suy nghĩ nghi ngờ, và nỗi sợ hãi khiến tôi không bao giờ dám nhìn chúng lâu.

Mặc dù đến gần đây, tôi bắt đầu nghĩ rằng tôi đã luôn đúng suốt từ đó đến giờ. Các chuyển động ngày càng khác biệt một cách rõ rệt, đến nỗi tôi không thể nào phủ nhận nó được nữa. Cô ta thỉnh thoảng lại nghiêng đầu sang một bên với vẻ mặt bối rối, bàn tay cô ta vuốt ve mái tóc trong khi tay tôi vẫn đặt trên bồn rửa mặt. Cô ta thậm chí còn bước lùi lại một bước, cứ như thể cô ta sợ hãi khi thấy tôi vậy.

Tôi bắt đầu tránh né các ảnh phản chiếu ngày càng nhiều hơn; gương, cửa sổ các shop, vũng nước. Bất cứ thứ gì mà tôi có thể thấy bản thân mình trong đó. Tôi che phủ tất cả tấm gương ở nhà bằng khăn trải giường, giấu đi bất kỳ bề mặt phản chiếu nào, thả tất cả màn cửa xuống. Điều đó đã trở nên tệ hại đến nỗi mỗi chuyến đi ra bên ngoài của tôi giống như một quá trình tấn công và tôi bắt đầu khép mình lại. Những cuộc gọi nhờ, những dòng tin nhắn lo lắng từ bạn bè và gia đình ngày càng nhiều. Tôi chỉ nói với họ rằng tôi cảm thấy không khỏe, nhưng tôi sẽ sớm hồi phục lại.

Sau cùng, tôi đã không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi thật ngu ngốc, suy nghĩ quá nhiều, hủy hoại cuộc sống của tôi chỉ vì những thứ-không-thể-xảy-ra. Tôi cần phải thuyết phục bản thân mình một lần nữa, một lần và mãi mãi.

Chạy xộc tới trước cái gương trong phòng ngủ, xé rách tấm ra giường, và tôi hét lên: “CÔ LÀ TÔI, CÔ KHÔNG THỂ DI CHUYỂN NẾU NHƯ TÔI KHÔNG LÀM NHƯ THẾ!”

Thật sự khi ấy tôi hoàn toàn không biết mình đang mong chờ những gì. Tôi đứng đó, thờ hờn hển một lúc lâu, nhìn chằm chằm bản thân. Tóc tai rối bù, đôi mắt thâm quầng. Những thứ này thực sự đã tước mất cuộc sống của tôi.

Tôi bắt đầu cười nhạo chính mình, thật là một con ngốc mà! Tiếng cười nhạo nhanh chóng trở thành tiếng khóc thổn thức, cứ như là tất cả mọi cảm xúc bị dồn nén của tuần qua trào lên trong tôi và tôi gục ngã xuống đất.

Cuối cùng, tôi ngược lên nhìn bản thân mình một lần nữa, chỉ có điều... nó không phải là tôi. Cô ta vẫn đứng đó, với vẻ khiếp sợ trên gương mặt. Tay cô ta cảm một thỏi son môi, và cô ta đưa nó lên mặt kính.

Những dòng chữ hiện lên:

‘Tránh xa cái Gương ra!’

Chương 3: Chồng Tương Lai

Trong nhiều năm, một trò chơi bí ẩn đã rất được phổ biến với các cô gái tuổi teen ở Nhật Bản. Người ta gọi trò chơi là "Người chồng tương lai" hoặc "Vợ chồng tương lai". Theo lời kể, nếu bạn chơi trò chơi, bạn sẽ biết ai là người chồng/vợ tương lai của mình. Người ta nói để chơi trò chơi này cần phải tắt hết đèn, ở bên cạnh cửa sổ và dưới ánh trăng. Nếu bạn đặt lưỡi dao cạo trong miệng của bạn vào lúc nửa đêm, và nhìn vào một chậu nước, bạn sẽ thấy khuôn mặt của người chồng/vợ tương lai phản chiếu trên mặt nước.

Cảnh báo: Đừng bao giờ chơi trò này bởi vì nó rất nguy hiểm. Bạn có thể cắt miệng của bạn khi ngậm lưỡi dao cạo và kết quả là bạn sẽ trông giống như "Khẩu liệt nữ".

Sau đây là câu chuyện về một nữ sinh trung học đã chơi trò chơi này:

Có một nữ sinh trung học đã nghe về trò chơi bói toán "Người chồng tương lai" kia và quyết định thử nó. Cô gái này chưa có bạn trai, cô rất lo lắng về việc cô sẽ không bao giờ có bạn trai và tệ hơn nữa nếu cô không thể kết hôn. Sự lo lắng và tò mò của cô đã khiến cô muốn tìm hiểu xem liệu cô có thể có chồng không và người đó nhìn như thế nào. Cô lấy lưỡi dao cạo của ba cô từ trong cái tủ ở phòng tắm. Sau đó, cô lấy một cái chậu và đổ đầy nước vào chậu. Cuối cùng, cô tắt đèn đi, mở màn cửa và đợi cho đến khi đồng hồ điểm nửa đêm. Cô cẩn thận đặt lưỡi dao cạo vào trong miệng của mình và nhìn chăm chú vào chậu nước. Trên mặt nước, cô đã thấy một người đàn ông nhìn cô. Cô gái rất ngạc nhiên và đột nhiên thét lên. Vào lúc đó, lưỡi dao cạo rơi khỏi miệng cô và rơi vào chậu nước. Nước trong chậu trở thành màu đỏ giống như máu. Cô bắt đầu hoảng sợ và run rẩy. Một lát sau, cô nhìn vào chậu nước lần nữa thì cô thấy nước vẫn sạch như trước và lưỡi dao cạo đang ở dưới đáy của chậu nước. Cô gái bắt đầu thấy rối trí. Thứ cô thấy vừa rồi chỉ là ảo giác? Liệt mất của cô có quá gà không? Cô đã thật sự thấy một khuôn mặt hay chỉ là phản chiếu của mặt trăng? Nhưng cuối cùng, cô đã quyết định quên đi và đi ngủ.

Nhiều năm trôi qua, cô đã trở thành một người trưởng thành. Cô đã học đại học và cuối cùng cũng kiếm được một công việc. Cô cũng bắt đầu hẹn hò với một người đàn ông rất tốt. Đó là bạn trai đầu tiên của cô ấy, anh ta rất lịch thiệp và luôn chiều theo ý cô. Anh ta rất thân thiện, có tính hài hước, dí dỏm. Anh ta cũng làm được rất nhiều tiền. Tuy nhiên, có một điều rất kì lạ về anh ta. Anh ta luôn đeo cái mặt nạ khẩu trang y tế. Ở Nhật Bản, đeo khẩu trang y tế ra đường không phải là điều bất thường, họ thường đeo khẩu trang y tế để chống lây bệnh cảm cúm cho người khác. Thật ra, ngay từ lần gặp đầu tiên, anh ta đã giải thích rằng anh ta đang có bệnh trong người và không muốn cô bị lây nên mới đeo khẩu trang. Vào lúc đó, cô ấy chấp nhận lời giải thích, nhưng nhiều tháng trôi qua, anh ta vẫn tiếp tục đeo chiếc khẩu trang và không bao giờ bỏ nó ra. Mỗi lần họ gặp nhau hay đi hẹn hò, người đàn ông vẫn đeo chiếc khẩu trang. Nếu cô hỏi anh ta bỏ nó ra thì anh ta lại giận dữ và từ chối. Mặc dù thế, cô vẫn yêu anh ta và có lẽ yêu nhiều hơn cả trước đây. Cuối cùng, anh ta hỏi cưới cô, cô bắt đầu nghĩ. Làm sao có thể cưới một người mà mình chưa bao giờ biết mặt? Là vợ chồng thì không bao giờ có bất kì bí mật nào giữa hai người. Anh ta đang cố gắng che giấu cô thứ gì? Cô luôn tin tưởng rằng tình cảm của cô dành cho anh không bao giờ thay đổi, cho dù anh ta trông có xấu xí thế nào đi nữa. Vào một đêm, cô bảo anh ta rằng cô sẽ chỉ kết hôn với anh ta nếu anh ta tin tưởng vào cô và cho cô xem mặt anh. Cô hỏi anh bỏ chiếc khẩu trang ra. Đầu tiên, anh ta từ chối, nhưng khi cô nài nỉ anh, cuối cùng anh cũng đồng ý. Anh ta quay lưng đi, và từ từ bỏ chiếc khẩu trang xuống. Sau đó, anh ta đột nhiên quay lại về phía cô gái để đối mặt với cô, và cô thờ trong sự kinh hoàng. Khuôn mặt anh ta biến dạng bởi một vết sẹo lớn, kéo dài từ mắt của anh ta, đến má rồi miệng và cằm. Vết thương nhìn như rất sâu, trông như được khoét bằng một lưỡi dao. Nhìn rất đau đớn.

"Có chuyện gì với khuôn mặt của anh vậy? Cô rụt rè hỏi "Chuyện gì đã xảy ra?". Đôi mắt của anh ta

trông giống như rất tức giận. Khuôn mặt của anh ta biểu hiện sự hận thù. "Cô nên biết, cô đã làm rơi lưỡi dao cạo!!"

Chương 4: Webcam

Một cô gái 17 tuổi lên mạng và thấy mẹ mình cũng đang online. Cô bắt đầu trò chuyện với bà. Cuộc đối thoại ấy đã trở thành nỗi sợ suốt cuộc đời cô gái.

Mẹ: Chào con! Con sống ở nhà bố tốt chứ hả?

Con: Vâng, khá tuyệt mẹ ạ! Mẹ biết không...hiện giờ bố không ở nhà. Hehe

Mẹ: Thật à? Ông ta đi đâu rồi?

Con: Bố để lại một mẫu giấy nhắn, nói rằng bố tới cửa hàng hay nơi nào đó đại loại thế. Mẹ này! Mẹ có webcam rồi đúng không?

Mẹ: Ủ! Kenny mua ẹ.

Con: Tuyệt! Mẹ bật thử đi!

Mẹ: Được rồi...

Con: Ôi trời ơi! Mẹ đang mặc cái gì thế?!

Mẹ: Đồ ngủ. Con có thích nó không?

Con: Không đời nào! Kiểu đó lỗi mốt rồi mẹ ơi!

Mẹ: Ờ thì....

Con: Mẹ này! Kenny ở đó với mẹ à?

Mẹ: Không. Sao con hỏi vậy?

Con: Mẹ! Đừng cử động.....cứ bình tĩnh.....có ai đó ở cửa ra vào đằng sau mẹ.....

Mẹ: Đừng có dọa mẹ!

Con: Con không đùa đâu.....mẹ nhìn vào hình phản chiếu trên màn hình máy tính ấy.....từ từ lấy điện thoại gọi 911 đi.....

Trước khi người mẹ kịp với lấy điện thoại thì một chiếc dùi đục đã đâm mạnh vào gáy bà, xuyên ra đằng trước. Đó là hình ảnh cuối cùng của người mẹ mà cô gái có thể nhìn thấy. Máu từ cổ của bà bắn cả vào chiếc camera. Thứ duy nhất cô có thể thấy là một bóng đen.

Cô thấy kẻ đó xé rách chân tay bà mẹ ra.....từng cái một..... Tất cả những gì cô có thể làm là nhìn trong kinh hãi cái bóng đen đó giết người duy nhất mà cô yêu thương.

Và giờ thì bạn đã biết câu chuyện này, bóng đen đó sẽ đến sau lưng bạn trong 5 phút nữa, sẵn sàng để giết bạn, trừ khi bạn kể câu chuyện này ột ai khác. Tôi nghĩ bạn nên khăn trương lên....

HÃY TẮT ĐÈN VÀ ĐỌC

Ken
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Best Friend

Một đêm nọ, họ thức rất muộn, họ cố làm cho xong đồng bài tập để chuẩn bị cho kì thi giữa kì sáng hôm sau.

Một trong 2 cô gái khá lười, nên đã quyết định bỏ cuộc và đi ngủ sớm. Cô gái còn lại vốn là một người chăm chỉ, nên cô quyết định thức muộn, cô rất muốn làm tốt bài kiểm tra.

Giữa đêm, cô gái nhận ra: mình để quên quyển sách trên phòng bạn mình. Cô không muốn cô bạn bị đánh thức bởi ánh đèn nên cô đã vào trong phòng, tìm quyển sách trong bóng tối.

Cô nghe thấy tiếng ngáy rất to của bạn mình, nên cô thử gọi tên bạn mình để xem liệu cô gái có còn thức, nhưng chẳng hề có câu trả lời.

Cuối cùng thì, cô gái cũng tìm được cuốn sách. Cô mò mẫm đi ra ngoài trong bóng tối.

Cô đã thức rất muộn để chuẩn bị cho bài kiểm tra. Và sáng hôm sau, cô đã làm tốt bài kiểm tra, nhưng bạn cô lại chẳng xuất hiện.

Cô gái rất lo lắng cho cô bạn của mình, nên ngay khi về nhà, cô gái đã chạy nhanh lên phòng bạn mình và gõ cửa.

Chả có câu trả lời.

Cô rất sợ hãi, vì thế cô đã mở cửa và bật đèn. Cô đã bắt gặp một cảnh tượng khủng khiếp.

Bạn cô nằm bất động trên giường trong một bể máu. Cô gái đã bị ám sát.

Sau đó, cô quay lại và nhìn thấy một thứ khiến cô lạnh sống lưng. Đó là một dòng chữ bằng máu được viết lên tường: "Mày có vui không khi lúc đó không bật đèn?"

HÃY TẮT ĐÈN VÀ ĐỌC

Ken
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lucid Dreaming - Mơ Tỉnh

Hôm chủ nhật, tôi chỉ làm những việc mà tôi vẫn thường làm mỗi tuần trong vài năm trở lại đây. Tôi nằm trên giường đến khoảng 1h30, và sau đó gọi điện thoại cho James, cậu bạn thân của tôi, hỏi xem cậu ấy có muốn đi leo núi không, sau đó chúng tôi bắt tàu điện ngầm để gặp nhau như hàng tuần (chúng tôi học hai trường khác nhau). Dù sao thì trong tuần rồi, tôi cũng đã kể với cậu ấy về điều kỳ lạ xảy ra với tôi hôm thứ hai trước đó. Khi mới vừa ra khỏi nhà để đến cửa hàng góc phố, tôi cảm giác có cái gì đó rất kỳ lạ ở sau mình. Tuy nhiên tôi nghĩ không có gì cả và vẫn tiếp tục đi. Khi đến một ngõ cụt, tôi nghe một tiếng kêu thất thanh từ ngôi nhà cạnh đó. Đây là nhà của một cặp vợ chồng già mà tôi đã từng giúp họ làm việc nhà. Là một thiếu niên tốt, tôi nghĩ rằng mình nên đi xem mọi chuyện có ổn không. Tuy nhiên, khi đến gần ngôi nhà, một cơn gió bất ngờ thổi qua tai khiến tôi rợn người, tôi có thể tả đó là một thứ gì đó. Tiếp đó, cơn gió lại thổi đến, nhưng với tiếng to hơn. Lần này tôi nghe tiếng nói “ngươi là người tiếp theo”. Tôi cuống cuống chạy về nhà, khóa chặt cửa. Chắc các bạn nghĩ lúc đó tôi khóc thút thít, nhưng thật sự âm thanh đó khiến tôi không quên được. Sau khi kể cho James, cậu ấy cũng rùng mình nhưng chúng tôi chỉ cười và cho qua chuyện đó.

Khuya hôm đó, tôi lại nghe thấy âm thanh ấy nhưng với một giọng khác. Lúc ấy mình đang tắm, dường như có một người ở đằng sau mình chứ không phải là tiếng thì thầm từ nơi xa nào đó. Tôi quay đầu lại nhưng không thấy ai cả. Tôi tắm tiếp nhưng thật sự rất hoài nghi về thứ đang ẩn nấp đấy. Âm thanh tôi nghe thấy tiếp vẫn làm tôi sợ đến hôm nay. Nó nói với về cực kì kích động, “Đừng đi ngủ”.

Tôi tắm xong và hoàn toàn run rẩy. Tôi hiểu giọng nói ấy nói gì nhưng phần nào đó trong tôi đã thúc giục đi ngủ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi cưỡng lại điều đó và lên Reddit, mãi 2 tiếng sau, đến 12h30, tôi quá mệt và quên đi giọng nói đó. Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ nhiều người trong số các bạn đã từng nghe về “mơ tỉnh”, tôi không thường như vậy nhưng tôi đó thật sự là thế. Cảm giác thật tuyệt khi có thể hoàn toàn kiểm soát những gì mình làm, nhưng điều tuyệt vời đó dần tan đi và có cảm giác như một bộ phim kinh dị, gần giống như “Paranormal Activity”, đó là lúc tôi nhận ra mình đang ở trong phòng. Tôi nhìn quanh và nó giống hệt với căn phòng của tôi đêm hôm đó. Tôi nhìn quanh và nhìn thấy mình đang ngủ ở đó. Trong giấc mơ tôi nghe một tiếng động từ máy vi tính, buồn cười làm sao màn hình vi tính nhìn giống như trang chủ của Reddit. Nhưng trang web ấy đột nhiên mờ dần, và chuyển sang hình dạng như một cơ thể người. Tôi nhận ra được người đó ấy, là bà cụ trong ngôi nhà phát ra âm thanh mình đã nghe. Tôi đón laptop lại ngay khi nghe thấy âm thanh đó, nhưng nó nói với giọng điệu thất vọng, “Ta đã bao ngươi không rồi mà”. Tôi ngoảnh lại chỗ mình đang ngủ và ‘tôi’ đang ngồi thẳng nhìn về trước, nó quay lại và nhìn về phía tôi với miệng mở to như mặt của người đang la hét và nó lao đảo về phía tôi. Tôi tỉnh dậy và không ngủ lại nữa.

May mắn là điều đó không xảy ra nữa nhưng tôi luôn đi ngủ một cách rất thận trọng, đóng tủ quần áo, mở cửa phòng, để nhiều đèn sáng v.v... Đây có thể là một cơn ác mộng nhưng nó hoàn toàn khớp với ngày hôm đó. Tôi xin lỗi nếu bạn cảm thấy câu chuyện này dài dòng và phí thời gian nhưng nó là thật 100%.

Chương 7: My Dad..

Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé đã chán ngời ở nhà. Cậu quyết định đi dạo xung quanh nhà của mình, nhưng ngay trước khi cậu đi, người cha nói: "Đi đến nơi con muốn, nhưng không được mở cánh cửa màu xanh đằng kia."

Cậu bé đã đi bộ xung quanh nhà, mở và đóng những cánh cửa. Cậu nhanh chóng chán một lần nữa, nhưng sau đó cậu đến cánh cửa màu xanh. Cảm dỗ vượt qua lí trí, và mặc dù cha của cậu đã cấm cậu mở cửa, cậu vẫn quyết định mở nó bằng bất cứ giá nào.

Cậu bé vặn núm cửa và mở nó ra. Đột nhiên, một bộ xương khủng khiếp hiện ra và đuổi theo cậu xung quanh nhà. Chạy xuống cầu thang với bộ xương đang đuổi theo phía sau, cậu bé bắt đầu la lớn gọi cha mình.

"Bố! Bố! ", Cậu hét lên." Có một bộ xương đuổi theo con! "

Cha của cậu xuất hiện, cầm một cái rìu, và xắt bộ xương thành từng miếng nhỏ.

"Bố đã nói với con là không được mở cánh cửa kia rồi mà" cha cậu nói.

"Bây giờ, quay trở lại với những gì con đang làm, nhưng chắc chắn rằng con không mở cánh cửa màu xanh một lần nữa."

Cậu bé bắt đầu đi bộ xung quanh nhà một lần nữa, và chẳng bao lâu cậu đã chán. Cậu đã đi lên cầu thang và mở cánh cửa màu xanh. Đột nhiên, một người đàn ông không đầu khủng khiếp hiện ra và đuổi theo cậu xung quanh nhà.

Cậu bé chạy xuống cầu thang và hét lên gọi cha mình.

"Bố! Bố! ", Cậu khóc." Có một người đàn ông không đầu đuổi theo con!" Cha của cậu xuất hiện, tay cầm một khẩu súng ngắn, và bắn người đàn ông không đầu với cả hai phát đạn.

"Đây là lần cuối cùng bố cảnh báo con", người cha nói. "Không được mở cánh cửa màu xanh. Nếu con còn làm thế, con chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình."

Cậu bé bắt đầu đi bộ xung quanh nhà một lần nữa, tìm thứ gì đó để làm. Cậu sớm cạn kiệt ý tưởng. Cậu đứng trước cánh cửa màu xanh, tự hỏi nếu cậu mạo hiểm mở nó một lần nữa thì sẽ ra sao. Trí tò mò vẫn chiến thắng và cậu quyết định vặn nắm cửa. Cánh cửa mở ra và cha của cậu đang đứng bên trong, cầm một cái rìu. "Bố đã cảnh cáo con!" Người cha hét lên khi cắt con trai của mình ra từng miếng nhỏ.

HÃY TẮT ĐÈN VÀ ĐỌC

Ken
www.dtv-ebook.com

Chương 8: The Call

Bạn đã bao giờ nhận được cuộc gọi từ một số lạ chưa? Chắc chắn ai trong chúng ta cũng đã từng. Có thể là họ gọi nhầm số hoặc là dịch vụ quảng cáo. Và mọi người sẽ cúp máy nhanh nhất có thể nếu đây chỉ là quảng cáo thông thường. Đạo gần đây tôi hay nhận được cuộc gọi từ một số lạ vào chính xác 2 giờ 43 lúc sáng. Bạn cần biết và điều về tôi, tôi hay thức khuya để đọc creepy pasta hoặc chơi những trò game kinh dị. Khi tôi nhắc máy, đầu bên kia thường im lặng. Tôi chỉ nghe thấy tiếng thở, chính xác chỉ là tiếng thở đều đều nếu trong phòng bạn hoàn toàn im lặng.

"Xin chào?" Tôi nói với đầu dây bên kia.

Không có ai trả lời sau hơn 30 lần tôi nói "xin chào" và rồi người kia cúp máy. Tôi rất tò mò xem có thể là ai. Sau đó tôi cúp máy và lại chú tâm đọc Creepy Pasta. Rồi đột nhiên điện thoại lại đổ chuông. Tôi nhắc máy, hy vọng người kia cất tiếng nhưng đáp trả chỉ là tiếng thở dồn dập hơn.

"Nếu bạn gọi chỉ để đùa giỡn.." câu nói của tôi bị ngắt quãng bởi giọng nói của một người đàn ông.

"Rời khỏi nhà.." Hấn nói rất gay gắt, gần như là hét lên

"Cái chó gì thế?" Tôi la lên.

"Rời khỏi nhà.. ngay lập tức!"

"Ai thế?" Tôi hét lên vì sợ hãi và giận dữ.

"Đây là lần cảnh báo cuối cùng đây" Hấn trầm ngâm.

.

.

"Tôi sẽ gọi cảnh sát"

Đột nhiên nhà tôi mất điện. Tôi bật đèn flash lên và soi vào trong phòng. Rồi tôi cầm lấy điện thoại di động. Ngay khi tôi chạm tay vào nó, có tiếng bước chân chậm chậm đi lên cầu thang. Tôi rất hoảng sợ. Tôi lấy bàn chặn ngay giữa chiếc cửa và khóa cửa vào, cầm lấy cây gậy bóng chày làm vật phòng thân. Sau đó, tôi gọi 911. Điện thoại hết pin. Tôi muốn hét lên nhưng kịp thời lấy tay bịt miệng lại. Tiếng bước chân ngày càng đến gần phòng tôi. Tôi ngay lập tức chạy vào tủ quần áo. Điện thoại lại hoạt động bình thường trở lại nhưng hình nền là một người đàn ông đáng sợ, nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi gọi cảnh sát, chỉ để nhận lại một tiếng rít lớn. Tôi gọi tất cả mọi người trong danh bạ, trả lời tôi vẫn chỉ là tiếng rít lớn từ điện thoại vọng lại. Chán nản tắt tắt điện thoại đi, lập tức một tiếng động lớn vọng lại. Tôi hé cửa nhìn ra thì thấy cửa phòng đã biến mất! Không có gì còn lại, bản lề cũng biến mất. Cứ như cái cửa chưa từng tồn tại, rồi một người đàn ông mặc áo àu đen bước vào phòng. Màu đen đặc phủ kín khuôn mặt hắn. Tôi hét lên và đóng sập cánh cửa tủ lại. Một giọng nói cất lên.

"Tao đã cảnh báo rồi."

Tôi đã sẵn sàng đánh hắn bằng cây gậy bóng chày, sau đó tôi sẽ lên xe, và chạy trốn. Tôi từ từ mở cánh tủ, sẵn sàng chuẩn bị cho trận chiến sinh tử một mất một còn. Cánh cửa tủ bật mở, tôi lao ra cho hắn

mấy gậy vào đầu. Hấn ta vẫn đứng im như thể chẳng bị ảnh hưởng gì. Tôi đánh rơi cái gậy và chạy thẳng lên xe, nổ máy và lao nhanh hết sức có thể. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu thấy bóng hấn đứng ở hiên nhà nhỏ dần..

Hiện tôi đang ở một khách sạn ở tiểu bang nơi tôi sống. Cả tuần qua tôi không thể nào ngủ được, thứ duy nhất mà tôi có là chiếc laptop. Tôi sẽ không bao giờ trở lại thị trấn ấy nữa, không bao giờ trở lại khu phố ấy và nhất là ngôi nhà của mình nữa. Hiện đang là 2 giờ 43 phút đêm nhưng tôi vẫn thức. Người dân quanh đây rất thân thiện, tôi đã gặp..

Ồ tôi có điện thoại..

Lại là hấn!

Tôi nhìn qua cửa sổ và thấy hấn, hấn đứng giữa đường, nhìn chòng chọc vào tôi. Tôi ngay lập tức gọi 911, và khóa chặt cửa phòng. Tôi.. tôi cần rời khỏi đây! Mẹ nó, hấn đang đi lên cầu thang lên khách sạn!! Ở đây tôi có thể nghe thấy tiếng mọi người hét lên. Tôi làm gì bây giờ?? Hấn đang ở tầng này.. Tôi đang trốn trong phòng tắm. Chó chết!! Hấn đang phá cửa!! Tôi có thể nghe thấy tiếng cửa đập xuống.. Hấn.. hấn đang ở trước cửa nhà tắm.. Ai đó nếu đang đọc những dòng này hãy cứu tôi với.. Hấn đang phá cửa!! Nhanh lên và cứu tôi bởi nếu hấn vào hấn s-

Chương 9: One Too Many (Japanese Urban Legend)

Trước đây có 1 sinh viên đại học (mà chúng tôi hay gọi anh ấy là "D"), anh ta rất thích lừa gạt trên chóc người khác. Chẳng hạn như bữa nọ, D đến nhà hàng cùng với 3 người bạn, và khi người phục vụ hỏi "4 người phải không ạ?", D sẽ trả lời "Thôi nào, nhìn cẩn thận hơn đi, chúng tôi ở đây có 5 người lận mà!"

D làm điều này rất thường xuyên và nó khiến mọi người bắt đầu nghĩ rằng D thực sự có thể nhìn thấy "những thứ đó"-những thứ mà chúng ta không muốn và cũng không nên thấy. Nhưng dĩ nhiên, D không thể nhìn thấy! Anh ta chỉ coi đó là trò vui để tự tiêu khiển bằng việc quan sát phản ứng của mọi người mà thôi. Dù biết bao nhiêu lần bạn của D bảo anh ta nên dừng việc trên chóc người khác lại, anh ta chỉ cười vào mặt họ.

Rồi 1 ngày nọ, D (có thói quen là luôn dẫn người nào đó đi theo khi anh ta đi ăn) vì muốn thay đổi không khí nên đi ăn 1 mình.

Đi vào nhà hàng, anh ta ngồi xuống tại 1 bàn trống. Người bồi bàn mang ra 1 ly nước rồi đặt trước mặt anh.....và ly còn lại ở phía trước chỗ ngồi đối diện của D! "Lạ thật", D nghĩ, tất nhiên không ai ngồi đối diện với D lúc đó.

"Có thể có ai đó ở đây ngay trước khi mình đến, và người phục vụ nghĩ rằng người đó cùng đi với mình ... Thôi kệ, mình sẽ di chuyển đến bàn khác nếu có người trở lại."

Sau đó, người bồi bàn ra phục vụ còn D thì thân nhiên gọi 1 món mì ống. Vào thời điểm đó tất cả các thực khách khác đã rời khỏi nhà hàng, và D là người khách duy nhất còn ở lại quán. Bây giờ thì D dường như chắc chắn người phục vụ đã lầm lẫn!

Không lâu sau khi D gọi món, món ăn được đem ra và 1 lần nữa trong sự hoảng hốt của D, người bồi bàn đặt cùng một món ở phía trước của ghế đối diện.

"Tại sao anh lại đặt hai đĩa khi chỉ có tôi ở đây?" D hỏi người bồi bàn một cách giận dữ.

Người bồi bàn ngạc nhiên, nhìn quanh nhanh chóng và thốt lên "Thật là kỳ lạ! Tôi chắc chắn rằng tôi đã thấy có 2 người ở đây mà"

Sợ hãi, D sau đó đã nói chuyện với người quản lý, người đứng ở cửa khi D bước vào nhà hàng, nhưng ông cũng nói rằng D không đi một mình mà đi cùng với 1 người nữa. Bực mình, D xông ra khỏi nhà hàng.

Giờ đây, khi là người chịu đựng kết quả của trò lừa bịp mà anh ta hay chơi người khác, anh nhận ra nó cảm thấy khó chịu như thế nào. Anh thề anh sẽ không bao giờ làm điều đó một lần nữa.

Nhưng đó chỉ là khởi đầu. Từ đó về sau, mỗi lần D ra ngoài, người ta đều thấy người khác bên cạnh D. Ở khắp mọi nơi anh đã đi, bất cứ ai anh gặp, D đều bị nhìn thấy đi cùng với một người nào đó. Ngay cả trên một đoàn tàu rất đông người, mọi người đứng hết cả chỉ chừa riêng 1 chỗ trước mặt anh!

"Ai đó đang đi theo mình....", D lẩm bẩm và từ đó D không chịu đi ra ngoài nữa. Anh trở nên hoang tưởng, sợ hãi nghiêm trọng và trở thành 1 người hoàn toàn khác. Trong nhiều tháng, D tiếp tục sống như một ẩn sĩ. Anh ta chỉ ở trong nhà, và theo lời đồn đại là để không phải đối phó với "người đó".

Nhiều ngày trôi qua. D dần dần nghĩ rằng, sau một thời gian dài như vậy, "người đó" ắt hẳn phải đi

đến một nơi khác. Anh bước ra ngoài lần đầu tiên sau khoảng thời gian cảm giác như cả thế kỉ. Không khí bên ngoài như tươi mới và sạch sẽ hơn bao giờ hết.

Rồi D đi vào 1 nhà hàng nọ. Nhà hàng có không khí rất thoáng mát và rộng rãi nên D cảm thấy khá thoải mái. Tuy nhiên, anh ta vẫn còn sợ ngồi tại bàn nên anh đã chọn ngồi tại 1 quầy bar trống.

"Mình ngu ngốc thật..",D nghĩ thầm,"Không có gì mình phải sợ cả!".Nghĩ như thế,D cảm thấy nhẹ nhõm dần dần...

"Xin Chào",người bồi bàn nói,và đặt 1 cốc nước trước mặt D.Và rồi anh ta đặt thêm 1 cốc bên cạnh D,rồi 1 cốc kế bên cốc anh ta vừa đặt,rồi 1 cốc nữa,và sau đó là nhiều cốc nữa

Chương 10: Người Hàng Xóm Bệnh Hoạn

Vì những lý do học tập và làm việc, tôi chuyển sang một căn hộ mới. Căn hộ nằm ở ngoại ô, một nơi yên tĩnh giúp tôi thoát khỏi những tiếng ồn ào của khu dân cư đông đúc. Tôi thu xếp hành lý và đi đến đó, sau 1 đoạn đường khá xa cuối cùng cũng đến được chỗ căn hộ. Căn hộ này không được rộng lắm, những căn hộ xung quanh cũng vừa vừa như nhau. Tôi háo hức dọn đồ vào, sắp xếp đồ đạc và lau chùi bụi bặm. Trong lúc hăng say làm việc, ông hàng xóm kể bên đi ngang qua nhìn tôi, tôi mỉm cười chào hỏi... Ông ta không nói gì, chỉ nhìn với ánh mắt khó hiểu. Rồi ông ta đi mất, tôi cũng quay trở về công việc của mình. Mãi mê làm việc, cũng hơn 6h chiều rồi, chỉ còn vài thứ nhỏ nhặt linh tinh, tôi treo nó vào cây máng đồ ở góc nhà. Lạ thay trong góc có một cái lỗ gì đó phát ra ánh sáng, tôi lại gần nhìn kiểm tra nó. Cái lỗ chỉ to chừng ngón tay cái, tôi nhìn vào... ra là cái lỗ này nhìn được sang nhà bên cạnh, tò mò nên tôi quan sát xung quanh nhà này, chợt thấy ai đó đang ngủ trên giường... thì ra là ông hàng xóm mà tôi đã gặp sáng nay. Liếc nhìn sang những góc nhà thấy có những túi đen, không biết trong đó đựng gì, thỉnh thoảng những cái túi cử động bên trong... Quay lại nhìn ông ta bất ngờ không còn thấy ông ta nằm trên giường nữa, tôi giật mình nhanh chóng lấp cái lỗ đó lại. *Đồ mờ hôi hột* Không biết ông ta đi đâu nữa... Cũng đã trễ rồi, tôi phủi giường và tắt đèn đi ngủ. Thỉnh thoảng tôi lại nghe tiếng “lục bục” ở nhà bên làm tôi hơi khó chịu, nhưng cái mệt làm tôi thiếp đi lúc nào không biết... Sáng hôm sau thức dậy, tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành, đón chào ngày mới ở nơi đây. Chợt nhìn thấy ông hàng xóm bên cạnh, ông ta đang ngồi vuốt ve một con mèo. Tôi lại tiếp chuyện làm quen với ông hàng xóm: “Mèo của ông à, trông nó dễ thương nhỉ...”. Ông ta nhìn tôi với ánh mắt giận giữ, sau đó ông ta đứng lên và mang con mèo vào nhà. Ánh mắt của ông ta làm cho tôi phát sợ... thật là khó hiểu! Tôi cố gắng làm việc để quên đi ánh mắt ghê sợ ấy nhưng hình như không có tác dụng. Đêm đến tôi không thể nào ngủ được, những tiếng “lục bục” nhà bên làm tôi khó chịu. Tôi quyết định tới xem cái lỗ để xem ông ta đang làm gì. Tôi cẩn thận rút nhẹ miếng lấp ra, đưa mắt vào nhìn... ông ta vẫn đang ngồi vuốt ve con mèo, miệng ông ta đang lẩm bẩm gì đó, tôi cố gắng quan sát và nghe ông ta lẩm bẩm gì. Bất ngờ ông ta lớn tiếng: “mày có thể chạy nhưng mày không thể trốn” đề con mèo xuống, bóp cổ nó... Tôi nhắm mắt quay mặt đi không dám nhìn cảnh tượng đó... tôi nghe thấy tiếng con mèo... tiếng kêu của nó càng ngày càng yếu ớt. Tôi ngồi bệt xuống bịt tai lại “Tại sao ông ta lại làm như thế...” Tâm trí tôi lúc này cứ hiện lên những ánh mắt giận giữ, những tiếng kêu của mèo, những túi đen cử động ngày càng mạnh. Tôi cố gắng đẩy những thứ đó ra khỏi đầu tôi, nhưng tôi càng nhức đầu. Tôi vội gọi thằng bạn, nó bảo tôi bị stress và kêu tôi lấp vĩnh viễn cái lỗ đó và đi nghỉ ngơi. Nghe lời thằng bạn, tôi cố gắng đứng dậy lấp cái lỗ đó, chợt thấy cái lỗ không phát sáng như bình thường nữa, hình như nó bị lấp lại rồi. Tôi nhìn vào xem có phải như thế không, tôi nhìn kỹ... một thứ gì đó quen thuộc... một màu đen... nó chớp... rồi mở ra lại... Tôi chạy khỏi căn nhà trong đêm đó, tôi cứ chạy mãi... Gần đây tôi đã đỡ hơn nhiều, thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi về lại nhà cũ. Thằng bạn tôi ở chơi với tôi một tí rồi về, nó đi nhanh quá tôi chưa kịp cảm ơn nó vì đã dọn đồ dùm tôi về nhà. Tôi nằm nghỉ và lấy một cuốn sách đọc, một mảnh giấy nhỏ rơi ra, trông nó rất lạ, chắc là của thằng bạn kẹp vào, tôi mở ra xem thử... dòng chữ màu đỏ viết nguệch ngoạc... “mày có thể chạy nhưng không thể trốn...”

Chương 11: Không Một Tiếng Cười

Tôi thực sự phải kể điều này ra. Tôi không thể tiếp tục sống với những kí ức đêm ấy thêm được nữa. Mỗi khi nhắm mắt lại, tôi có thể nhìn thấy cái chết trong mắt cô ấy, và sự hiềm độc trong đôi mắt của nó. Tôi vừa mới chuyển tới Scotland với vợ chưa cưới của mình chưa được bao lâu. Chúng tôi chuyển tới một thị trấn nhỏ ở phía bắc tên là Elgin được khoảng 2 tuần. Mọi việc diễn ra rất tốt đẹp. Chúng tôi đã giải quyết mọi chuyện một cách nhanh chóng. Tôi và vợ chưa cưới đã nghĩ rằng mình có thể cùng nhau sống một cuộc sống êm đềm và hạnh phúc mãi mãi ở nơi đây. Bây giờ tôi đã thấy mình nhảm lẫn như thế nào!.

Đến tuần thứ ba, những chuyện kì lạ bắt đầu xảy ra từ một đêm có thể thay đổi cuộc sống của chúng tôi. Vợ chưa cưới của tôi nhận được một cuộc gọi kì lạ vào lúc 4 giờ sáng, đó là một thời điểm bất thường. Cô ấy tỉnh dậy, lóa mắt bởi ánh sáng từ chiếc điện thoại và trả lời “A lô” với một giọng ngái ngủ. Sau đó là liên tục những tiếng “A lô” liên tục và cô ấy đập máy. Cô ấy nói rằng cô ấy chỉ có thể nghe thấy những tiếng la hét rất mờ nhạt trong ống nghe điện thoại. Chưa xong, cô ấy còn tắt máy để khỏi phải nhận thêm bất cứ một cuộc gọi nào nữa.

5 phút sau cuộc gọi của cô ấy thì lại đến lượt tôi. Lần này chỉ là sự tĩnh lặng với một vài tiếng cười. Tôi lập tức trở nên bức bối với trò chơi với vắn mà ai đó đang bày ra với chúng tôi. Tôi chửi rủa và bảo họ đừng có gọi điện nữa. Sau đó, tôi nghe thấy một âm thanh lớn ở phía cửa trước phá tan sự im lặng. Cả hai chúng tôi bật dậy. Cô ấy gục đầu vào ngực tôi và sợ hãi khóc lóc. Tôi trấn an cô ấy rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Tôi nhồm dậy, bảo cô ấy ở yên đó, mặc áo khoác, vớ lấy cây gậy và đi ra ngoài. Tôi kéo tấm rèm che cửa sổ về phía cánh cửa ra vào và tìm thấy một tin nhắn. Tin nhắn là “Người không nên để cô ta lại một mình”!

Ngay sau khi đọc xong tin nhắn, tôi nghe thấy một tiếng thét từ tầng trên vọng xuống. Tôi vội vàng chạy lên tầng trên và đóng băng ngay trước cửa ra vào. Đứng đó là vợ tôi, máu chảy từ cổ xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi và nức nở cầu xin tôi cứu giúp. Và còn có thứ đó đứng sau lưng cô ấy. Cái thứ chết tiệt ấy đã hủy hoại cuộc đời khốn khổ của tôi. Nó là một sinh vật cao lớn, khỏa thân và mang hình dáng của một con người. Nó hoàn toàn không có lông hay tóc và rất gầy, đến mức tôi gần như có thể thấy được xương của nó. Mặt của nó là thứ khinh khủng nhất tôi đã từng nhìn thấy trong đời. Nó có một cái miệng cười vô cùng rộng, kéo dài từ tai bên này sang tận tai bên kia, và đôi mắt nó thì đỏ rực màu máu, với một con mắt thì nhỏ hơn hẳn so với con mắt còn lại.

Tôi chưa bao giờ có cảm giác này trước đây. Tôi thấy mình hoàn toàn bất lực, hoàn toàn bị đóng băng, thậm chí còn không thể nói. Tôi không thể diễn tả được mình đã sợ hãi đến mức nào. Tất cả mọi điều tôi có thể làm là bật khóc. Sinh vật đó chậm chậm bò về phía tôi, với vợ chưa cưới của tôi nằm trong móng vuốt của nó. Khuôn mặt của nó cúi xuống và nó nhìn thẳng vào mắt tôi. Bất chợt, nó hét lên, nhưng tất cả những gì thoát ra khỏi miệng nó chỉ là sự im lặng. Tôi vô cùng sợ hãi. Nó vọt qua cửa sổ và đem theo cô ấy. Ngay sau khi nó ra khỏi nhà tôi ngã vật xuống nền nhà. Tôi nhảy ra ngoài, những mong có thể thấy được cô ấy cùng với nó, những vô ích.

Hai ngày sau, tôi trở nên hoàn toàn suy sụp. Tôi không thể nào ngủ nổi. Tôi tìm hiểu từ tất cả những người tôi quen biết xem có ai biết thứ đó là gì không. Tôi đã cho đăng thông báo tìm người mất tích ở đồn cảnh sát địa phương, nơi mà người ta có thể tìm được những người đã biến mất. Không một ai biết về thứ mà tôi đã nhìn thấy. Một tháng trôi qua và mọi chuyện vẫn không tiến triển. Tôi không thể làm việc, tôi ngủ vô cùng ít. Tôi không thiết sống nữa. Tôi lấy một lưỡi dao lam cửa vào cổ tay mình. Nhìn máu chảy ra từ vết cắt trên tay, tôi cảm thấy như mọi nỗi đau trong quá khứ cũng chảy theo dòng máu đó. Tôi nhìn lên

tắm gương trên bồn rửa mặt, và nó ở đó, cười như lúc trước. Máu chảy ra từ đôi mắt nó cũng như chảy từ cổ vợ tôi khi hắn cắt đầu cô ấy khỏi cơ thể. Một lần nữa, nó lại hét lên một cách yên lặng và tôi ngã vật xuống sàn nhà.

Tôi thấy mình trở nên yếu dần khi cổ tay tôi chảy máu. Tôi thấy sợ việc nhìn vào gương, nhưng tôi cảm thấy mình phải làm thế. Tôi từ từ đứng dậy và trong gương, nó cũng làm thế. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt của nó, nơi lẽ ra là đôi mắt của tôi, nơi lẽ ra là cơ thể của tôi. Tôi chậm chậm nâng tay mình lên và trong gương, nó cũng làm thế. Nhưng trong tay nó là đầu vợ chưa cưới của tôi. Khi tôi nhìn vào bàn tay phải của mình, đầu cô ấy cũng ở đó. Tôi đang cầm đầu của vợ mình! Tôi hét lên và buông đầu cô ấy ra, nhưng mọi thứ phát ra từ cổ họng tôi chỉ là sự tĩnh lặng. Khi máu tủa ra từ vết cắt trở nên nhiều và đen hơn, tôi biết mình đã đến giới hạn. Tôi thấy cơ thể mình lạnh dần đi. Chắc chắn tôi không phải kẻ đã giết cô ấy, chắc chắn không phải là tôi. Tôi gục xuống, bất tỉnh.

Tôi tỉnh dậy trên giường của bệnh viện, nửa tỉnh nửa mơ với cái cổ tay được băng bó. Khi tôi tỉnh dậy, hai viên cảnh sát bước vào phòng và nói họ có vài câu hỏi cho tôi. Họ bảo với tôi rằng đầu của vợ tôi đã được tìm thấy trong nhà, và tôi sẽ không được phép đi đâu trong một thời gian. Bọn họ bảo tôi nghỉ ngơi và rằng họ sẽ quay lại. Khi sắp ra khỏi phòng, một người bỗng quay lại và nói với tôi: “Ồ, còn một điều nữa”. Ông ta cười, miệng mở rộng đến tận mang tai và tràn ngập căn phòng là sự im lặng.

Chương 12: Jack Hill - Bí Ẩn Về Máy Trò Chơi

Xin chào, tên tôi là Shaun.

Tôi sống ở một căn hộ cao tầng tại Philadelphia.

Gần đây, tôi đã gặp cả tá những việc điên đầu, và tôi sẽ nghe theo mọi lời khuyên nhủ.

Hãy để tôi nói từ đầu. Chỉ vài ngày trước đây, trở về sau khi đi làm thêm (tôi đang học tại Đại học Drexel), tôi quyết định ngả lưng nghỉ ngơi một chút. Nhưng khoảng một giờ sau, tôi bất ngờ tỉnh dậy khi nghe tiếng đĩa chạy cạnh màn hình. Tôi dụi mắt và nhận ra Wii đã được bật. Tôi chẳng quan tâm, mấy trò quái đản vẫn thường xảy ra trong cái nhà này : cửa tự mở và đóng, đèn thì chớp nháy, ...

Tò mò, tôi ngẩng đầu nhìn màn hình, và đã khá vui khi thấy biểu tượng của trò Super Smash Bros. Brawl (không biết trò này thì google)Cả thán rồi tôi không chơi trò này, và tôi thì đang nóng lòng muốn đòi lại cái danh hiệu tự xưng "Bậc thầy game Brawl". Tôi nhanh chóng tạo một trận đấu giữa bản thân mình, R.O.B, và một con boss cấp chín. Tôi để nhân vật và khu vực mặc ngẫu nhiên.

Sau khi màn hình chờ biến mất, Flat Zone 2 hiện ra trên màn hình máy Game & Watch cùng với đối thủ của tôi : Lucas từ Mother 3. Trước khi bắt đầu lao vào tấn công, tôi nhận ra cái tên phía trên nhân vật không phải là "CPU" như thường lệ. Thay vào đó là cái tên "Jack H". "Quái nhỉ" tôi nghĩ. Trong khi tôi đang phân vân về vụ cái tên, Lucas nhảy lên gờ tường của tòa nhà chọc trời, đồng thời cũng là mép của khu vực này. Đột nhiên, tất cả âm nhạc trong trò chơi im bặt. Tôi vội lấy cái điều khiển, cho rằng đã vô tình khóa tiếng game. Mặc cho tôi cố gắng vô vọng để bật lại tiếng, những vệt nhiễu hiện lên trên màn hình.

"Cái thứ của nợ này hỏng chỗ éo nào vậy?" Tôi gào lên. Và một giây sau, tôi thấy Lucas rơi từ trên nóc của tòa nhà xuống. Nhưng ngay trước khi hắn ta chạm tới mặt đất, toàn bộ màn hình đã nhiễu lèo xèo. Tôi vội vội lấy cái điều khiển và tắt màn hình. Thở dài nhẹ nhõm, tôi mò xuống bếp. Tôi gần như chết khát. Vì vậy, tôi đã nốc tới quá nửa trước khi tái người lúc thấy trên mặt bàn là một cái máy Game & Watch bám bụi. Tôi lết từng bước tới để đọc cái mẫu giấy kẹp bên cạnh. Nó viết : "Cậu nên chơi game này! Nó thật sự, thật sự rất hay". Phía dưới là một chữ kí ngoáy "Jack H"

Hoang mang lo sợ, tôi lao ra khỏi nhà và đứng tựa lưng vào cửa. Hít thở sau và cố lấy lại bình tĩnh. Bằng cách nào đó, tôi đã thuyết phục bản thân mình quay trở vào; dù gì thì cũng đã muộn. Tôi nhanh chóng mở cửa và nhận ra một mẫu giấy trên sàn nhà. Run rẩy, tôi nhặt nó và đọc to lên: "Chơi với tôi nào!Nhảy xuống và tôi sẽ đỡ bạn". Và một lần nữa, mẫu giấy đó lại có chữ kí "Jack H"

Các đèn chột tắt, và cửa ban công mở đánh sầm. Một cơn gió mạnh đẩy tôi về phía trước "Mày muốn gì ở tao?" Tất cả những gì tôi nghe được là tiếng cười man rợ của một thằng nhóc. Gió đã mạnh tới mức khiến tôi bị trượt chân và bị cuốn tới tận cửa ban công. Với tất cả sức bình sinh, tôi bám chặt vào cánh cửa và gào lên.

Đột nhiên, cánh cửa bật mở và một tiếng hồi lớn vang lên:

- Shaun? Cái quái gì thế?

Đồng thời, ánh sáng trở lại và cơn gió thì biến mất, trả lại cho chúng tôi một căn nhà bình thường.

- Chris ... - Tôi thì thăm qua từng hơi thở

- Tao về để hút vài điếu thuốc, và nghe thấy mày la hét ầm ĩ... Chỗ này như cái đồng rác ấy, cái éo gì vừa xảy ra thế?

- Chris - tôi hỏi - Mày nghe cái tên Jack H bao giờ chưa?

Nó tròn trĩnh mắt và hỏi lại

- M.. Mày nghe cái tên đó ở chỗ éo nào thế?

- Thằng đó để cả đồng tin nhắn đáng sợ khắp nơi. Tại sao mày biết nó?

Tôi hỏi. Mặt nó co rúm vì sợ hãi

- Tệ thật. Nhanh lên và đi với tao, tao sẽ kể ày nghe về Jack Hill

Bọn tôi chạy tới phòng của nó, mặt đối mặt, và bắt đầu kể.

- Jack Hill là con duy nhất của bà Maria Hill, người đang sống ở chỗ mà mày đang làm bây giờ - Chris nói nhanh, trong khi thu thập nhiều đồ đạc của mình. - Mày cũng biết rồi còn gì, tao sống ở đây khá lâu rồi. Jack và bà Maria sống ở đây vài thập kỉ rồi. Là một người mẹ đơn thân, bà phải làm một lúc hai việc để có thể nuôi sống mình và đưa con trai. Bà ta làm mọi thứ cho thằng con, nhưng lại gần như chẳng bao giờ ở nhà với nó. Bà chỉ mong thằng con được sung sướng, và một hôm, bà ấy mua cho thằng con game "Fire" cho cái máy...

- Game & Watch - Tôi ngắt lời

- Ờ - Nó nói tiếp - Và thằng nhóc có vẻ rất thích trò chơi đó. Và thực tế. bất cứ khi nào mẹ nó gặp nó, nó đều đang chơi cái game đó. Nó bắt đầu nghiện game, và bỏ học cả ngày để chơi điện tử. Sau khi nhận thông báo của trường, bà mẹ đã chả còn cách nào khác, đành cắt trò chơi khỏi tầm tay của Jack. Sợ thằng nhóc vẫn sẽ tìm ra, bà ấy đã nói mọi chuyện và nhờ tao giữ hộ. Jack như phát cuồng. Và dù cách cả bức tường, tao vẫn nghe thấy thằng nhóc gào thét về trò chơi, điểm cao, và về cách để nó "cất giấu một ngày mọi lúc". Mặc dù tao nhận ra nó có vẻ không mạch lạc và lộn xộn, nhưng tao lại nghĩ nó vô hại... Cho tới cái đêm giá lạnh và đầy gió ấy...

- Đêm đó, khi mẹ Jack về tới nhà, nó xin với mẹ được "chơi với anh ấy". "Được thôi, thế con muốn chơi gì?" Bà ấy hỏi lại. Sau đó, tao nghe thấy tiếng mở cửa, và một yêu cầu quái đản: "Nhảy xuống, và tôi sẽ đỡ bạn!". Điều cuối cùng tao nghe thấy là một tiếng thét sợ hãi. Tao chạy nhanh hết sức, nhưng khi mở cửa, tất cả những gì tao thấy chỉ là khuôn mặt điên loạn của Jack Hill, đứng trên lan can ban công. "Nhóc đang làm cái gì thế?" Tao hỏi nhưng thứ tao nhận được lại là một điệu cười lớn, giống như ngàn mũi kim đâm qua da vậy, Và nó nhảy xuống.

Sau khi kể xong câu truyện, Chris cũng đã nhồi xong hành lí vào vali.

- Nghe này, Shaun, hai người từng sống ở đó đều đã nhảy lầu chết. Và tao không muốn nhìn thấy ai chết trước mắt mình nữa. Cảnh sát có thể nghĩ rằng mấy vụ tự sát chỉ là ngẫu nhiên, nhưng tao biết rằng Jack Hill đã làm gì đó. Hận thù của Jack Hill sẽ chẳng bao giờ yên nghỉ, Shaun à. Tốt nhất là mày nên biến trước khi quá muộn. Tao đi đây; và chúc mày may mắn.

- Mày đi ngay bây giờ à?

Tôi hỏi khi thấy nó ấn nút thang máy. Nó nở một nụ cười bệnh hoạn, vẫy tay và xuống tầng trệt. Và

nhanh hết mức có thể, tôi chạy vào phòng vớ lấy cái vì và lao ra ngoài.

Hai ngày sau đó, giờ tôi ngồi và viết về những gì đã xảy ra trong một khách sạn cách đó vài tòa nhà. Khoản vay dành cho sinh viên không thể đủ cho tôi ở đây lâu hơn được nữa, nhưng cũng chẳng thể dừng việc thuê trọ được... Tôi sợ trở về căn nhà đó, nhưng tôi cũng không biết phải làm gì nữa.

Ai đó, hãy nói cho tôi vài thứ tôi nên làm

Ai đó...

Làm ơn... Càng sớm càng tốt

Thời gian cho tôi sắp hết rồi.....

Chương 13: Gã Đầu Trọc

Cứ đêm đêm, Gã Đầu Trọc sẽ viếng thăm từ nhà này sang nhà khác, nhìn trộm cửa sổ phòng tắm và ngấm nhìn con người khi họ đang ngồi trên bồn cầu, đang tắm tấp hoặc đang thay đồ. Gã ta là một người đàn ông Nhật già nua, bần thiêu và gã sẽ đưa đầu mình tựa vào cánh cửa sổ và mồm mép đầy nước dãi trong khi hắn đang theo dõi bạn, mong đợi được nhìn thấy bạn loã thể.

Đã lâu lắm rồi, có một gã đàn ông điên cuồng với sở thích nhìn ngấm thân thể trần truồng của các cô gái trẻ. Cá thể kinh tởm và suy đồi này thường rình rập các con đường của ngôi làng gã cứ mỗi đêm thâu, nhòm qua khung cửa sổ, mong mỏi sẽ được diện kiến một làn da nõn nà. Khi gia đình gã phát hiện ra hành vi dâm dăng của gã, họ lấy làm hổ thẹn và cắt đứt mọi quan hệ với gã ta. Để trừng phạt gã, họ xén trọc đầu gã và đuổi cổ gã ra khỏi ngôi làng.

Gã Đầu Trọc tự dựng cho hắn một căn nhà chòi tuốt trên núi và đến sống ở đó như một tu sĩ. Gã ta gắng hết sức để không mơ tưởng đến các cô gái và những cơ thể Eva, nhưng vô tác dụng. Dục vọng chiếm hữu gã và gã không tài nào khước từ được nó. Sau cùng, gã đầu hàng trước những cưỡng chế của bản thân và, vào một đêm trời tối mịch, gã mon men tiến vào làng và bắt cóc một cô gái trẻ. Gã mang cô về căn chòi của gã, nơi gã trói cô lại rồi thực hiện hành vi đồi bại của mình với cô gái.

Một ngày kia, khi Gã Đầu Trọc vắng nhà, một tên trộm mò tới căn nhà lòng leo của gã và quyết định sẽ trộm tài sản của gã ta. Khi bước vào nhà, anh ta nhìn thấy cô gái bị bắt cóc nọ. Cảm thương cho con người hồng nhan bạc phận, anh cởi trói cho cô gái. Ngay khi anh vừa mới giải thoát cho đoá hoa diễm lệ kia, Gã Đầu Trọc về đến nhà. Một trận ẩu đả lớn xảy ra, nhưng rốt cuộc thì tên trộm cũng đã giết chết được Gã Đầu Trọc và đem cô gái trả lại cho bậc sinh thành đáng kính của cô.

Kể từ đó, Gã Đầu Trọc biến thành một hồn ma và bắt đầu xuất hiện trước cửa nhà của cô gái. Gã ta vận một bộ kimono trắng toát và nhòm vào cửa sổ mỗi khi trời xẩm tối, làm kinh khiếp những người ở trong ngôi nhà. Cha mẹ cô gái lo rằng hồn ma đang tìm cách bắt cô đi một lần nữa, thế là họ giấu con gái họ đi. Từ đó trở về sau, hồn ma Gã Đầu Trọc cứ lượn lờ từ nhà bên sang nhà nọ, nhìn trộm vào nhà vệ sinh, phòng tắm và buồng ngủ, kiếm tìm những cô gái trẻ...

Tương truyền rằng nếu bạn lầm bầm tên gã ta, “Nyudo Kanbari” trong nhà tắm, cái đầu trọc của gã có khi sẽ xuất hiện trong đáy bồn cầu. Còn nếu như bạn ngâm nga “Nyudo Ganbari, lesser cuckoo” (Nyudo Ganbari, đồ lùn tịt hơn cả cục-cu) trong buồng tắm vào Ngày Cuối Năm, Gã Đầu Trọc sẽ chẳng bao giờ quấy rối bạn đâu.

Có một câu chuyện kể rằng, một cô gái trẻ định đi tắm, vào một buổi tối trễ thật trễ. Cô đứng dậy, định với lấy cuộn giấy vệ sinh thì chợt, cô nghe thấy tiếng cười mĩa mị quái phía sau mình. Cô quay lại và nhìn thấy một khuôn mặt đang ti lên tấm kính lạnh cứng của khung cửa sổ đặt trong căn phòng tắm. Cô có thể nhận ra đó là hình dáng của một gã đàn ông già cỗi, không có tóc và ông ta đang nhìn trộm cô và tự cười thầm với chính mình. Phần bên kia của khung cửa sổ thì nhiều nhại đầy nước dãi là nước dãi.

Cô gái trẻ hoảng loạn tột độ và chạy vù ra khỏi nhà tắm với chiếc quần dài vẫn đang ở lưng chừng mắt cá chân, cô la hét đòi bố mẹ của mình. Khi cô kể cho người bố nghe những gì cô đã thấy, ông sục sùi căm tức và chạy ra ngoài để bắt tại trận thằng già khốn nạn kia. Tuy nhiên, khi ra đến khu hành lang phía sau nhà, ông không thấy ai hết.

Sau đó, người bố nhìn vào cánh cửa sổ phòng tắm. Những thanh chắn bằng kim loại mắc ngang khung

cửa sổ và chỉ có một khe hở chừng mười xentimét giữa song cửa và lớp gương thủy tinh. Không có lí nào một người lại có thể dựa mặt vào lớp kính được. Minh mảy nổi gai óc hết cả lên khi ông nhận ra rằng dù là ai đã nhìn trộm con gái ông khi nó ở trong nhà tắm, đó chắc chắn không phải là con người.

Một câu chuyện khác lại kể rằng, có một cô gái Nhật tự ti với cơ thể của cô ta. Một buổi tối nọ, cô gái chơi bóng chuyền với đám bạn gái của mình. Sau cuộc chơi, cô ấy cần tắm tấp một chút, nhưng cô quá ngượng ngùng, không muốn để bất kì ai thấy cô trần trụi. Thế nên, cô đợi đến lúc tất cả mọi người đều đã ra về hết thì cô mới bước vào nhà tắm một mình.

Một mình một thân gái trong căn phòng tắm với ánh đèn mập mờ, cô cởi bỏ chiếc khăn tắm ra khỏi người rồi mở vòi sen. Áp lực nước dường như rất yếu, chỉ có vài ba giọt nước tí tách rỏ ra. Cô gái đành cố hết sức để tắm rửa với lượng nước yếu ớt đó. Đang tắm giữa chừng, cô nghe thấy một giọng cười lạnh lạnh.

“Hee hee hee.”

Nó nghe giống như một lão già đang khúc khích cười thầm với bản thân. Cô nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy một ai. Cô gắng lắng tai nghe thật kĩ, tìm kiếm chủ nhân của âm thanh kì quặc đó, nhưng tất cả những gì cô nghe được chỉ là sự im lìm.

Cô gái tiếp tục tắm, rồi cô lại nghe thấy tiếng cười đó một lần nữa.

“Hee hee hee!”

Lần này, âm thanh đó khá lớn.

“Nè đồ khốn!” cô hét lớn. “Đừng tưởng tôi không thể thấy được ông!”

Cô cảm thấy hết sức mong manh khi đứng trần truồng trong buồng tắm mà không một manh áo trên người, thế là cô quyết định nhanh chóng kết thúc vụ rửa ráy.

Ngay khi cô vừa định rời đi, cô lại nghe thấy tiếng cười lần nữa.

“HEE HEE HEE!”

Lần này, tiếng cười rất rõ. Dường như nó phát ra từ phía bên trên.

Cô ngó lên vòi sen và nhìn thấy cái thứ đó khiến cô phải hét chạy khỏi phòng.

Thay vì đó phải là cái đầu vòi sen, nó lại là đầu của một ông già, đang nhòm trộm từ bức tường trên cao. Ông ta đang chăm chú nhìn xuống cô, cười toét miệng kinh tởm và nhều dãi xuống hết cả người cô...

Chương 14: Sinh Nhật

Hôm qua là sinh nhật tôi. Sinh nhật 12 tuổi. Ngay từ lúc mới rời giường, tôi đã cảm thấy vui và hạnh phúc.

Tôi có thói quen không bóc quà sinh nhật sớm. Thế nên sáng nay tôi mới mở từng gói quà. Tôi nhận được biết bao nhiêu đồ chơi. Cảm giác như mình là công chúa vậy!

- Cô chủ dậy sớm vậy?

- Vâng.

Đó là bà giúp việc. Một người trầm lặng và kĩ tính. Bà ấy làm việc ở nhà tôi được gần 1 tháng nay. Ánh mắt tôi liếc qua góc nhà. Một hộp quà

cũ kĩ thu hút được sự chú ý của tôi. Tôi

bóc hộp. Thật bất ngờ, nó là con búp bê tôi đã đánh mất!

Tôi đọc tên người gửi. Đó là Patrick, một người bạn chơi với tôi từ tiểu học. Nhưng từ khi nhà tôi chuyển đến Marseille, tôi

không còn liên lạc thường xuyên. Tôi chỉ nhớ rằng con búp bê này bị mắc kẹt ở cái cây ở gần trường. Tôi từng khóc rất to khi làm mất nó. Cách đây 1 tháng, tôi viết thư cho Patrick bảo rằng tôi thích quà sinh nhật là con búp bê thất lạc. Bây giờ, điều ước ấy đã trở thành sự thật. Cảm ơn bạn

tôi nhiều lắm!

Nhưng kể từ khi con búp bê ở trong nhà,

nhà tôi xảy ra nhiều chuyện kì lạ. Tôi luôn có cảm giác nó nhìn tôi mọi lúc, mọi nơi. Có lần nó làm tôi hoảng hốt, khi tôi bước vào phòng và thấy nó ở trên giường, ánh mắt nhìn thẳng ra chỗ tôi đang đứng!

Những lúc ấy, tôi đều phải gọi bà giúp việc đến cất nó đi. Nó làm tôi thực sự sợ hãi! Cho tới một ngày bố tôi đi vắng, tôi về nhà và không thấy mẹ đâu. Tôi nghĩ chắc mẹ tôi đi đến nhà đồng nghiệp. Chỉ tới lúc

nửa đêm, mẹ vẫn chưa về. Tôi lo lắng đi tìm mẹ. Tôi phát hiện mẹ chết ở sau nhà, trong một bụi rậm, và bên cạnh là con búp bê nằm ngay trên vũng máu!

Sau đó 4 tháng, em trai tôi cũng chết. Lần này là ở trong rừng. Và cũng có con búp

bê ở ngay gần đó! Mắt nó mở to, và tôi xin thề, tôi có cảm giác nó mỉm cười!

Tôi hoảng loạn một thời gian dài. Và tôi vớt con búp bê lên gác xép, không bao giờ chạm tới nó nữa.

Một ngày đầu tháng 5...

Hôm nay bố tôi lại đi công tác. Nhà chẳng còn ai, chỉ còn tôi với bà giúp việc. Bà ấy xin phép bố tôi về quê giỗ người thân. Tất nhiên bố tôi đồng ý. Và vì không thể yên tâm để tôi ở nhà, nên tôi sẽ đi cùng bà giúp việc về quê hai ngày. Thật may mắn, quê của bà giúp việc chính là nơi tôi sống trước đây. vậy là tôi

có thể gặp lại các bạn cũ. Tôi thu dọn đồ đạc và chuẩn bị lên đường.

Bất giác tôi nhìn lên căn gác xép. Chẳng

biết ai mở cửa từ bao giờ. Tôi thấy con búp bê nhìn tôi. Dường như chỉ nhìn tôi!

Tôi khẽ rùng mình!

Trong lúc ở trên xe, tôi hỏi chuyện bà giúp việc để phá tan không khí tĩnh lặng.

- Bác ơi, người thân nào của bác mất vậy?

- Con trai tôi. Hôm nay là giỗ đầu nó. Nó ngã từ trên cây xuống!

Tôi không hỏi gì thêm nữa. Tôi hiểu rồi. Hỏi nữa cũng chẳng thay đổi được gì, khi tôi đã thoáng thấy con búp bê trong hành lý của bà ta.

HÃY TẮT ĐÈN VÀ ĐỌC

Ken
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Du Lịch Ba Lô

Có một người đàn ông 21-tuổi rất thích đi du lịch đến các đất nước kỳ lạ. Sau một thời gian, anh đã quá chán đi đến những nơi nghỉ mát thông thường và muốn có một chuyến đi thú vị hơn.

Kế hoạch của anh là du lịch ba lô vòng quanh Đông Nam Á trong một vài tháng. Anh nghĩ rằng nó sẽ là một kinh nghiệm tuyệt vời để cảm thấy tự do khi đi du lịch đến các vùng sâu, vùng xa, vượt qua núi và gặp gỡ những người ngẫu nhiên trên đường đi.

Điểm đến đầu tiên của anh là Trung Quốc. Khi máy bay của anh hạ cánh ở Bắc Kinh, hành lý duy nhất anh có là ba lô nhỏ mà anh mang theo. Tuy nhiên, người thanh niên không muốn ở lại quá lâu trong sự hối hả và nhộn nhịp của một thành phố Trung Quốc lớn. Anh mong muốn khám phá những ngọn đồi và thung lũng của đất nước rộng lớn.

Người đàn ông trẻ đã có một ý tưởng mà anh chắc chắn sẽ biến chuyến đi du lịch ba lô nhỏ của mình thành một cuộc phiêu lưu thú vị hơn nhiều. Anh quyết định ngẫu nhiên lên một chiếc xe buýt mà không cần biết nó đi đâu. Không biết đích đến làm cho anh cảm thấy như mình được tham gia một tour du lịch bí ẩn xung quanh Trung Quốc. Mỗi lần xe buýt tới trạm, anh sẽ xuống và ngẫu nhiên bắt một chiếc xe khác, không bao giờ biết hoặc quan tâm nó sẽ đưa anh đi đâu.

Sau một vài tuần, anh thấy mình đi du lịch vòng quanh một số vùng sâu vùng xa nhất ở Trung Quốc. Đó là một khu vực mà khách du lịch ít khi đến. Người đàn ông đã rất vui mừng được đi qua tất cả các ngôi làng nhỏ và có cơ hội để xem cách người dân nông thôn Trung Quốc thực sự sống.

Một ngày, anh thấy mình đang đi trên một xe buýt, đi qua một khu vực khác từ xa. Khi anh lên xe, nó trống rỗng, nhưng sau sáu điểm dừng, một đám đông người dân đã lên xe và nó đã được lấp đầy.

Sau một thời gian, anh nhận thấy rằng các hành khách khác cứ nhìn anh lạ lùng. Người thanh niên cũng nghĩ rằng nó lạ kỳ vì họ đã chọn để đứng thay vì ngồi ở ghế trống bên cạnh anh ta.

Tại điểm dừng chân tiếp theo, một phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp lên xe buýt. Cô nhìn quanh và khi cô nhìn thấy anh, mắt cô đột nhiên mở rộng với cú sốc. Khi cô vội vã xuống các lối đi và ngồi xuống bên cạnh anh ta, anh hơi ngạc nhiên.

Đột nhiên, người phụ nữ thúc anh ta và thì thầm, "Anh có biết nơi anh đang đi?"

"Tôi không biết," người đàn ông trả lời với một nụ cười. "Tôi đi khắp nơi. Tôi đã lên xe buýt này mà không cần nhìn vào điểm đến."

"Vâng, tôi phải cảnh báo anh rằng anh đang ở trong tình trạng nguy hiểm nghiêm trọng", cô nói.

"Tại sao?" Người đàn ông.

Điểm dừng chân tiếp theo là trạm cuối, "người phụ nữ. "Đó là một ngôi làng nhỏ có một danh tiếng khủng khiếp. Những người sống ở đó bắt khách du lịch phương Tây làm con mồi. Họ ăn thịt đồng loại."

Người đàn ông không thể tin những gì cô đang nói. Ban đầu, anh nghĩ rằng cô ấy hẳn đang nói đùa, nhưng khi anh nhìn vào khuôn mặt của cô, ông có thể thậm chí không phát hiện một nụ cười dù nhỏ nhất.

"Chắc chắn không nghiêm trọng như thế đâu," anh nói.

"Những gì tôi đang nói với anh là sự thật", người phụ nữ trả lời. "Nếu anh là người khôn ngoan, anh sẽ chú ý đến những gì tôi nói với anh. Tất cả mọi người trong khu vực này đã nghe những câu chuyện khủng khiếp về những gì diễn ra trong làng này. Trong ngôn ngữ của tôi, nó được gọi là Làng ăn thịt người. "

Lời của người phụ nữ đã gây sốc cho du khách ba lô trẻ. Anh thấy mình không thể nói gì.

"Nếu anh không tin tôi, chỉ cần nhìn xung quanh," cô tiếp tục. "Hầu như tất cả các hành khách trên xe buýt này là từ làng đó."

Người thanh niên nhìn lên và nhận ra rằng tất cả các hành khách khác nhìn chăm chăm vào anh ta thèm khát và liếm môi của họ.

"Khi xe buýt đến cuối trạm, anh sẽ ở trên lãnh thổ của họ," người phụ nữ. "Không ai có thể cứu anh. Họ bao vây anh và ăn sống anh. "

Người du khách đổ mồ hôi lạnh. Anh có thể thấy cái nhìn giết người trong con mắt của thổ dân Trung Quốc. Anh phải trốn thoát trước khi xe buýt tới làng.

Ngay sau đó, anh cảm thấy xe buýt chạy chậm như nó lên một con đường núi dốc.

"Đây là cơ hội của chúng ta," người phụ nữ. "Chúng ta đi."

Cô nắm lấy tay anh và họ chạy xuống các lối đi vào phía sau của xe buýt trước khi các hành khách khác đã có một cơ hội để phản ứng. Người phụ nữ kéo tay cầm của cửa thoát hiểm và sau đó nhảy ra. Người thanh niên đi phía sau cô và nhảy qua lỗ hẹp.

Anh bị rơi vào con đường bụi bặm, sau đó lăn qua và đứng lên. Anh đã nhìn thấy người phụ nữ nhảy qua một cái rãnh và chạy ra. Anh đã theo cô, chạy càng nhanh hết mức có thể.

Họ đã trốn thoát vào núi trong sự tức giận và tiếng la hét của các hành khách khác phía sau họ. Người đàn ông chạy trốn cho cuộc sống của mình, lăn xuống triền núi dốc, tuyệt vọng để trốn tránh việc ăn thịt của những người đói đang đuổi theo anh ta.

Cuối cùng, dân làng Trung Quốc đã từ bỏ đuổi theo và quay trở lại xe buýt. Người đàn ông đã kiệt sức nhưng anh rất vui mừng rằng anh đã thoát khỏi nanh vuốt của những người đang đói. Khi anh nằm trên một tảng đá lớn, cố gắng lấy lại hơi thở, anh nghe người phụ nữ cười nhẹ nhàng với chính mình.

"Bây giờ tôi có thể ăn một mình", cô nói.

Chương 16: Mr Smiley

Đó là một ngày bình thường, tôi lướt qua các kênh. Tôi cứ làm như vậy trong vài giờ cho đến lúc quyết định tắt TV trong vài giây nữa. Tivi bỗng bật lên. "Thật kỳ lạ" tôi nói với bản thân. Tôi nghĩ rằng tôi vô tình nhấn nút Power 2 lần. Dù sao, cũng đã khá muộn nên tôi quyết định đi tắm. Trong nhà tắm tôi nghe thấy tiếng ồn rất lớn, TV vẫn bật. Bỗng nhiên im bật, sau đó là tiếng trẻ em hô vang "MR. SMILEY". Tôi đã đi để phòng khách để tắt truyền hình, nhưng sau đó bỗng nhiên tôi muốn ngồi xuống và xem show. Một lát sau giọng ai đó vang lên "CHỈ 3 TẬP DUY NHẤT"

* Tập 1 (Sự bắt đầu)

Nó bắt đầu 1 cách thật lập dị. Đám đông vây quanh toàn là những đứa trẻ con và một vài người lớn đi kèm. Một người đàn ông với nụ cười ma quỷ chạy vào sân khấu la hét "Tôi đã ở đây rồi mọi người". Ông ấy cứ nói đi nói lại câu đó bằng thứ âm thanh rất chói tai. Sau đó ông ấy ngồi vào cái ghế màu tím gọi tên những đứa trẻ lên và hỏi vài câu hỏi vui. Một đứa trẻ nhút nhát với hai dòng nước mắt đỏ như máu được gọi lên trả lời câu hỏi.

"Cháu mấy tuổi" MR. SMILEY nói

"Cháu bốn tuổi" Cậu bé trả lời một cách sợ hãi.

Sau đó tập phim bị dừng lại trong vài phút trước khi hoạt động lại bình thường. Có khoảng 5 cái tên được gọi lên. Nghe các câu trả lời, tôi có cười một chút và quyết định ngồi lại để xem các tập khác.

* Tập 2 (Sự kiện lạ)

Không có gì khác với tập 1 mặc dù các đoạn giới thiệu có dài hơn một chút với tiếng trẻ em nói "Cho chúng cháu lên". Sau đó TV tối đen và lại sáng lên một lần nữa. MR SMILEY nhảy vào sân khấu nhưng trông ông không vui vẻ như lúc trước. Ông ấy khóc nức nở một lúc sau đó nói chuyện với bầu không khí khá tĩnh lặng.

Các em nhỏ buồn bã đồng thanh "Aww tại sao vậy?"

Ông SMILEY cao giọng "TÔI GHÉT TẤT CẢ CÁC BẠN"

Tôi thấy sợ hãi vì không nghĩ ông ấy sẽ nói như vậy. Lũ trẻ bắt đầu khóc và nói "ÔNG SMILEY HÃY BÌNH TĨNH". Đột nhiên tôi cảm thấy lo lắng về những gì xảy ra tiếp theo. Và chương trình dừng lại.

* Tập 3 (Sự kết thúc)

Tập phim bắt đầu không có đoạn giới thiệu, chỉ u ám bầu không khí tĩnh mịch. Ông SMILEY ngồi yên lặng với vẻ mặt tức giận. Xung quanh ông dày đặc sương mù. Không thấy lũ trẻ đâu nhưng bạn có thể thấy chúng đang than khóc. Ông SMILEY đứng lên và chỉ tay vào lũ trẻ, thì thầm "Cút đi.. đi ngay... CÚT ĐI!". Ông cầm một con dao và cứa lên cổ họng mình tạo thành một đường cứa sắc ngọt. Ông rạch cổ họng mình ra và lôi ra một vật thể hình cầu màu xanh sau đó nghiền nát chúng bằng tất cả sức lực của mình... TV lại tắt phụt, một lúc sau TV lại bật lên. Ông SMILEY chạy vào giữa sân khấu nhảy múa vui vẻ và nói to "Xin chào!" một cách rất hạnh phúc. Đám đông trẻ con lại hò hét rất vui vẻ làm tôi bật cười. Rồi đột nhiên chương trình bị phủ một màu trắng với một thông điệp ngắn khó hiểu.

"My smiley will always watch you through the back of the night"

Rồi TV tắt cái phụt.

Chương 17

Có một người đàn ông trung niên tên là Peter, một người nghiện rượu. Ông có một người vợ và đứa con trai tên là Georgie. Ông rất thích uống, ông uống rượu nhiều đến nỗi trở nên mất bình tĩnh. Sau nhiều năm bị hành hạ, người vợ không thể chịu được nữa, bà quyết định rời bỏ gia đình để bắt đầu cuộc sống của riêng mình.

Peter không bao giờ để ý đến con trai mình và coi con trai mình là một sự phiền toái. Ông không thêm chăm sóc con trai và để nó tự nuôi chính mình. Ông không bao giờ bỏ ra một chút penny nào để nuôi dưỡng con trai, mà thay vào đó, ông dành hết tiền vào rượu.

Một ngày nọ, con trai ông ốm rất nặng. Peter rất mệt mỏi khi cứ phải nghe tiếng rên rĩ và tiếng kêu đau đớn của con trai trong nỗi đau khổ cực độ, nên ông đem nó đến bệnh viện. Sau khi chụp X-ray, bác sĩ đã đến và ném một cái nhìn vô vọng về phía Peter. Con trai Peter đã bị ung thư não và nó chỉ có thể sống thêm vài tháng nữa.

Peter đã rất buồn vì tin dữ, nhưng sau đó, ông cũng khuây khỏa ít nhiều. Vì con trai ông luôn là một gánh nặng với ông. Nhưng giờ đây, nó sẽ ra đi mãi mãi.

Ông đưa con trai về nhà, và bế con vào thẳng trong giường. Tối muộn hôm đó, ông nghe thấy tiếng người cười từ phòng con trai của mình.

"Georgie, bố đã bảo là con phải ngủ mà", ông nói một cách giận dữ.

"Đó không phải con, đó là Isabelle!", Georgie đáp lại bố.

Người bố bực tức chạy lên phòng con trai. Con ông đang ngồi trên giường trong bộ Pyjama, chân duỗi thẳng và một nụ cười hạnh phúc nở trên môi nó.

"Con đừng đùa cợt nữa, hãy đi ngủ đi!".

"Con không thể ngủ và Isabelle đã kể cho con vài câu chuyện".

Ông bố xách đứa con và vứt nó vào trong giường. Sau đó, ông bỏ một chiếc giày của mình ra, và đánh con liên tục.

"Đừng có nói dối tao!", ông hét lên.

Sau đó, ông rời đi.

Tối muộn hôm đó, khi ông đi ngủ, ông nhận thấy có giọng nó thì thầm, "Không bao giờ được làm thế với đứa trẻ sắp chết....".

Người đàn ông cảm thấy lạnh gáy trong vài giây, rồi ông bắt đầu thấy hoảng sợ. Có lẽ đó là ngọn gió chẳng? Ông tự nhủ như vậy rồi đi ngủ.

Một tháng sau, Peter về nhà rất muộn từ quán rượu. Ông nghe thấy giọng của con trai từ trên gác,

"Yên lặng, Isabelle, bạn có thể khiến mình gặp rắc rối đấy."

Bực tức, Peter chạy lên gác như một cơn bão và mở cánh cửa.

"Tao đã bảo mày hãy bỏ người bạn tưởng tượng ra khỏi đầu đi mà".

"Bạn ý có thật!", Georgie trả lời lại một cách sợ hãi.

"Chà, vậy cô bé đó đâu?", ông chế nhạo

"Bố không thể nhìn thấy, bởi bố không phải người sắp chết".

Ông bố đã mất kiểm soát, ông nhốt đứa con dưới tầng hầm và khóa trái cửa lại.

Tối đó, ông lại nghe thấy giọng nói của một cô gái, "Không bao giờ được làm thế với đứa trẻ đang chết".

Kể cả sau khi bị nhốt dưới tầng hầm, Georgie vẫn tiếp tục nói chuyện với cô gái trong tưởng tượng Isabelle. Cứ mỗi khi bị bố bắt gặp, cậu bé lại bị trừng phạt rất nặng, và cứ mỗi khi trừng phạt con xong, ngay tối đó, khi lên giường ngủ, ông luôn nghe thấy tiếng nói thì thầm, "Không bao giờ được làm như vậy với đứa trẻ đang chết".

Không lâu sau, ông đã nhờ tới sự giúp đỡ của các nhà tâm thần ở trung tâm thần kinh địa phương.

"Xin chào. Tôi có thể giúp gì ông?"

"Đó là con trai tôi, nó liên tục nói chuyện với người bạn tưởng tượng", ông giải thích

"Tre con mà anh"

"uhm, có lẽ, nhưng con trai tôi thật sự phát điên. Nó đã 12 tuổi rồi mà. Tôi muốn con trai được chữa trị".

.

.

.

.

.

1 tháng sau, ông được thông báo: con trai ông đã chết.

"vậy ông có muốn chúng tôi gửi lại xác thằng bé?".

"Thôi, các ông cứ chôn ở đó cũng được".

Và tối đó, lại giọng nói đó.

1 tháng sau, người vợ cũ của Peter quay trở lại, căn nhà cảm tưởng như hoàn toàn trống rỗng, bà lên phòng khách và hốt hoảng nhận ra: Peter đã bị giết, đầu Peter bị cắt và não lộ ra.

Trên tường, một dòng chữ viết bằng máu, "Đừng bao giờ làm thế với một đứa bé đang chết".

Chương 18: Khách Ở Trọ Nhà Chúng Tôi

Tôi yêu cái cách mà ông nội thường giữ tôi bên cạnh. Vào ngày mà mẹ không có ở bên, ông thường ở cùng để an ủi tôi. Tôi ngồi vào lòng ông, kể câu chuyện về những ngày của tôi, và tôi cảm giác như mình chẳng bao giờ cô đơn. Mặc dù trong nhà chúng tôi gần như trống trải khi mẹ đi làm, và tôi cứ nói chuyện và ngồi với ông trong khi ông đắm mình trên chiếc ghế đá, chúng tôi thường có những vị khách ở mỗi phòng trong căn nhà.

Có Edna và Elma (cặp sinh đôi) mà ông tôi thường bầu bạn, họ thường ngồi ở trong bếp với ấm trà chính giữa bàn. Có cả Joseph người đồn gổ thường đi học với bố. thường ngồi với bố mỗi khi mà bố học bài ở bàn làm việc, với 1 nụ cười trên mặt, lúc nào cũng nhìn vào cuốn kỉ yếu trung học khi mà Joseph thường đi học với bố như một người bạn. Trừ khi lúc mà mẹ cần sử dụng một chiếc ghế thì Joseph sẽ đứng kế bên bố để nhìn vào cuốn kỉ yếu.

Sau đó chúng tôi có vị khách trẻ nhất như Beth và Tomas, những người trạc tuổi tôi. Thường ở trên lầu khi mà họ không chơi với tôi. Tuy nhiên tôi không quan tâm nếu Tomas đang ở trên đó với bố mẹ cậu ấy, cậu ấy không bao giờ nói chuyện với tôi, chỉ làm khuôn mặt ngốc nghếch khi tôi cố rủ cậu ấy chơi cùng. Nhưng Beth thì rất là tốt, cô ấy có mái tóc vàng và những lọn tóc xoăn, sức nước hoa và trang điểm, và đôi khi mẹ mua cho cô ấy những chiếc đầm mới để mặc. tôi chắc chắn rằng cô ấy rất thích chúng, vì cô ấy luôn giữ khuôn mặt cười, ngay khi tôi hỏi mẹ tại sao cô ấy có vết sẹo xấu xí trên lưng. Tôi cảm buồn khi mà mẹ nói rằng cô ấy có nó khi mà cô ấy đến đây và chia tay với bố mẹ, những người mà mẹ nói là rất xấu. Nên tôi nghĩ rằng tôi sẽ xem cô ấy như một cô em gái mà tôi chưa từng có, nhưng tôi chỉ chơi những trò chơi với cô ấy khi tôi buồn. Nhưng mẹ thì thường la mắng tôi khi mà tôi làm chiếc đầm của Beth bị bẩn hay vô tình làm ngã cô ấy.

Tối nay mẹ nói chúng tôi sẽ có thêm 1 vị khách nữa, và một người bạn để tôi chơi cùng! Mong sao gia đình cậu ấy có thể đến cùng! Nhưng mẹ nói rằng rất khó để đưa cả gia đình của cậu ấy đến ở như gia đình của Tomas. Sau đó mẹ ra ngoài đi làm, mẹ nói rằng mẹ sẽ về khi trời tối khuya. Mẹ hôn vào má tôi, đem đồ nghề, và nói rằng tôi phải dọn 1 chỗ trống trong phòng Beth cho cậu bé ở. Đó là lần cuối tôi nói chuyện với mẹ khi mẹ đi làm, và tôi lên lầu để dọn phòng ngủ. mất một lúc và sau khi tôi xong thì tôi không muốn chơi cùng Beth như tôi thường làm. Nên tôi lấy một quyển sách ở kệ của Beth rồi chạy xuống dưới phòng khách. Như thường lệ ông vẫn ở đó, ngồi ngay băng ghế đá, đợi tôi ngồi vào lòng và kể ngày mới của tôi.

Nên tôi trèo lên người ông, và rúc vào lòng ông và kể ông nghe về cậu bé mới đến. Nhưng tôi nhận ra có gì đó không ổn. Đầu ông ấy nghiêng hết qua một bên, và mắt thì nhắm nghiền. Nên tôi nhảy ra và chạy ngay vào phòng nhanh nhất có thể. Chạy qua cả Edna và Elma rồi ngay lập tức lấy chiếc hộp bạc nơi mà chúng tôi để những đồ thiết yếu cho ông. Tôi chạy xuống phòng khách, dừng lại ở lối ra và nhớ ra rằng tôi phải “chào buổi tối” với Edna và Elma trước khi tôi chạy lại chỗ ông. Cầm trên tay những phụ kiện, tôi bỏ ra phía sau ghế của ông và nhìn vào cổ ông. “ Ông à vết khâu ông lại tuột chỉ rồi kìa! Biết bao nhiêu thời gian của cháu để sửa lại vết khâu đó lần trước đây!... hmph... nếu mà mẹ khâu chặt ông vào cái máy mà ông thường dựa vào giống như bà đã làm với Beth, thay vì với mớ vải bông bông này. Thì ông sẽ không có ngã hoàn như vậy! “

Nhưng tôi không có hề giận ông, đâu phải lỗi của ông. Mẹ mới học khâu khi mà bà đem ông về đây như một vị khách mới. Chúng tôi chỉ mới chuyển đến khu này và mẹ chỉ muốn đảm bảo rằng chúng tôi sẽ không còn cô đơn nữa. Nhưng mà không phải lo, những vị khách của chúng ta đã ngồi ngay ngắn và thẳng thớm vì chẳng bao giờ ngã nữa, và mẹ có nói một ngày nào đó mẹ sẽ ngồi kế bên ông khi mà tôi ra ngoài

đem những người khách mới về

Chương 19: Kí Túc Xá Trường Sân Khấu Điện Ảnh

Triệu Thị Mai Dương – tên đầy đủ khá dài dòng nên bạn bè cứ gọi là Dương - người Nghệ An, sinh viên khoa biên kịch, trường đại học Sân Khấu Điện Ảnh. Dương tính thẳng và hay bốc đồng song tự trung chơi được.

Phòng 411 là phòng duy nhất của tầng 4 có người ở. Mai Dương là người duy nhất đó nên cũng hơi chèn. Mặc. Cô nghĩ, ma chỉ dám đùa kẻ yếu bóng vía, chứ Dương thì... quỷ ma cũng phải sợ. Và cô bật cười...

.

.

.

.

.

Đêm đầu tiên trôi qua chẳng có gì lạ cả. Dương càng vững tin hơn. Hôm sau, lên lớp, Dương bảo bạn bè:

- Làm quái gì có ma.

Bạn bè bảo:

- Chưa đến lúc.

"Chưa đến lúc"? Dương là lớp phó, cái gì cũng phải làm ngay. Dương ghét nhất ai nói "chưa đến lúc" hay "để mai". Việc Lâm và Phan, hai đứa lớp quay phim không chịu dọn cái bát hương để trong lớp đã khiến Dương bực. Dương bảo Quách, bạn Dương, hai đứa đi cất bát hương vào phòng đạo cụ. Quách le lưỡi kêu "Ghê lắm!". Dương nói:

- Đây là bát hương giả dùng để lớp diễn viên học mà thôi.

Cuối cùng thì cũng chỉ mình Dương mang. Càng nghĩ, cô càng bực Lâm và Phan.

Chiều ấy, họp chi đoàn, Dương gay gắt phê Lâm và Phan thiếu tinh thần trách nhiệm. Lâm và Phan đỏ mặt tía tai. Dương mặc. Cứ nói. Lớp chứ phải cái chợ đâu. Mà cái chợ cũng phải có quy cũ kia mà.

Đêm. Dương vừa viết xong cái kịch bản mới dựa theo truyện ngắn "Chiếc bình đựng ký ức". 12 giờ mới đi ngủ.

Được một lúc thì nghe có tiếng gõ cửa. Dương bật dậy hỏi ai? Chẳng nghe tiếng trả lời. Chỉ có tiếng gõ cửa dồn dập hơn. Dương ra mở cửa. Suýt chút nữa thì Dương xỉu khi thấy bát hương nghi ngút đặt ngoài hành lang và chiếc khăn xô vắt vẻo. Dương đóng sập cửa vào, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Ngồi định thần một chút, Dương nghĩ đến Lâm và Phan. Dương mở cửa. Bát hương và cái khăn xô biến mất, chỉ có một cô gái đứng ở hành lang. Cô gái nhoèn miệng cười với Dương. Hồ nghi, Dương bảo:

- Cô là ai?

Cô gái:

- Em là sinh viên khoa diễn viên. Em ở phòng 410.

Dương bán tín bán nghi:

- Cả tầng 4 làm gì có ai, ngoài tôi?

Cô gái:

- Đùa thôi, em không có nhà để ở, biết tầng 4 này không có ai nên em trốn lên đây ngủ tạm mỗi đêm.

- À, ra là thế! Thôi, cô vào phòng tôi mà nằm. Đêm tối, ở ngoài đây có sương đầy!

Cô gái mừng rỡ:

- Ôi, có thật không chị?

Dương gật đầu, mở rộng cửa. Cô gái vội vã bước vào. Dương quên khuấy cả chuyện bát hương và chiếc khăn xô.

Cô gái tên Trang, họ Đào, năm nay 18 tuổi, quê ở Mộc Châu, lên đây thi đại học Sân Khấu Điện Ảnh, khoa diễn viên, nhưng thiếu mất nửa điểm, giờ vẫn đang chờ xem có phúc tra được không. Cô gái sở dĩ không có nhà để ở là bởi mất hết tiền. Cô bán nốt cái nhẫn đi, chỉ đủ tiền ăn hàng ngày, đêm vẫn cứ lên tầng 4 ký túc xá trường để ngủ trong những căn phòng trống. Đây là tất cả những gì cô gái tên Trang kể cho Dương nghe.

Dương đưa chiếc chăn chiên của mình cho Trang và hỏi:

- Trang có biết trên tầng 4 này có ma không? Bạn bè Dương bảo, đêm đêm, ở trên tầng 4 có một đứa con gái áo trắng xoắn tóc đi lại.

- Em biết. Em còn nghe rằng con ma ấy hay giật chăn người và hay hát nữa.

- Thế Trang không sợ à?

- Không! Ma ấy là ma tốt. Nó vui tính lắm. Chị cũng không sợ sao?

- Không! Dương không tin là có ma!

- Có thật đấy chị ạ! Em nói chuyện với nó suốt.

- Thôi, đừng đùa thế chứ! Chị đâu phải con nít mà tin.

- O, em nói thật đấy!

Dương cười:

- Thôi, đi ngủ đi. Mai chị còn có tiết Cảm quang thầy Kim Sơn, ghê lắm. Vào muộn là thầy không cho vào lớp đâu.

- Cũng giống cô Thủy dạy môn dựng phim thôi.

- Trang biết cô Thuỷ à?

- Biết chứ! Mai chị hỏi cô Thuỷ mà xem, xem cô còn nhớ em không.

Vừa lúc đó, lại nghe có tiếng gõ cửa. Dương bực mình đi ra. Cửa mở. Lâm và Phan đứng gãi đầu gãi tai:

- Xin lỗi bà nhé!

Dương bảo:

- Tôi thừa biết các ông đùa. Doạ tôi thà về doạ đầu gối còn hơn.

Phan hềnh hếch cười:

- Phải, bà không sợ. Nhưng bà làm ơn cho tụi tôi xin lại bát hương với chiếc khăn xô đi để tụi tôi còn trả phòng đạo cụ của khoa diễn viên.

Dương bảo:

- Ai lấy! Tôi không giữ.

Lâm kỳ kèo:

- Thôi, kể như bọn tôi xin lỗi. Bà trả để tụi tôi còn trả người ta chứ.

Dương bực:

- Đã bảo tôi không lấy mà!

Phan thở dài:

- Bà muốn tụi tôi phải đền thôi. Thôi Lâm, anh em mình đi đi. Con gái kinh lắm!

Dương bực bội:

- Tôi thề là tôi không lấy.

Lâm cũng nóng nảy:

- Bà không lấy thì ai lấy? Cả tầng 4 chỉ còn bà, chứ chẳng lẽ ma nó khuôn đi à?

Dương sực nhớ đến Trang, Dương quay lại.

- Trang! Trang có lấy bát hương và cái khăn xô ở ngoài hành lang không?

Trang nhún vai:

- Không! Em đâu biết?

Lâm và Phan nhìn Dương.

- Bà làm nhảm với ai thế?

Dương chỉ vào Trang:

- Với Trang.

Lâm ngó vào phòng:

- Làm gì có ai?

Phan bảo tiếp:

- Ở đây chỉ có tôi, Lâm và bà thôi.

Dương cầm tay Trang kéo ra:

- Đây! Trang đây này. Các ông mù hờ?

Lâm và Phan hoang mang:

- Dương! Dương có bị sao không? Có phải ban nãy tụi tôi đùa quá làm Dương hoảng loạn không?

Dương bực bội:

- Tôi...

Trang lên tiếng:

- Họ không nhìn thấy em đâu.

Dương sững người. Trang cúi đầu:

- Em là...ma.

Dương gào lên:

- Không!

Và Dương bỏ chạy...

Dương chuyển phòng khác. Đồ bệnh mất một tuần. Cô Thuý cũng lên thăm. Dương cầm tay cô, hỏi dồn dập:

- Cô ơi! Cô có biết ai tên là Đào Trang, quê ở Mộc Châu không?

Cô Thuý chau mày một lúc rồi à lên một tiếng.

- Có phải cái Trang hay đi cùng Lâm và Phan lớp quay phim không? Cái Trang học lớp diễn viên, bạn thân của Lâm và Phan đấy. Tụi nó hay quậy lắm. Vừa rồi, tụi nó quậy cái Hoà lớp biên kịch 3 một trận kinh khủng.

-...

Dương bỗng phì cười. Ở ngoài kia, Lâm và Phan đang lò dò đi vào, vẻ mặt rất ăn năn hối lỗi. Dương quay mặt vào tường...

Chương 20: Người Dẫn Đường Cõi Âm

Người ta nói rằng, khi một ai đó chết đi, linh hồn sẽ được người dẫn đường đưa về âm phủ.

Người dẫn đường chỉ có nhiệm vụ dẫn đường, không ép buộc, nếu linh hồn quá quyến luyến nơi đã sinh ra, hoặc người thân vì đau lòng mà không thể quên được người đã khuất, thì linh hồn đó sẽ bướng bỉnh không chịu đi và trở thành một linh hồn lang thang. Người dẫn đường sẽ bỏ đi, vì vậy mà họ vĩnh viễn không thể siêu thoát.

****

Ở một thành phố nọ có một ông già khó tính chẳng ai có thể lại gần. Ông ta không có ai ở bên cạnh chăm sóc, kể cả lúc trái gió trở trời, lúc ốm đau bệnh tật. Hàng xóm đến giúp đỡ thì ông cáu bẳn chửi rủa, xua đuổi hết không chừa một ai. Lâu dần cũng chẳng ai màng quan tâm đến nữa.

Ông sống ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác trong sự cô đơn tự nguyện, căn nhà gỗ thì thoảng vang lên tiếng ho khan đến oằn người. Mỗi đêm đều thấy tiếng rên rỉ đau đớn, đôi khi là tiếng khóc nỉ non vang lên. Thi thoảng người ta thấy ông đi ra ngoài mua đồ ăn mới biết là căn nhà vẫn có người sinh sống.

.
. .
. .
. .
. .
. .

Người dẫn đường âm phủ đứng ngoài, thổi một bài sáo u uất, dường như nghe thấy tiếng sáo đau thương đó, Ông già thì thào:

“Ông nhớ con lắm, Xu ạ”

Ông già lau nước mắt rơi trên tấm ảnh thờ thằng cháu nội và hai vợ chồng con trai ông và khóc nức nở, bóng ông cô đơn trong ánh đèn vàng heo hắt trong nhà. Ông trái chân, nằm xuống giường và bật bóng đèn nhỏ gần giường để tạo ra một cái bóng bên cạnh, như tìm kiếm một người bạn ở bên cùng chờ thần chết đến.

Người dẫn đường chấm dứt khúc sáo u hồn, chuẩn bị bước vào trong nhà thực hiện nghĩa vụ của mình thì thấy một con chồn đang giữ vật áo của hắn với ánh mắt van xin. Con chồn sử dụng ký ức tái hiện hình ảnh một ông lão cầm tay cháu đi trong rừng. Hai người họ quả thật rất vui vẻ và tràn đầy nhựa sống.

Ký ức hiện lên hình ảnh của một con chồn con bị thương, hai ông cháu đã băng bó và cho nó ăn, ký ức tái hiện cảnh họ thả con chồn đi, ông lão còn cẩn thận dặn dò “Đừng để bị thương nữa nhé chồn con, sống cho tốt!”.

Người dẫn đường do dự, hần giờ sáo lên, thổi một bài nữa. Chấm dứt tiếng sáo cũng là lúc ông già tỉnh dậy. Ông giật mình thấy Xu đang nằm trong lòng ông ngủ ngon lành như ngày xưa, là cháu nội ông

bằng xương bằng thịt. Ông vội vã sờ vào má thằng bé. Đúng là Xu của ông, ông ứa nước mắt lập đi lập lại “Đúng là Xu của ông rồi, đúng là Xu của ông rồi”.

Từ hôm đó, ngày nào Xu cũng ở bên ông, nhưng chỉ vào ban đêm, ban ngày căn nhà vẫn vắng lặng như thế, nhưng ông biết Xu là có thật vì bát cơm Xu chuẩn bị cho ông vẫn còn ở đó, cốc nước Xu lấy cho ông chưa rơi đi chút nào.

Ông già trở nên dễ tính và khỏe mạnh lại, ông bắt đầu đi ra ngoài thăm hỏi hàng xóm, bắt đầu cảm nhận ánh mặt trời chiếu vào vườn nhà ông, để đêm về cùng ngồi kể chuyện cho Xu nghe trong lúc thẳng thót đầm lưng cho ông nội.

1 tháng liên tiếp đã trôi qua, kỳ trăng tiếp theo chuẩn bị đến. Một đêm trăng tròn, ông già ho lộ khụ, ông biết rằng cũng đã đến lúc mình phải từ bỏ cõi trần. Ông nắm chặt tay Xu và yêu cầu Xu hãy ở bên ông cho tới sáng, đừng bỏ đi như những lần trước.

Xu tái mét mặt nhưng vẫn hứa với ông là nó sẽ ở bên ông. Nó cầm tay ông nội, mắt nó như sắp khóc. Nó vừa lo ông mất, nó lại vừa lo ông sẽ phát hiện ra nó chỉ là một con chồn nếu như nó ở lại đến sáng.

.

.

.

.

Ông già nhất quyết không chịu bỏ tay Xu ra, cho đến khi trời sáng, Xu trở lại nguyên hình là một con chồn nhỏ. Nó sợ hãi rút chân lại, chạy ra góc nhà trốn. Nó quay mặt vào tường như không dám nhìn người ông mà nó yêu thương, ân nhân của nó từ khi nó còn nhỏ.

“Xu, Xu, con quay lại đây, con đừng bỏ ta mà đi, chồn con yêu của ta”.

Chồn mở to mắt, nó chạy ào vào vòng tay ông, hóa ra ông đã biết nó là chồn từ lâu rồi. Thế mà ông không hề nói, nó sợ, nó vừa vui, vừa buồn, vừa mất mát. Nó mới được ở bên ông mấy ngày, rồi ông sẽ lại rời nó đi xa.

“Chồn con ngốc nghếch, người sắp chết cũng có thể nhìn thấy cái đuôi của con, cảm ơn con đã ở bên ta những ngày cuối cùng của cuộc đời, sau này con hãy sống cho thật tốt, con hiểu không”

Chồn con gật đầu, nó nhảy tránh sang một bên, lúc đó khúc nhạc của người dẫn đường đã thổi được một nửa. Hắn ngừng lại, bước vào nhà. Dẫn ông già đi đến con đường cuối cùng của cuộc đời.

“Tại sao người để chồn con làm thế, người không sợ ông già sẽ cứ quấy luyên mà không chịu đi theo người, rồi sẽ thành hồn ma lang thang sao”

“Vì người sắp chết có thể nhìn thấy cái đuôi chồn” – Hắn cười và tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Chương 21: Chiếc Gối

Có một vùng đất mang tên vương quốc giấc mơ
Nơi những đứa trẻ trôi dạt đến sau khi đêm đám cừu cửa chúng
Nơi được cai trị bởi chăn, gối và giường
Những thứ vốn đem đến ước mơ cho từng đứa bé
Nhưng ở vùng đất của niềm vui và hạnh phúc
Có một chiếc gối hồng
Thứ bị nhồi bởi những điều sai trái, xấu xa
Và do nó, chúng ta có bài ca u ám này.
Một ngày nọ, chiếc gối cái kinh trở nên điên loạn
Nó muốn làm điều ác
Nó đã nghĩ ra một kế hoạch xấu xa, tàn độc
Nó đi đến nhà của Gabby Furman nghèo khổ
Nó ngồi trên giường, chờ con mèo đến
Cô bé trở về, nằm ngủ như thường lệ
Và bắt đầu lạc vào cơn mơ
Nó nghĩ nó không còn gì để mất
Thế là, thay vì dỗ dành đứa bé tóc vàng
Nó để mình điên lên và bắt đầu nhe răng
Nó há miệng
Và kẹp đầu cô bé giữa những chiếc răng
Cô gái nhỏ bé tội nghiệp
Đã tỉnh giấc và hét lên thất thanh
Đề rồi nhận ra đây không phải cơn ác mộng
Em vẫy vùng, cố thoát khỏi cái miệng nó
Nhưng gối nham hiểm đã cắn một nhát

Đầu của bé lặng lẽ rơi

Tiếng gào thét im bật, màn đêm trở về u tịch

Gối bỏ đi, cười man dại

Cái chết của cô bé làm nó thoả mãn

Nó vẫn tiếp tục làm như thế

Âm ảnh giấc mơ của những đứa trẻ

Hỡi các cô cậu bé, hãy cẩn thận với cái gối của mình

Vì đây là câu chuyện có thật, về chiếc gối ăn thịt người

Trước khi ngủ, nhớ kiểm tra gối nhé !

Chương 22: Con Bé Mặc Đầm Đen

Chồng đi học xa nhà, một mình Thu phải cáng đáng và quán xuyến tất cả mọi chuyện trong gia đình. Từ chuyện con cái đến chuyện bố mẹ chồng, người phụ nữ bé nhỏ cứ thế lăn xả và ngụp lặn trong công việc.

Họ lấy nhau được 1 tuần thì Quyết biết tin học bổng thạc sĩ anh apply đã được chấp nhận. Cái "niềm vui" của chồng đã khiến Thu bật khóc nức nở và cho đến khi máy bay vút lên không trung cao tít thì ở Thu vẫn còn một điều mà nước mắt làm cô cứ nghẹn nghẹn nơi đáy họng: Thu đã có thai...1 tuần tuổi.

Cũng đã hai năm kể từ ngày Quyết đi học xa nhà, thằng cu Minh cũng đã gần được 2 tuổi. Trộm vía, thằng bé giống cha nên khá khinh, bự bẫm và rất mực đáng yêu. Chẳng biết là ông trời thử thách hay tại Thu không khéo mà cu Minh càng ngày càng biếng ăn, toàn ngủ ngày rồi đêm thức nghịch.

Cô y tá ngày lo toan đủ thứ trên viện, đêm về lại vất vả vì đứa con trai bé bỏng và đáng thương của mình...Mấy lần, người ta bắt gặp Thu ngủ gật trên bàn trực, ai cũng thương chẳng nỡ đánh thức. Cô gầy rộc đi trông thấy - người phụ nữ tuổi 25 giờ tiều tụy và kém sắc hơn hẳn.

Quyết cũng nhận thấy điều đó qua những lần chat skype với Thu...anh cũng dằn vặt nhiều lắm, trách mình, trách bố mẹ mình đã quá già yếu, trách đứa con yêu của mình làm Thu phải vất vả. Cũng may, chỉ mấy tháng nữa thôi, anh sẽ trở về, làm chồng, làm con, làm cha đỡ đần cho những vất vả của Thu.

Hôm nay, viện có ca mổ, là một phụ nữ bị khó sinh, các bác sĩ và y tá như Thu phải vật lộn mãi mới đưa sản phụ thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Thu được cho phép về sớm để nghỉ ngơi. Về đến nhà, Thu bàng hoàng khi thấy cu Minh trèo lên bàn thờ ở góc nhà và đang ngồi vắt vẻo trên đó. Thu quát lên:

- Bố mẹ trông thằng Minh kiểu gì thế này.

Hai ông bà từ trong buồng chậm chậm bước ra, thấy thằng nhỏ vắt vẻo cũng không khỏi bàng hoàng.

- Trẻ con nó nghịch thôi mà con.

- Có mỗi việc ở nhà trông cháu mà ông bà cũng không làm nổi. Nó có chuyện gì thì ông bà gánh được à? - Thu cáu gắt và vội trèo lên bế cu Minh xuống.

Thằng bé giẫy nảy, khóc van. Thu dùng tay tét vào mông nó mấy cái rõ đau. Ông bà nội chạy lại giảng cháu, làm Thu càng thấy bức bối và càng đánh mạnh thằng nhỏ. Mẹ khóc, con khóc, ông bà khóc...âm ỉ cả nhà.

- Mẹ ơi, chị bảo chị muốn chơi với Minh - thằng bé con lay lay tay mẹ.

- Chị nào? Thu hỏi lại.

- Chị bé ấy.

- Chị bé nào?

- Chị con ấy.

- Con làm gì có chị nào. Thôi ngủ ngoan nha con trai.

Minh nhắm mắt, lơ dờ ngủ. Có lẽ khóc nhiều quá nên nó ngủ ngay được. Nghĩ lại cảnh hồi chiều, Thu thấy xót con và thấy có lỗi với bố mẹ quá. Thôi ngủ, sáng mai Thu lại bù đắp vậy.

- Mẹ bảo ngủ.

Thu chợt tỉnh giấc, có tiếng nói chuyện. Thu quay sang con, xoa xoa lưng nó:

- Chắc mệt quá nên mới đây mà.

Rồi chính Thu tự thiếp đi trước...cô đã quá mệt mỏi với tất thảy.

- Mẹ bảo, con đeo cái bùa này vào cho cu Minh, sáng mẹ lên chùa lấy đây - mẹ chồng thủ thi và dúi vào tay Thu một cái túi đồ nhỏ nhỏ, móc vào sợi dây chuyền bạc.

Thu mỉm cười, thầm nghĩ: "Mẹ lại mê tín nữa đây". Thu đeo sợi dây chuyền vào cổ cho con trai.

Cả mấy tuần nay rồi, Thu chẳng có dịp chuyện trò với nó, cứ lần nào Thu đi làm về thì nó cũng đã ngủ tít. Hôm nay cũng chẳng khác, Thu hôn nhẹ lên trán con rồi xắn tay dọn dẹp nhà cửa. Chợt nghe như có tiếng con khóc, Thu chạy vội lên phòng. Cu Minh chẳng hiểu sao cứ gào khóc thảm thiết, hai tay nó cứ siết chặt sợi dây bạc trên cổ. Thu hoảng loạn, chạy lại ôm chầm lấy con.

Mặt thẳng bé bợt đi vì khó thở, Thu vội luồn tay ra sau cổ con và giật phăng sợi dây chuyền bạc. Thằng bé buông thông người, bầu lấy mẹ đầy sợ sệt, khóc nức:

- Chị đánh con! Mẹ ơi chị đánh con.

Lần một còn không tin, chứ lần hai, lần ba như thế này khiến Thu bắt đầu suy nghĩ.

Đặt con xuống giường, Thu chăm chú nhìn con say giấc. Thu ra văng ngồi, nơi có chiếc gương to phản chiếu được chiếc giường nơi con trai mình đang ngủ. Tay thoăn thoắt gõ phím lap, thỉnh thoảng cũng không quên ngó con qua chiếc gương to ấy.

Tiếng cười rúc rích rộn khắp căn phòng. Cu Minh mắt nhắm tít, không phải là con cười, Thu chạy vội vào buồng ông bà nội. Chẳng phải, hai ông bà già vẫn ngủ ngon lành.

Tiếng cười mỗi lúc một lớn dần. Như có một luồng gió thổi qua sống lưng. Thu đứng hình, tay chân run lẩy bẩy - có người, ngay bên cạnh.

Thu quay phắt ánh nhìn qua vai mình, chẳng có gì cả. "Meo" một con mèo đen tuyền trắng trẻo nhìn Thu đầy thách thức. Thu dậm chân thật mạnh. Con mèo phóng tới, ghì chặt lấy người Thu. Cô sợ hãi, kêu toáng lên, lắc người thật mạnh, tay chân vung loạn xạ.

Đáp lại tiếng kêu cứu của Thu chỉ có tiếng "Meo meo" đầy giận dữ của con mèo đang ghì chặt trên cổ cô. Vuốt của nó vẽ nguệch ngoạc trên cổ Thu khá nhiều đường chẳng chịt đang rỉ máu. Thu gào khóc trong tuyệt vọng... và tiếng cười trẻ con, tiếng mèo kêu rền rĩ...Thu thiếp dần...

- Nay con...Thu...sao ngủ thế này hả con? - Mẹ chồng day day cô con dâu ngủ gật trên chiếc văng giữa nhà.

Thu choàng tỉnh, sắc mặt vẫn chưa hết hốt hoảng. Cô ôm chầm lấy mẹ chồng:

- Mẹ ơi, có ma!!!

- Ma nào, con sốt rồi. Trán nóng đây lên đây này. Lên giường nằm đi, làm gì mà cả hai mẹ con mày

sốt cùng lúc thế này – bà mẹ chồng chắc lười, quay đi.

Thu giật mình, chạy vội đến bên con. Thằng bé sốt nóng quá, ôm nó trong tay mà Thu nóng ran cả người.

- Mẹ ơi Minh đau lắm – thằng bé con ỉ ỉ khóc.
- Con đau ở đâu? – Thu ân cần dỗ dành nó.
- Chị đánh vào đầu, vào cổ con mẹ ạ - thằng bé thì thào.
- Chị ở đâu? – Thu hỏi lại
- Chị ngồi kia kia mẹ - đoạn thằng bé chỉ tay lên hướng cái bàn thờ trong góc nhà.

Thu nhìn theo tay con. Cô hét toáng lên rồi ngồi thụp xuống đất. Bà mẹ chồng lại tất tả chạy lên.

- Lại chuyện gì? Sao? Sao?
- Con bé con...trên...trên...bàn thờ... - Thu run rẩy.
- Làm gì có đứa nào – bà mẹ ngỡ ngàng.
- Nó chính ỉnh thế kia mà mẹ không thấy ah – Thu hét lên – con bé mặc váy đầm đen kia kia.

Bà mẹ già hét hoảng, quỳ sụp xuống đất vái lấy vái để, miệng lầm nhảm khấn...

"Xoảng". Bát hương rơi xuống nền, tro bay mịt mù hết cả, tiếng cười sang sảng của con bé con âm vang khắp cả căn nhà. Thằng cu Minh giật thót khóc nức nở, Thu lấy lại bình tĩnh, hét toáng lên: "Bỏ lọ hoa xuống". Mẹ chồng nhìn Thu sợ sệt, lọ hoa đánh "xoảng" thêm một tiếng rồi vỡ tung trên nền nhà. Con bé con nhảy phup xuống đất, ghé sát mặt và trừng trừng nhìn Thu.

- Khốn nạn – Thu quát lên.
- Ai khốn nạn? – con bé con gằn giọng.

Thu cắn chặt môi, bật máu, răng lập cập va vào nhau.

- Tại mày mà mẹ tao giết tao....tại mày mà tao đói...ai mới khốn nạn? – Tiếng con bé rít lên từng hồi, nghe đầy trách móc và hằn thù. Nó lao vào giằng lấy thằng cu Minh trên tay Thu.

Thằng bé khóc thét, Thu khóc thét, mẹ chồng Thu khóc nức ra thành tiếng:

- Bà nội xin con,...con...con...con tha cho...em.
- Em gì thằng nghịch tử - con bé lại quát thẳng vào mặt bà.

Thu không hiểu, không hiểu gì cả, chỉ có điều Thu biết, con trai cô đang bị một bàn tay đen đúa ghì chặt cổ. Mặt thằng bé tím ngắt, rồi bọt dãn đi.

"K...h...ô...n...g" Thu gào lên: "Mày làm gì con tao thế này?" Thu lao vào giành giật thằng bé với con nhỏ. Bà mẹ chồng yếu đuối cũng lao vào cuộc chiến này. Bà tóm lấy tóc con bé, giật ngược ra sau.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA" con bé hét lên đầy giận dữ, mắt nó đỏ rực, gầm gừ nhìn Thu rồi quay sang bà mẹ:

- Bà nội...mày chết với tao.

Con bé buông thằng Minh ra, Thu vội vàng giật lấy ôm con vào lòng. "Bịch" Thu vội quay ra sau. "Ồi trời...mẹ" cái con bé xấu xa đó đã xô mạnh mẹ chồng cô vào tường, máu rỉ ra từ chòm đầu...mắt bà mở trừng trừng...bà chết...đã chết. Thu sợ hãi, nhìn con bé:

- Cô xin cháu...cô không biết gì...tha cho em vì nó là em cháu - Thu lạy lục van xin.

- Hahaha.....tiếng cười rộn ngợp khắp căn phòng, nó không the thé cũng không sang sảng mà cứ âm vang ma quái, như kiểu người ta đang cọ sắt trong đầu Thu vậy.

Bất giác, thấy có người qua đường, Thu vội hét lên toan kêu cứu: "Cứ....". Bàn tay đen ngòm, nhầy nhụa thứ chất lỏng tanh rì bóp chặt lấy miệng cô: "Hét to lên....ha ha ha...hét to tao nghe". Con bé con lại cười đầy man rợ.

Cu Minh cứ nắc hơi từng tiếng...nó thò thè những thứ ngôn ngữ kì lạ trong miệng...Thu không quan tâm...điều Thu muốn lúc này là chấm dứt tất cả...ác mộng ư? Ác mộng cũng chỉ là giấc mơ không vui thôi. Thu tự trấn an mình thế.

"Xoảng". Thu giật mình ngược lên, tấm ảnh cưới của Thu đã vụn tan những mảng kiếng sắc nhọn. Con bé con lấy một mảnh rạch ngang dọc những đường thù hận lên ảnh của Thu. Nhân cơ hội này, Thu đứng phắt dậy, bỏ chạy cuống cuồng...

- Thằng bé không sao đâu, con cứ đặt nó ở đây, ra ngoài thầy muốn nói chuyện với con – sư thầy ôn tồn an ủi Thu.

- Vâng ạ - Thu đáp trả gọn lỏn. Phải thôi...cô làm gì còn sức chứ.

Thu chậm rãi bước theo thầy ra chính điện, sư thầy trầm ngâm, rồi chỉ tay lên bức ảnh trên chiếc bàn nhỏ để ảnh chúng sinh.

- Cô gái này đã chết vì bị ruồng rẫy – sư thầy nói chậm lại – cô ta hoá điên và tự rạch bụng lấy đứa con ...cô ta chết.

- Con không hiểu lắm – Thu hỏi lại

- Cô ấy là người yêu cũ của chồng con – sư thầy nhìn chằm chằm vào mắt Thu – Vì con mà anh ta và gia đình anh ta ruồng rẫy cô ấy, cô ấy uất ức, hoá điên, và chết thế đấy.

- Còn đứa trẻ đầm đen trên bàn thờ ?- Thu hỏi giật lại.

- Bàn thờ đó ngày xưa người ta thờ nó, giờ chẳng ai thèm ngó ngang tới, huhuhu...- tiếng khóc to dần..

- Thừa thầy... -Thu sợ hãi

- Và đứa trẻ đó là tao – Thu há hốc miệng. Mọi thứ mòng mòng thay đổi. Ngôi chùa tự dưng đổ nát và cũ kĩ, và sư thầy là con bé đầm đen xấu xa kia.

- K...H..Ô...N..G – Thu hét lên và đáp lại là tiếng cười sảng sặc của con bé.

Gió ngoài trời quật cây vun vút, rồi len qua các hốc nhà bật lên rin rít.

- Chị e mình đợi bố về đi – nói đoạn con bé con dắt tay thằng cu Minh tiến ra ngoài cửa.

- Không... - Thu đứng dậy chạy theo. Một thanh xà nhà rơi xuống chắn ngang trước mặt Thu và bốc cháy phùng phùng. Thu gào khóc kéo thanh xà ra khỏi cửa...

Lửa...cả ngôi chùa bốc cháy...nóng... Thu nằm giữa đồng lửa, nghe như có tiếng người hô cháy. Thằng cu Minh đi theo con bé...ngoái lại nhìn Thu...và mỉm cười.

Chương 23: Cô Gái Đi Giày Đỏ

Bất giác, trong giây phút ánh chớp quét qua mặt tôi, ngay trước tầm mắt tôi, hiện lên gương mặt loang lổ những vết máu của cô gái với ánh mắt hoang mang, chỉ ngay đó sau ô kính cửa sổ, 10 đầu ngón tay be bét đập nát máu cào vào lớp kính.

***

Như bất cứ thằng con trai nào trên thế gian, với tôi chuyện ma hay phim ma chỉ là trò tiêu khiển và hù dọa nhau những lúc vô công rỗi nhẽ. Tôi luôn có một niềm tin tuyệt đối rằng ma quỷ là thứ bịa đặt để cuộc đời bớt đi phần nhạt nhẽo. Tôi không tin vào chuyện khi mà thể xác con người chết đi, chôn chặt dưới ba tấc đất thì lại có thứ gọi là linh hồn sống dậy và ám ảnh những người còn sống.

Thế nhưng, những điều tưởng chừng hoang đường ấy lại hiện diện ngay trước mặt tôi mà tôi không thể nào lý giải được.

Câu chuyện bắt đầu vào một ngày cuối đông. Hôm ấy, tôi với Thảo hẹn nhau về quê, khi tôi lên xe thì còn duy nhất một ghế trống ngay đầu xe mà Thảo thì ngồi mãi gần cuối. Bên cạnh ghế Thảo ngồi là một cô gái, tôi liếc nhìn cô gái mái tóc chấm ngang lưng, áo màu lông chuột và đôi giày màu đỏ thất nơ xinh xắn, đặc biệt hơn cả là ánh mắt có vẻ hoang mang, những ngón tay đang cào cào vào nhau.

Hơi ngại, nhưng tôi vẫn quyết định tiến về phía cô gái, lịch sự hỏi:

“Chị ơi chị lên ghế đầu ngồi cho em ngồi đây cùng bạn em được không ạ?”

Cô gái ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ bối rối, ngần ngừ một lát, cô lắc lắc đầu.

Tôi nhìn về phía Thảo ánh mắt lộ rõ vẻ hối tiếc.

Khi ấy, cô gái miễn cưỡng rời khỏi chỗ ngồi đi lên phía đầu xe.

***

Khi tôi đang hí hoáy chụp mấy bức ảnh bên đường thì bỗng nghe thấy tiếng thắng xe rất gấp. Ngay sau đó, tôi và Thảo bị xô mạnh về phía trước, có tiếng ai đó hét lên kinh hoàng. Tôi cảm giác chiếc xe bị rung lắc dữ dội, rồi trong chưa đầy vài giây, tựa như một lực rất mạnh nào đó lao vào từ giữa xe. Tôi không còn biết gì nữa.

Khi lơ mơ nhận ra mọi chuyện thì tôi thấy mình đang nằm trên đường, bên cạnh là la liệt những người bị thương đang thoi thóp. Vài nạn nhân xấu số đã được đắp lên mình những manh chiếu.

Trong đầu tôi là một mớ âm thanh hỗn độn, tiếng kêu khóc, tiếng còi xe cứu hộ và cả tiếng những bước chân chạy huỳnh huých. Tôi nhớ ra Thảo. Tôi lo lắng nhìn quanh, không thấy cô bạn đâu cả.

Tôi lơ mơ nghe tiếng một anh thanh niên ngay gần tôi: “Còn một người nữa ngay đầu xe.”

Tôi nằm bất động, cả người ê ẩm, máu từ cổ chảy xuống cánh tay. Trong vô thức tôi nghe thấy tiếng người ta hò hét kéo thi thể nạn nhân ra ngoài. Mắt tôi hé hé mở.

Dưới ngọn đèn đường và vô số ánh đèn từ những chiếc xe cứu hộ, từ phía chiếc xe bẹp dúm đó, người

ta kéo ra ngoài một thi thể bị nghiền nát phần trên. Tiếng những người dân yếu bóng vía hét lên, không ai còn nhận ra hình hài thi thể ấy nữa. Khi ấy, tôi nhìn rất rõ, mái tóc chấm ngang lưng, áo màu lông chuột và đôi giày thất nơ màu hồng...

Người ta phủ lên thi thể đó một mảnh vải trắng.

Tôi được người ta khiêng lên cáng rồi cho lên xe cấp cứu, tôi đoán thế.

Ngoài trời, gió bắc thét gào phát ra những tiếng vun vút, ù ù ngay bên tai tôi. Gió thổi tung những chiếc lá vàng xác xơ, những đồng tiền vút lại của người đi đường cuốn theo lớp bụi mù trời. Những nén nhang bắt đầu được thắp lên trong đêm tối mịt mùng, chúng đong đưa, run rẩy trước gió như những con mắt trong đêm tối.

Sau ngày tháng thập tử nhất sinh ấy, tôi bắt đầu quay trở lại cuộc sống bình thường. Thảo cũng chỉ bị thương nhẹ giống tôi, hôm nhìn thấy cô bạn trong viện mà tôi như trút được gánh nặng, chỉ sợ lỡ nó có bị làm sao.

Thế nhưng cũng từ sau đó, những chuyện kì lạ bắt đầu xảy đến với tôi.

Tôi hay gặp những con mơ triền miên không dứt. Đáng sợ thay đó đều là những giấc mơ liên quan đến chiếc xe hôm xảy ra tai nạn và hình ảnh cô gái với mái tóc chấm ngang lưng, áo màu lông chuột, đôi giày hồng thất nơ và hai bàn tay cào cào vào nhau của ngày hôm đó. Giấc mơ nào cũng thế, đều là ánh mắt hoang mang của cô gái ấy nhìn tôi, cho đến khi tôi cảm thấy không thể thở được nữa thì đột ngột tỉnh dậy.

Ban đầu, tôi nghĩ có thể tôi đã bị ám ảnh bởi vụ tai nạn quá kinh hoàng. Mặc dù tôi với Thảo cũng là 2 nạn nhân bị thương nhẹ nhất, nhưng những gì tôi nhìn thấy ngày hôm đó, những thi thể nằm đắp chiếu giữa tối mùa đông gió rét ấy cũng khiến tôi đôi phần hoảng sợ. Tôi nghĩ một thời gian nữa mình sẽ tự ổn định lại.

Cho tới buổi tối hôm ấy, sau cuộc hẹn với khách hàng tôi trở về nhà khi đã khá muộn. Chỉ kịp tắm rửa qua loa, tôi leo lên giường đi ngủ. Ngoài trời lạnh ngắt, gió thổi vù vù trên tầng thượng đập rầm rầm vào ô cửa kính. Khi đang lịm dim ngủ..

Rắc...leng keng..leng keng

Âm thanh phát ra từ chiếc chuông gió như có ai giật mạnh nó xuống. Tôi mở trừng mắt bất động trong giây lát rồi chạy ra phía cửa chớp.

Ngoài trời gió vẫn đang gào thét thảm thiết, những cành cây cổ thụ oằn mình trước gió như những cánh tay đang vươn về phía tôi. Dưới ánh đèn đường nhờ nhờ vàng con đường phía dưới heo hút không một bóng người...bỗng...ngay trước cổng nhà tôi...

Một cô gái tóc chấm ngang lưng, áo màu lông chuột, đôi giày hồng thất nơ và hai bàn tay đang cào cào vào nhau.

Một ánh chớp lóe lên, sau đó là tiếng sấm ầm ầm như gào thét. Bất giác, trong giây phút ánh chớp quét qua mặt tôi, ngay trước tầm mắt tôi, hiện lên gương mặt loang lổ những vết máu của cô gái với ánh mắt hoang mang, chỉ ngay đó sau ô kính cửa sổ, 10 đầu ngón tay be bét dập nát máu cào vào lớp kính.

Tôi không còn biết gì nữa.

Mở mắt ra, tôi thấy mình đang nằm cạnh cửa sổ. Bên ngoài trời đã thôi gió, còn trong phòng tôi, cảnh

tượng tan hoang chưa từng thấy. Nước mưa hắt vào ướt nhẹp, giấy tờ bay loạn xạ, vài bức tranh trên tường xộc xệch.

Định thần, tôi nhớ lại chuyện tối qua. Chẳng lẽ tôi đã gặp ma? Chẳng có lí nào.

Tự trấn an mình mới ý nghĩ, chắc đêm qua mưa tôi dậy cái cửa sổ rồi mệt quá ngất đi, dạo này tôi cũng cảm thấy hơi yếu sức. Còn lại chắc do tôi mơ linh tinh thôi.

Tôi quyết định nghỉ ở nhà một hôm rồi mai đi làm.

***

Buổi trưa hôm sau, tôi đang ngồi ăn trưa ở công ty, bỗng có một cô bé ngồi đối diện thi thoảng lại liếc mắt về phía tôi rồi dáo dác nhìn xung quanh, tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhìn cô bé mỉm cười đáp lễ.

Khi tôi đang đứng rửa tay thì cô bé chạy lại bên cạnh, thủ thủ vào tai tôi:

“Anh đang bị ma ám, có một cô gái đi theo anh.”

Tôi cười nghi hoặc rồi bỏ đi. Dạo này bọn trẻ đang có một xem phim với đồn thổi những chuyện kinh dị, con bé chắc lại thấy tôi mệt mỏi xuống sắc là lại áp dụng những chuyện trong phim vào đây.

Tan làm, tôi cùng lũ bạn rủ nhau đi lên phố cổ uống cafe rồi cùng nhau lên Hồ Tây hóng gió. Khi trời gần khuya, chúng tôi đang lang thang trên đường, thì bất chợt tôi nhìn thấy dưới gốc cây bên kia đường có một cô gái tóc ...và cũng chính lúc đó, tôi nhìn thấy đôi giày màu hồng và 2 bàn tay đang cào cào vào nhau...

Tim tôi hẫng đi một nhịp. Tôi phóng xe lao lên giữa đám bạn, tự nhiên nghĩ đến lời cô bé ban trưa, tôi không ngoảnh nhìn lại phía sau một giây phút nào nữa.

Chia tay đứa bạn cuối cùng ở ngã tư rẽ về nhà tôi, tự nhiên trong lòng tôi thấy sợ sợ. Rồi tôi lại thấy tự nực cười với bản thân, đường đường là đàn ông con trai, lại đi về đêm không ít lần, chẳng biết tôi còn lo sợ gì nữa. Nghĩ thế, nhưng tôi vẫn rồ ga lao vút đi trong đêm tối, tôi muốn về nhà càng sớm càng tốt.

Nhìn thấy ánh đèn vàng sáng choang đầu ngõ, tự nhiên tôi thấy vui vui lạ. Chẳng có chuyện gì cả, có lẽ tôi chỉ thần hồn nát thần tính.

Nhưng...

Khi tôi rẽ vào khúc cua, dưới ánh phản chiếu của vũng nước đọng dưới nền đường sau trận mưa chiều, tôi nhận ra bóng 2 người đang ngồi trên xe.

Một người dĩ nhiên là tôi, vậy còn một người, là ai?

Tôi quay ngoắt lại, phía sau tôi không có ai cả.

Đường không một bóng người. Tôi cảm thấy có hơi lạnh lạnh phả sau gáy, rồi một âm vực thì thầm nửa tỉnh nửa mê vang bên tai tôi “Là tôi...”

Tôi phanh gấp, con mèo từ đâu ngáy xỏ ra trước đầu xe tôi, tiếng kêu ai oán trong đêm tối.

Tôi phóng xe như điên ra khỏi ngõ, lao về phía nhà thẳng bạn.

Tôi ấn chuông cửa liên hồi, tôi chỉ sợ nhanh lên, không nó sẽ đuổi kịp tôi mất.

Thằng bạn tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, nhưng chắc thấy mặt mũi tôi trắng bệch, nó không hỏi gì nhiều, chỉ bảo tôi vào mau tắm rửa đi không lạnh.

Khi cánh cửa nhà tắm vừa khép lại, hơi nước nóng bắt đầu bốc lên. Nước ấm từ vòi sen xối vào người khiến tôi cảm thấy tỉnh táo vô cùng. Đưa tay với chiếc khăn tắm, không hiểu sao tôi có cảm giác lạ lạ. Tôi nhìn quanh. Không có ai cả. Tôi ngẩng lên.

Trong gương, gương mặt một cô gái tóc xõa dài, khuôn mặt trắng bệch và máu chảy ra từ khóe mắt, với những ngón tay be bét máu tì vào lớp kính.

Tôi hét lên kinh hoàng.

***

Khi tôi tỉnh dậy, tôi kinh ngạc thấy sao tôi vẫn còn sống sót. Thằng bạn tôi đang ngồi lo lắng bên cạnh. Nó bảo tôi hét làm cả hàng xóm cũng ngó sang hỏi có chuyện gì thế.

Nghe xong câu chuyện của tôi, ngay ngày hôm sau nó đưa tôi ra ngoại thành. Ở đó tôi đến nhà một bà cụ, thoát nhìn thấy tôi, bà cụ mừng ngay vào mặt

- Đừng đi theo nó nữa...

tôi lơ mơ hiểu.

Sau đó, bà cụ bảo tôi đưa bà tới chỗ hôm xảy ra tai nạn.

Tới nơi thì trời đã nhá nhem tối, trên những cành cây ven đường lá đã rụng hết còn trơ lại những cành khẳng khiu như những bàn tay ma quái, gió bắt đầu thổi. Bà cụ lôi ra từ trong túi một hình nhân nam miệng lẩm nhẩm gì đó mà tôi nghe không rõ rồi châm lửa đốt.

Tôi thấy loáng thoáng trong tiếng gió gào rú, sương và khói lẫn lộn quyện vào nhau mờ ảo. Trước mắt tôi, cô gái tóc chấm ngang lưng, áo màu lông chuột, đôi giày màu đỏ thẫm lơ lửng, hai bàn tay cào cào vào nhau bỗng nhiên quay mặt lại và đi về phía cánh đồng xa tím mờ dần, mờ dần rồi mất hút trong làn sương khói mịt mù.

Chương 24: Bệnh Viện U Âm

Cốc ... cốc ... cốc ...

Như biết chắc chắn hành động gõ cửa chỉ mang tính ra hiệu có người sắp vào, cánh cửa phòng bệnh số 2 ngay lập tức mở ra. Cô y tá với dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt hết sức xinh đẹp bước đến giường của tôi. Lướt qua tôi, rồi chăm chú đọc bệnh án, cô nói:

- Em tên Duy phải không? Viêm răng đến phát sốt, để lâu ngày không đi khám nên chọc vào đến tủy. Phải nằm trong bệnh viện một tuần đấy em ạ, ngày nào cũng tiêm 2 mũi sáng chiều, truyền một chai dịch và uống thuốc sau 2 bữa chiều tối nhé.

Dứt lời, cô đính tờ bệnh án của tôi đầu giường. Nằm ôm miệng nhăn nhó, tôi lồm cồm bò dậy xem mặt mũi tờ giấy như thế nào. Cột ngày tháng, cột nhiệm vụ, tiêm hay truyền bữa nào là tích vào ô trống bên phải bữa đấy, sắp xếp trật tự logic và thành thạo. Thôi xong, phen này không trốn tiêm được rồi!

Thờ dài ngao ngán, bỗng chốc tôi phát hiện ra một bác gái ngồi ở giường bên cạnh đang nhìn mình chăm chú. Thấy tôi đáp trả ánh mắt, bác cất tiếng:

- Cháu mới vào viện sáng sớm này à? Bác thì ở đây được hai tuần rồi, thằng con trai bác gặp tai nạn xe máy, rụng mất mấy cái răng, khâu cả trăm mũi trên mặt, nằm ở khoa Răng hàm mặt này, may là vẫn còn được nằm cái giường tử tế, chứ sang khoa khác, chung đụng với các bệnh nhân nữa chắc mặt nó không bao giờ lành lặn mà về mất.

Nhìn cháu còn ngồi dậy được thế này, chắc cháu cũng bị nhẹ thôi đúng không, chắc không phải nằm viện lâu đâu nhỉ.

Liếc sang chàng trai đằng sau bác, anh ta đang nằm im chờ truyền hết chai nước, trên mặt chỉ chít những dải băng băng che đi mũi khâu, nhưng thấp thoáng đâu đó vẫn nhìn ra những đường chỉ hằn lên trên vết thương bầm tím. Tôi rùng mình. Đi trên đường va chạm xây xát đã đau, đến bệnh viện khâu chẳng chịt như vá áo thế này, chắc anh ta từ nay về sau cách ra đường mất!

***

Cả buổi sáng cho đến trưa, tôi cứ nằm trên giường nhìn thẳng lên trần nhà, không dám ngo ngoáy vì sợ chạm vào chỗ sưng to gần bằng quả ổi trên má, lòng sốt ruột đợi mẹ mang sách vào đọc mà lâu quá.

Đến trưa, một cô y tá khác mang cốc cháo vào, dặn là phải ăn ngay để còn tiêm thuốc. Cô y tá này khác hẳn cô ban sáng, béo ục ịch lại còn nhăn nhó khó chịu, khiến tôi thất vọng hoàn toàn vì nghĩ rằng nếu bác sỹ y tá trong bệnh viện này xinh đẹp hết chắc mình sẽ ngoan ngoãn nằm trong này điều trị. Ai ngờ ... Dem nổi lòng của mình vào bữa trưa, tôi ngậm ngùi húp mấy thìa cháo rồi bỏ một nửa.

Khi cô y tá quay lại, thấy bệnh nhân "chê" ăn, bèn nặng tay tiêm cho tôi một mũi đầy đau đớn. Tôi kêu oai oái, khiến bác gái sáng nay nói chuyện cùng – giờ đang chợp mắt ở chiếc ghế tựa bên cạnh – cũng phải mở mắt nhòm dậy xem chuyện gì. Thấy tôi nước mắt nước mũi giàn giụa, như hiểu vấn đề, đợi cô y tá khép cửa phòng đi ra, bà mới ngồi xuống đầu giường tôi nói nhỏ:

- Có phải cháu bị cô y tá tiêm thuốc đau lắm phải không? Ở bệnh viện này kỳ quái lắm, cả y tá lẫn bác sỹ cứ lạnh lùng, dữ dằn sao ấy. Con trai bác cũng thế đấy, hôm mới vào khâu vết thương, nước mắt chảy

như mưa, thế mà có hai cô y tá ngồi cạnh chẳng ai lau nước mắt cho, cứ thế để nước mắt chảy vào vết thương, đã đau giờ còn thêm xót, làm cả bác cả thằng con cả đêm đấy không ngủ vì đau quá. Hồi ra mới biết, trong bệnh viện vừa có người mất, nên tính tình của ai cũng lý lợm ra, không khí càng nặng nề u ám.

Tôi rùng mình. Hai mươi mấy tuổi, lần đầu tiên phải nhập viện điều trị, lại chọn đúng cái bệnh viện bỗng dưng có tin dữ này. Đang bần thần, bác gái lại nói tiếp:

- Nghe đâu có ai treo cổ vào ban đêm, đến khi sáng tinh dậy các bác sỹ, y tá khác nhìn thấy hét toáng lên ầm ỹ, làm bệnh nhân trong phòng cũng bị bật dậy theo lao ra khỏi giường, chạy ra hành lang thì cùng nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng. Người ta vội vàng đưa cô ta xuống thì ôi thôi, người ngợm cứng đờ ra rồi.

Bệnh viện này chỉ có khoa răng hàm mặt, làm gì có bệnh nhân nào đến nỗi phải chết đâu, thế nên ai cũng lạ lẫm, hoảng sợ. Bệnh viện cả ngày hôm đó đốt hương, hi vọng cho linh hồn của cô ta được siêu thoát.

- Thế chuyện này xảy ra lâu chưa hả bác?

- Nghe đâu cũng được hơn một tháng rồi đấy, mà hôm nay là tròn 49 ngày đây này. Chắc vì thế mà hôm nay bác sỹ y tá nào cũng trông như mất hồn.

Tôi nghe câu chuyện mà cứ nổi hết da gà. Bình thường khỏe mạnh, cứ nghĩ rằng ngoài xã hội phức tạp khó lường, ai ngờ vào đến bệnh viện – chỗ người ta nghĩ ngơi chưa bệnh – cũng lắm điều đáng sợ đến vậy. Tôi hỏi bác có biết lý do tại sao cô ta tự tử không, bác bảo không biết, chỉ nghe người nhà bệnh nhân giường bên cạnh kể lại thôi, nhưng hôm kia đã được xuất viện rồi.

Là con trai nhưng thần kinh không tốt lắm, tôi xin phép bác nằm nghỉ, nhưng tâm trí nào mà yên ổn giờ này để ngủ. Cứ vậy, cả trưa nằm thao láo, đầu óc cứ quay cuồng chuyện bác gái kể, đã đau răng nay lại còn mất ngủ, càng đau đầu hơn.

Đến chiều, mẹ vào mang cho tôi bát canh xương hầm và đồng truyện tranh và báo mẹ mới mua, tôi cảm ơn mẹ rồi rít. Canh xương là món tôi thích nhất, nhưng vì răng đau mà húp cũng chẳng còn thấy ngon lành gì.

Mẹ ngồi một lúc rồi cũng phải về nấu cơm cho gia đình, dặn tôi cứ nằm yên trong bệnh viện điều trị, mẹ đã xin nghỉ học cho rồi. Tôi định nói với mẹ chuyện vừa nghe ban sáng, nhưng thấy mẹ cứ vất vả chạy đi chạy lại, lo mẹ lại nghĩ ngợi đâu đâu nên thôi. Thôi thì có báo với truyện mẹ mang vào, nghiền ngẫm chắc cũng đỡ buồn đỡ sợ hơn.

***

Báo Bóng đá mẹ mang vào nhắc tôi nhớ đêm nay có loạt trận đấu vòng bảng cup C1 khiến tôi sung sướng mừng thầm. Trong bệnh viện đã ít người nói chuyện, không có Internet, may là vẫn còn TV để xem, nhưng buổi sáng chiều các bệnh nhân khác cứ đòi bật xem phim Hàn Quốc với game show truyền hình, khiến tôi ngao ngán dần hết tập trung vào truyện, thì đêm nay, khi mọi người đã đi ngủ rồi, mình tôi sẽ chiếm cả cái TV để thỏa mãn cơn thèm khát thông tin đại chúng.

Hí hửng trong bụng, tôi ăn ngon lành cốc cháo của bữa tối, trong lúc cắn răng đợi tiêm hết mũi tiêm cuối cùng trong ngày, ánh mắt lại âm thầm quan sát. Lại là một cô y tá khác, cô này tuy không béo nhưng mặt cứ lạnh lùng xám ngoét, trông yếu đuối hơn cả bệnh nhân. Cái bệnh viện này ma ám thật rồi!

Tôi thoi thóp trong ngao ngán đợi màn đêm buông xuống, cả thành phố lên đèn. Nhìn qua cửa sổ, bên ngoài cổng bệnh viện, những bóng đèn của ô tô xe máy hắt lên những vệt sáng vun vút, tạo cảm giác ồn ào

tất bật. Những người nhà bệnh nhân từ nãy đã bị đuổi về hết, xung quanh tôi giờ này chỉ là những người mặc quần áo giống nhau, người thì nằm im mắt mở to nhìn lên trần nhà, người thì lặng lẽ húp cháo để có sức uống thuốc. Bỗng từ đâu ...

Một bóng áo trắng lướt nhanh qua cửa sổ ...

Tôi quay ngoắt lại, tay ôm bên má đang sưng vù của mình, tay giữ chặt khung cửa sổ, nhìn thật nhanh ra bên ngoài. Lạnh toát người, mà rõ ràng tất cả các cửa sổ trong phòng đều đang đóng kín.

Bóng áo trắng vẫn đang đi rất nhanh, thậm chí là như bay vậy. Tôi dụi dụi mắt, tưởng đau quá hóa hoang tưởng. Tức thì, áo trắng đã biến mất trong khu nhà nghỉ dưỡng của cán bộ. Không lẽ, cái bệnh viện kỳ dị này lại có ma sống thật??!

Uỳnh...

Lần thứ hai, tim tôi như bắn ra ngoài. Âm thanh ầm ỹ kia phát ra từ ngay đằng sau lưng, khiến tôi nghĩ ngay cái sổ mình đến ngày tận thế rồi. Quay người lại, mới thấy một chị ở giường đối diện, bụng to mang bầu, khắp phần bên mắt với má phải bị dán chi chít những gạc băng trắng, phía môi dưới sưng to một cục trông như yêu quái, nhìn tôi đầy ái ngại, khó khăn mở miệng giải thích:

- Xin ... lỗi ... eo, chị ... đẹn ... mợ ... cửa ... ra ... chơ ... mác, ai ... ngờ ... giờ ... mặng ... quá ...

Tôi làm vẻ mặt thông cảm, muốn nói không sao nhưng vì trong lòng trống ngực vẫn đánh dồn dập, nên không hé miệng được nửa lời. Vậy rốt cuộc cái bóng áo trắng kia là gì vậy nhỉ, có phải là ... hồn ma của cô y tá tự tử ở đây?

***

Theo kế hoạch, tôi sẽ đọc tài sở hữu chiếc TV trong đêm nay, thế mà quái nào, nỗi sợ hãi ập đến khiến mắt tôi nặng trĩu. Tôi định đắp chăn đọc nốt tờ báo, ai ngờ giấc ngủ đến tìm từ lúc nào. Trong giấc mơ, tôi thấy cô y tá xinh đẹp ban sáng đến hỏi thăm sức khỏe của mình, thì bỗng chốc từ đâu, bóng áo trắng xuất hiện làm tôi rú lên kinh hoàng, ngoảnh mặt lại đã thấy cô y tá kia biến thành mụ phù thủy già nua đầy mụn, cầm phẩm phạp những mũi tiêm vào tay tôi.

Tôi hoảng hốt choàng tỉnh, nhưng không tài nào kéo được mí mắt lên, thậm chí, chân tay tôi còn không động đậy được ...

Hình như, tôi bị ai giữ tay giữ chân, không nhấc lên được dù chỉ là một centimet ...

Cả người tôi nặng trịch trịch, tôi cố vận mình sang bên trái, thì xui xẻo thay, lại đúng bên má đang sưng vù, nên toàn thân như bị một luồng điện giật khắp người, mồ hôi tôi toát ra như tắm ...

Thế rồi, có hai bàn tay nào đó, vạm vỡ và đầy giận dữ, nắm lấy cổ tôi, bóp thật mạnh...

Tôi hoảng loạn, cố gắng vùng vẫy, miệng cố thét lên kêu cứu nhưng cái miệng sưng chết tiệt khiến cho họng tôi không thể phát ra tiếng ...

Càng cố gắng giãy giụa bao nhiêu, bàn tay kia càng bóp chặt bấy nhiêu ... Thôi xong, phen này tôi chết chắc rồi ...

Uỳnh ...

Tiếng cửa sổ lại đập vào nhau nghe chói tay. Tôi choàng tỉnh dậy, khắp người mồ hôi tuôn chảy như

suối. Nhìn tay chân mình vẫn bình thường, đưa tay lên cổ thấy mình vẫn đang ... thở, tôi vừa nhẹ nhõm vừa khiếp sợ những gì vừa diễn ra.

Đó không hẳn là một giấc mơ, làm sao tôi có thể lý trí đến mức nhận thức được mọi thứ đến vậy trong cơn mơ?

Vậy không lẽ là tôi bị ai động vào người thật? Vô lý, tay chân cổ họng vẫn bình thường đấy thôi ...

Tôi nhìn quanh phòng, tất cả mọi người đều đã ngủ hết, cả không gian bao trùm một màu đen đặc quánh và im lặng đến ghê rợn, chỉ còn bóng đèn đường bên ngoài rọi vào yếu ớt, càng làm cho không khí thêm phần nhức nhối ảo mờ.

Tôi lục tìm đồng hồ, đã là 2 giờ sáng. Lại cố nằm xuống, tôi nhắm mắt lại cố gắng giải thích tất cả mọi chuyện vừa xảy ra. Rõ ràng đó không phải là một giấc mơ, vì cảm giác có bàn tay siết chặt cổ mình đến vậy, rồi nổi đau điếng khi chạm vào phần má sưng, tất cả đều rất thật, đều rất đáng sợ, làm sao giấc mơ có thể dựng nên những cảm xúc mạnh đến vậy? Nhưng chẳng lẽ thực sự đã có người trong phòng này chạm vào tôi, và cố ý giết tôi?

Muốn tôi phải chết?

Nghĩ đến đây, tôi lại lạnh hết cả sống lưng. He hé mở mắt nhìn xung quanh, cả căn phòng vẫn im lìm đến vậy, có tiếng người ngáy khe khẽ, rõ ràng là tất cả đều đã ngủ rất say. Ai có thể có dã tâm muốn giết một thằng quá đỗi bình thường như tôi, và làm gì có ai đủ nhanh đến mức khi tôi mở mắt ra đã chạy ngay về giường của mình?

Bỗng, trong đầu tôi lóe lên một giải thiết, không khỏi khiến tim tôi đập thình thịch?

...

Hay có ai đó đang trốn dưới giường của mình?

Nếu thật là như vậy, tôi có nên kiểm tra hay không? Nghĩ đến đây, tôi sờ hết cả da gà, chân tay lạnh toát.

Nhưng nếu không kiểm tra, nhờ chẳng may tôi lại thiếp đi, ai đó chẳng phải lại có cơ hội giết tôi sao?

Không thể để chuyện đó xảy ra được, tôi còn quá trẻ, thậm chí còn chưa tốt nghiệp Đại học ...

Nghĩ đến đây, tôi bèn đưa ra một quyết định liều lĩnh nhất trong cuộc đời mình.

Tôi sẽ thực sự đi tìm dưới giường mình có gì ...

Quờ tay tìm điện thoại đầu giường, trong đầu tôi hiện ra vô vàn suy nghĩ kinh dị. Nếu thực sự có ai đó đang trốn, tôi sẽ làm gì? Hét toáng lên? Tìm một cái gì đó đập vào đầu nó?

Hay có khi, tìm thấy một ai đó, tôi lại chết sững như trời trồng??

Tim tôi như muốn ngay lập tức muốn vỡ ra ngoài. Càng nghĩ càng không thể biết được điều gì sẽ xảy ra chỉ trong 30 giây nữa. Nhưng tôi đã quyết, thà chết nhưng biết lý do tại sao mình chết, còn hơn xuống dưới âm phủ rồi vẫn lơ lơ không hiểu điều gì đã xảy ra.

Tôi tay cầm điện thoại, tay bám vào thành giường, nhẹ nhàng xoay người, từ từ cúi đầu xuống. Lấy hết can đảm, tôi nhấn nút điện thoại, màn hình sáng quắc ...

Tim tôi lần này vỡ toang thật rồi!

Ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại khiến tôi nhận ra, không có ai trốn hay núp dưới chân giường của mình cả, nhưng có một thứ khác.

Là một chiếc áo blouse trắng rơi ngay dưới chân giường!

Dù vẫn may mắn chán khi không phải là một ai đó trốn ở đây, nhưng cảnh tượng này cũng đủ tôi đau tim phát khiếp!

Tôi rọi điện thoại khắp xuống phía dưới các giường bệnh nhân khác, không có gì, cũng chẳng có ai cả. Cả căn phòng vẫn im lìm như không có điều gì xảy ra, tiếng ngáy vẫn kêu khe khẽ như hòa nhạc. Mọi người đều chìm vào một giấc ngủ say, chẳng một ai hay biết cái thằng bệnh nhân mới nhập viện này chuẩn bị đột tử vì hoảng sợ!

Tôi chẳng dám sờ hay nhìn thêm một lần nữa vào cái áo đấy, vội vàng xoay lại người, trở về tư thế nằm thẳng căng trên giường, lần này mắt mở thao láo, không dám nhắm lại. Tất cả những chuyện này là sao? Sao lại có nhiều điều xảy ra với tôi chỉ trong một buổi tối vậy?

Nào là nhìn thấy bóng áo trắng như hồn ma lờn vờn ngoài cửa sổ.

Nào là bị ai bóp cổ trong khi chân tay không tài nào cử động được, cũng may có tiếng ồn của khung cửa sổ giúp tôi choàng tỉnh.

Rồi bây giờ là một cái áo blouse trắng vút ngay dưới giường mình?

Có phải, tất cả những điều vừa xảy ra, đều là do cô y tá đã tự tử kia gây ra? Là cô ta đi lại trong sân bệnh viện? Cô ta bóp cổ tôi? Áo của cô ta?

Buổi sáng, khi mặt trời vừa mới ló rạng, ánh nắng xuyên qua những đường chớp cửa sổ đánh thức cả phòng bệnh. Tôi tỉnh dậy, không ngờ đêm qua rốt cuộc mình vẫn chợp mắt được một lúc. Vội vàng nhìn quanh, đã thấy bác gái nói chuyện với tôi hôm qua đã ở ngồi bên cạnh giường, đang lau mặt mũi cho cậu con trai. Nhìn thấy tôi đang nhìn bác, bác tươi cười nói:

- Cháu dậy rồi đấy à? Miệng thì bớt sưng rồi mà sao mặt mũi xanh thế? Không khí bệnh viện khó chịu lắm đúng không? Thằng con bác ở được hai tuần mà người ngòm sứt đi mấy cân, xót đứt cả ruột.

Thấy bác gái hay hỏi han, quan tâm đến mình, tôi tỏ ra vô cùng biết ơn, trong lòng chỉ mong ngay lập tức được kể chuyện rùng rợn đêm qua cho bác. Như đọc thấy ánh mắt tôi có tâm sự, bác nghiêm mặt lại, ân cần hỏi han:

- Có chuyện gì thế cháu? Đêm qua cháu không ngủ được à?

- Bác, có chuyện này cháu muốn kể với bác ... Cháu ...

- Cháu làm sao, cứ kể cho bác nghe.

- Hình như đêm qua cháu gặp ma. Hình như có người bóp cổ cháu, muốn cháu chết bác ạ.

- Hà, cái gì cơ, thằng này lần đầu nằm viện nên sợ quá đâm ra lú lẫn hả cháu? – Bác ngạc nhiên rồi bỗng dưng cười lớn – Hay là cháu bị bóng đè rồi, hồi bé thằng con nhà bác hay nghịch ngợm rồi tối về cũng bị y như thế đấy, cứ tưởng tượng mình bị ai bóp cổ mà không chống cự được. Cái này nhiều người gặp rồi mà, can tội ban ngày hay nghĩ ngợm sợ sệt cho lắm vào!

Nghe bác nói mà tôi ngớ người. Hay có thể là vì tôi bị bóng đè thật? Lần đầu nhập viện, lại bị nghe câu chuyện của cô y tá tự tử, rồi thấy bóng ma thoắt thoắt ngoài cửa sổ, phải chăng tôi thần hồn nát thần tính rồi? Nhưng còn cái áo blouse trắng thì sao? Tôi ngó xuống giường, nó đã biến mất.

- Cháu còn nhìn thấy một cái áo trắng ở dưới giường cháu cơ bác à, nhưng giờ thì đã không thấy đâu rồi bác ạ.

- Ôi dào, chắc là mấy cái áo các cô y tá để quên thôi mà. Chiều qua lúc cháu ngáy khò khò, bao nhiêu bác sỹ y tá vào đây hỏi han xem bệnh tình cả phòng như thế nào. Thấy cháu vừa mới ngủ được, bác bảo để yên, thằng bé này vừa mới chợp được mắt nên họ không lay cháu dậy hỏi thăm. Chắc là đông quá có người để quên áo thôi.

Tôi nghe bác nói mà trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra là vậy, nếu xét việc bị bóng đè là một loại bệnh dân gian, có thể hiểu được thì cái vụ áo blouse trắng kia là sự việc hiển nhiên rồi, không phải có ma ám gì ở đây cả. Phải chăng vì ngay khi nhập viện đã nghe thấy chuyện có người tự tử mà tôi đã áp đặt nó vào mọi điều khó hiểu đã xảy ra không? Tôi thần hồn nát thần tính quá rồi. Nhưng còn bóng áo trắng, cái bóng đó thì sao? Chắc chắn vụ này thì bác gái không thể giải thích được, bác lúc đó đã về rồi còn đâu!

***

Mẹ gọi điện bảo hôm nay không thể vào thăm tôi được, cả ngày hết làm lụng vất vả, chăm lo cơm nước cho cả nhà, đến chiều tối còn phải dắt em gái tôi xin nhập học thêm. Mẹ dặn tôi ở trong đó phải nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nghe lời bác sỹ y tá, ăn uống đầy đủ thì mới chóng khỏe được. Gớm, mẹ nói cứ như tôi vẫn là con nít không bằng! Tôi dặn mẹ không cần phải báo cho bạn bè rằng tôi đang nhập viện.

Tôi chơi không thân lắm với bạn học, trường hiện đang theo học là trường dân lập, toàn những đứa giàu có, có đứa còn chảnh chọe khó chịu, khiến tôi không tài nào chơi nổi. Còn bọn bạn cũ đã tha hương tứ xứ, đứa đã đi làm, đứa vào Nam học, nhưng nhìn chung đứa nào cũng vất vả lặn lội để sống. Phở nhà tôi nghèo, được gia đình tạo điều kiện học hành tử tế mà không phải nhúng tay vào việc kiếm tiền, vậy mà giờ còn ốm yếu bệnh tật tổn không biết bao nhiêu viện phí, tôi càng thương càng xót cho bố mẹ hơn bao giờ hết.

Nghe lời mẹ dặn, tôi ngoan ngoãn ăn đủ các bữa, tiêm thuốc tử tế, nằm dài cổ chờ truyền cho hết một chai nước, cả ngày chỉ biết nằm quần quanh trên giường với đủ mọi tư thế, đọc nát cả sổ sách báo mẹ mang vào. Tôi vẫn không quên ngắm các cô y tá ra ra vào vào phòng bệnh, nhưng mãi mà chẳng thấy cái cô xinh đẹp lần đầu tiên đến đọc bệnh án cho tôi đâu cả. Thật thất vọng. Trong bệnh viện mà có người như thế hỏi thăm bệnh nhân, chẳng phải là tinh thần người bệnh nào cũng rất vui vẻ phơi phới, ngoan ngoãn nghe lời cán bộ hay sao?

Thế rồi cũng đến đêm, và đêm nay vẫn có bóng đá. Tôi sực nhớ đêm qua mình đã bỏ lỡ, hôm nay tôi quyết tâm phục thù. Nhưng đến lúc 1h đêm, khi các bệnh nhân khác đã nằm yên một chỗ, đắp chăn ngủ ngon lành, tôi rón rén chạy ra nhấn nút bật TV, thì ôi thôi, bệnh viện đã rút phích hay giật cầu dao ổ điện cắm TV ra rồi.

Vẫn không muốn phải bỏ lỡ những trận đấu đêm nay, tôi quyết tâm ra khỏi phòng tìm bằng được chỗ xem bóng. Bác sỹ thì cũng là người, chẳng lẽ không ai có đam mê với môn thể thao vua hay sao?

Nhẹ nhàng nhón chân mở cửa phòng, tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn khi hành lang dài hun hút chỉ có vài bóng đèn bật sáng lơ mờ. Bệnh viện gì mà tiết kiệm điện tới đa, bệnh nhân nào mà đi tiểu nửa đêm chắc cũng cố nhịn đến sáng mất, tôi thầm nghĩ. Tôi không xó dép, đi chân trần cho đỡ gây tiếng động, đang bước được vài bước thì trước mặt, cảnh tượng cũ lại hiện ra ...

Một bóng áo trắng lướt rất nhanh ở phía cuối hành lang, ẩn hiện trong ánh đèn u ám ...

Hình như bóng ma ấy,

Cũng nhìn thấy tôi??!

Bóng ma dừng lại, nhìn tôi một, hai giây. Trong khoảnh khắc đó, chắc chắn là tim tôi đã ngừng đập, đến cả hơi thở của mình mà tôi còn không nhận ra nổi. Bàn chân trần lạnh toát trên nền hành lang, tôi đứng phỗng không hiểu phen này mình sẽ phải giải thích như thế nào trong câu chuyện đêm nay.

Ngay sau đó, bóng ma lại tiếp tục lướt đi tiếp, bỏ mặc tôi vẫn đứng đó trấn trối. Phải đến một lúc sau, tôi mới định thần lại, vội vàng tháo chạy về phòng.

Vừa mới sờ tay vào nắm cửa, cửa đã tức thì mở khiến tôi đổ nhào về trước, má đập vào sàn đau điếng. Lồm cồm bò dậy, nhìn thấy một bóng người cao lớn bệ vệ, mặt chẳng chịt những vết thương, mặt biến dạng toàn tập, mắt sung húp đến nỗi trông chỉ như một viên kê, tóc râu ria lồm chồm, trông khiếp sợ hơn cả tử thần, tôi bùm chặt miệng ngăn không inh hét lên.

Nhìn thấy gương mặt tôi khiếp đảm, bóng người mở miệng giận dữ:

- Đi đứng cho cẩn thận vào chứ, đi vệ sinh mà cũng không yên.

Nói rồi anh ta khó khăn bước đi, để lại tôi vẫn chết đứng như vậy tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lúc bước về giường, thấy giường bên cạnh trống, mới phát hiện ra người mà tôi vừa đụng độ là anh chàng có bà mẹ hay nói chuyện với tôi. Bình thường anh ta hay nằm im, chẳng lần nào tôi dám nhìn rõ mặt, nên trong đêm nhìn thấy gương mặt chi chít vết thương của y, không khiến tôi khỏi ghê sợ.

Tôi nằm lên giường, giả vờ ngủ, một lúc sau nghe thấy tiếng mở cửa và bước chân, đoán là anh ta đã trở vào. Tôi định mở miệng hỏi xem anh ta có thấy bóng áo trắng nào ở ngoài đấy không, nhưng nhớ lại vẻ mặt trông như ác quỷ cộng với giọng nói hằn học vừa nãy, tôi lại co rúm người, nghĩ mình im lặng cho lành.

Vậy là, không bóng bánh, không giải trí buổi đêm, đã thế còn lần thứ hai gặp ma. Đêm nay, nếu còn bị bóng đè lần nữa, có lẽ bằng mọi cách tôi sẽ xin mẹ xuất viện ngay lập tức, dù là gọi điện thoại trong đêm.

***

Sáng hôm sau, tôi mới biết mình ngủ say đến mức cô y tá lay dậy mấy lần ăn cháo mới thềm tỉnh dậy. Ở giường bên cạnh, cái môi phồng rộp của chị đang mang thai vẫn không có gì biến chuyển, nhưng xem ra bà bầu này không hề hấn gì, ăn cháo mà húp sồn sột không chút đau đớn.

Bên tay phải, bác gái đã dứt cháo cho anh con trai, tay cầm thìa tay cầm giấy ăn, cứ hết một thìa lại lau quanh miệng cho con, trông thật tảo tần. Còn tôi, nhìn thấy cốc cháo chẳng khác gì hai ngày qua mà ngán ngẩm, định bụng nhin hăn còn ngon hơn. Tuy nhiên, cứ tưởng tượng ra mùi tiêm đau điếng của các cô y tá lại thấy bản thân nếu không ăn chắc sẽ chết ngất ngay trên giường mất.

Nghĩ vậy, mở ba lô vật dụng ra, tôi lục tìm cái ví, quyết định đi mua bánh trái hay hộp sữa ăn cho có sức mà chống cự với bệnh tật.

Đi đến hành lang, tôi cúi thấp đầu để các cô y tá ở bàn trực không nhìn thấy mình (bệnh nhân mà ra khỏi khu chữa bệnh là bị hỏi han ghê lắm). Ai dè mấy bà cô này cũng đang mải tán chuyện, chẳng để ý ai với ai. Đang định lủi nhanh, bỗng dưng có một cô cất giọng nói làm tôi đứng hình:

- Em mới vào làm nên không biết đó thôi, bệnh viện mình vừa có một cô y tá treo cổ tự tử, nghe đâu trông thảm thương lắm, nên chỗ mình bây giờ mới u ám như thế. Chứ như hồi xưa, mọi người vui vẻ hòa nhã hơn nhiều.

- À thế hả chị? Nhưng sao cô y tá kia lại chết ạ? Mà có chắc là tự tử không chị, nhờ có người hãm hại thì sao, em thấy ...

- Suyt, be bé cái miệng thôi. Vụ đấy các bác sỹ bảo thế thì biết thế, chứ ai mà chả đàm tiếu này nọ. Mà thực ra bệnh viện này từ trước đó đã xảy ra chuyện, có một vụ phá kết sắt, nghe đâu lấy cấp của bệnh viện gần mấy trăm triệu đồng. Em còn trẻ còn đỡ, như chị, chả biết bệnh viện có định tống cổ để cắt giảm biên chế không đây ...

Reng ... reng ... reng ...

- Kia, đến giờ đi tiêm rồi kia, em đi đi kéo các bác sỹ lại mắng ầm lên đấy!

Nghe đến vậy, tôi tháo chạy ra khỏi cổng. Không ngờ cái bệnh viện bé tí này mà cũng lắm chuyện gôm, càng nghĩ càng đau đầu. Giờ mà tôi còn kể với các cô y tá này là tôi còn nhìn thấy ma trong bệnh viện, chắc cái chỗ này phải lập đàn đốt vía mất!

Đến chiều, các cô y tá lại vào một lượt tiêm thuốc cho từng người. Lần này, lại là cô ục ịch đến tiêm cho tôi, ánh mắt sắc lẹm lướt qua cổ cháo im lìm mà tôi không đụng đến dù chỉ một thìa. Lại tiếp tục cảm một mũi tiêm đầy đau đớn, lần này không chịu được, tôi hét lên, nắm bàn tay còn lại vào thành giường thì ôi thôi, quờ đùng vào chai sữa đang uống dở, sữa văng tung tóe khắp ga trải giường.

Cô y tá lại nhăn nhó than vãn, còn bắt tôi phải tự tháo ga lau dọn, còn cô ta sẽ đi lấy chiếc mới. Tôi vung văng lật cả tấm ga cả chiếu lót phía dưới, thì tình cờ nhìn thấy một tờ giấy bìa nhỏ bay ra.

***

Một dãy số dài ngoằng, trông cứ như mật mã gì vậy. Đang đứng như phỗng, cô y tá lại cất giọng nạt nộ:

- Còn đứng đấy làm gì, sao chưa gấp lại gọn gàng đi?

- Tại cháu nhìn thấy tờ giấy này ạ.

Tức thì, tất cả mọi người trong phòng bệnh quay lại nhìn tôi đầy thắc mắc. Ngay cả cái chị mang bầu, đang ú ớ buồn chuyện điện thoại với bạn cũng im bật lại, nghe ngóng xem tôi đang cầm giấy gì. Cô y tá vội vàng giăng tờ giấy ra khỏi tay tôi, miệng vẫn không quên nói:

- Lẳng nhăng, giấy tờ vớ vẩn mà cũng quan tâm. Ga mới đây, xếp lại đi!

Khi cô y tá đóng cửa bỏ đi rồi, tôi vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Mọi người xung quanh, người vẫn nhìn tôi chằm chằm, người lại tiếp tục công việc của mình. Chỉ là một tờ giấy đầy số, có cái gì mà ai cũng tỏ ra quan tâm thế nhỉ? Đến ngay cả cô y tá, miệng nói giấy vớ vẩn mà chẳng giăng ngay từ trong tay tôi đấy thôi.

Chị mang bầu ngay sau đó cũng vội chào tạm biệt người đang nói chuyện trong điện thoại, quay ra hỏi tôi:

- Em ... ơ, giấy ... ghi ... ấy ... em?

- Em cũng không biết ạ, giấy chỉ toàn số.

Tôi đáp xong, chỉ ta bỗng ngệt mặt ra, chẳng nói năng gì. Tôi cũng ngoan ngoãn chỉnh đốn lại cái giường của mình, lòng lo nghĩ vu vơ. Ở đây đã ba ngày, răng miệng cũng bớt đau, chắc tôi sẽ cố xin mẹ ở thêm một hai ngày nữa thôi rồi về, không thể ở trong bệnh viện lâu hơn được. Nếu có bị bóng đè, thà bóng đè ở nhà còn hơn nằm bất động trong bầu không khí rùng rợn ở đây!

***

Đêm nay, hết C1, cộng với hai đêm liên sợ kinh hồn bạt vía, tôi quyết định không lục đục nữa mà quyết tâm đi ngủ sớm, mong cho giấc ngủ có thể làm ngán lại màn đêm chết chóc trong bệnh viện.

Có rất nhiều cơn mơ đến với tôi, nào là cảnh tượng được xuất viện, mẹ đến đón tôi nhưng vì viện phí quá cao, tôi bị cô y tá béo ú bắt ở lại dọn ga giường hàng ngày, khi nào bù lại hết số tiền chưa trả mới thôi, rồi thì những cánh cửa sổ cứ thay phiên nhau đập liên tục, nhưng lần này là khiến cô y tá giạt mình đâm phập mũi tiêm vào mặt tôi, khiến tôi hét lên đau đớn rồi ngất ngay tại chỗ ...

Trong cơn mơ, nỗi đau đớn về thể xác cũng thật lắm, khiến tôi không ngừng co rúm người lại, miệng rên rỉ kêu đau. Thế rồi, hình như ...

Cơn bóng đè lại đến ...

Tôi lại thấy mình bị ai đó giữ chân giữ tay, đôi bàn tay rắn chắc, chần lăm, sức lực tôi cố cựa quậy mà không tài nào làm gì được.

Tôi tự nhủ, lại là bóng đè, lại là chiêm bao, là cơn ác mộng thôi mà, việc mình cần làm chỉ là mở mắt ra, mở mắt thôi là hết.

Nhưng không, tôi vẫn không tài nào hé nổi mí mắt. Tôi dùng hết sức cựa mình, mồ hôi vã ra như tắm, nhưng không thể lay chuyển.

Và rồi, tôi nhận ra,

Đây không phải là một giấc mơ.

Thực sự có thêm một bàn tay nữa đang từ từ siết chặt cổ mình ...

***

Tôi cật lực giãy giụa, nhưng càng giãy càng thấy chân tay mình càng bị siết chặt mạnh hơn, và bàn tay đang bóp cổ tôi vẫn không hề có ý định buông ra. Trong màn đêm yên tĩnh đến chết chóc, chỉ có âm thanh chống cự yếu ớt từ tôi, từ đâu bỗng xuất hiện một giọng nói lạnh như băng:

- Nói, cái tờ giấy chiều nay ghi cái gì?

- Ừm.... m....

Bàn tay siết cổ có vẻ thả ra một chút. Tôi cố nhồm dậy, hé mở mắt, thì bàn tay đó lại ghi chặt lấy cổ tôi, kéo mạnh xuống giường.

- Mà có nói không?

Giọng nói băng giá lại cất lời. Quả thực lúc chiều nay, tôi đã nhìn thấy và có nhớ vài ba số đầu, nhưng đầu đủ kiên nhẫn nhớ hết từng dãy số. Và giờ này, khi nỗi đau đớn bao vây toàn bộ thể xác và cái chết

đường như đã cận kề, càng khiến tôi mù mịt, đầu óc trống rỗng, không thể thốt lên một lời nào.

Dù nhắm mắt, nhưng bởi vì màn đêm đặc quánh, tôi vẫn kịp nhận ra có một cái gì sáng lóa vừa vung lên, và một giọng nói quen thuộc vang lên, nhưng khác với mọi lần, giọng nói đã không còn ầm áp quan tâm, mà lại đầy vô cảm:

- Nó không nói đâu. Giết đi!

Giọng nói của bác gái.

***

Ngay khi tôi vừa định thần ra đó là giọng nói của người ngày nào cũng ân cần hỏi thăm tôi, thì bỗng từ đâu, một tiếng đập rất mạnh, rồi một tiếng nữa liên tục, đã giáng thẳng xuống giường. Phen này, sẽ không còn tiếng cửa sổ nào cứu tôi cả. Tôi nhắm mắt sẵn sàng chào đón cái chết.

Tôi vẫn chưa kịp tốt nghiệp Đại học.

Tôi vẫn chưa làm gì để bố mẹ vui lòng.

Tôi thậm chí còn chưa ... uống hết chai sữa ban sáng đi mua.

Ấy vậy mà, vài giây sau, tôi vẫn chưa thấy đau. Không phải tiếng đập kia là giáng xuống tôi hay sao?

Không.

Không phải.

Tôi bắt đầu cựa quậy được tay chân. Hai người vừa siết chặt tay chân và cô tôi đâu rồi? Họ tưởng đã giết được tôi rồi bỏ đi rồi sao?

Bất thành linh, có một thứ ánh sáng chói lòa bao phủ khắp không gian, khiến mí mắt bỗng rát, he hé cử động.

Định thần lại mọi thứ, tôi thấy bác gái và cậu con trai mặt mày sưng húp đang gục xuống dưới chân giường. Điều gì vừa xảy ra?

Tôi nhìn quanh quẩn, tôi giật nảy mình khi thấy chị mang bầu đang chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, trên tay đang gọi điện thoại di động. Chị nói gọn lỏn với người nghe máy:

- Vụ này xong rồi. Anh đến thu dọn chiến trường đi.

Chỉ một lúc sau, đã có rất nhiều người mặc áo công an bao vây khắp phòng bệnh của tôi. Những bệnh nhân khác phải một lúc sau nghe thấy âm thanh ồn ào mới tỉnh dậy, họ mặt mày tái mét, hỏi han nhau chuyện gì đã xảy ra.

Tôi bật cười, một nụ cười của cả mấy ngày nay mới nặn ra được. Đến ngay cả tôi suýt chết, sống đau đớn trong cả khoảng thời gian qua, là người trong cuộc – nhân vật chính, mà tôi còn chưa hiểu cái quái gì đang ở trước mặt mình.

Chị mang bầu từ nãy đến giờ trao đổi với một số anh công an, bảo họ đưa hai người đang ngất phía dưới giường về hồi cung, sau đó tiến đến giường rồi, nhón miệng cười. Một cách bất ngờ đầy sùng sờ nhất, chị tháo hết lớp băng trên mặt, và tháo cả miếng sung to rất to nhét kỹ càng dưới vòm miệng, để hiện ra một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Là cô y tá lần đầu tiên đến đây tôi đã nhìn thấy!

Thấy tôi há miệng đầy ngạc nhiên, chị nhẹ nhàng giải thích:

- Chị là công an quận, được bệnh viện gài cắm để tìm ra hung thủ cho vụ án cướp của giết người trong bệnh viện này.

Tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cứ như tất cả vẫn chỉ là một cơn ác mộng vậy, tôi nhắm mắt, lại mở mắt ra, xem có thực sự là mình đang tỉnh, mình còn sống hay không. Chị tiếp tục nói:

- Em mới mất lăm à? Cũng phải, hít phải thuốc mê xong, có ai trụ được đâu. Cả hai đêm em bị bóp cổ, cả phòng đều bị xịt thuốc mê. Đêm đầu tiên, ngay cả chị cũng không lường trước mảnh khoe này, cũng ngủ say như chết, cho đến khi bất tỉnh linh tiếng cửa sổ đập mạnh, chị mới tỉnh dậy, vẫn không tài nào mở được mắt ra, nhưng nghe thấy tiếng em hôn hển, chị biết chắc đã có vấn đề. Hôm sau nghe em kể lại chuyện với bà kia, chị mới nghi ngờ có kẻ đã cố tình hãm hại em. Và chị đã chắc chắn, đối tượng mà hai tên sát thủ đã nhắm đến chỉ có thể là em.

Chị công an kể lại, trước đó chị đóng vai cô y tá canh chừng phòng bệnh vào ban đêm để trông chừng hành động của hai đối tượng tình nghi, còn ban ngày, vì ở đây đông người nên chúng sẽ không dám làm gì. Nhưng ban đêm, vì nhìn thấy có cô y tá bất thường thức cả đêm trông phòng bệnh, tên sát thủ chắc đoán ra không phải người bình thường nên cũng không dám manh động.

Nhận thấy cách làm này không hiệu quả, đúng hôm tôi nhập viện, chị vào vai bà bầu để hợp thức hóa sự có mặt của mình ở đây. Quả nhiên, ngay trong đêm đầu đã có sự lạ, nào là bóng đèn, nào là chiếc áo blouse trắng, khiến chị đưa ra giả thiết và sau đó đã chắc chắn được kết luận của mình:

- Chắc hẳn em sẽ thắc mắc tại sao bà mẹ kia lại có thể xuất hiện ở bệnh viện vào ban đêm, trong khi đáng lý ra bà ta đã phải về từ buổi chiều. Ngay trong đêm em vừa nhập viện, bà ta đã nghĩ ra trò mặc áo blouse trắng, đóng giả làm bệnh nhân, chắc định kết hợp với con trai bà ta làm chị bất tỉnh rồi tiến hành lục soát giường em – theo kế hoạch là sẽ trống trơn. Nhưng không may thay, đêm hôm đó đã không còn cô y tá nào nữa, mà lại có em nhập viện, khiến cho đối tượng lúc đó không còn là chị mà thay vào đó là em. Thay vì hại chị, họ tìm cách giết em để lục soát cái giường. Nếu đêm đó em ... xong – chị kéo tay ngang cổ ra hiệu cử chỉ "bị kết liễu" – chắc có lẽ bọn họ đã tìm thấy tờ giấy và vôi vàng cao chạy xa bay.

- Em đã nhìn thấy một cái bóng trắng vào buổi tối hôm đó, và cả đêm hôm thứ hai nữa chị ạ. Có phải là ...?

- Đúng, chính là bà ta. Đêm đầu tiên, chắc lúc đó bà ta đang trà trộn vào đám bác sỹ y tá trực đêm nên lên vào được bệnh viện. Còn trong đêm thứ hai, vì đêm đó trong phòng không bị xịt thuốc mê, nên chị đoán có lẽ bà ta mặc áo y tá để đi tìm thuốc mê trong bệnh viện, ai ngờ nhìn thấy em chạy ra ngoài, nên ra hiệu cho anh con trai nằm trong phòng lục soát. Nhưng lúc đó, thêm một lần nữa rủi ro, lúc ấy chị mở mắt rất to âm thầm theo dõi anh ta sẽ làm gì, định bụng bắt quả tang ngay tại chỗ, thì anh ta cẩn thận ra xem em đã về chưa rồi mới chạy đến giường em, thì em lúc đó đã chạy về rồi, khiến anh ta đành phải giả vờ nói là đi vệ sinh đó.

- Em không hiểu, tại sao lúc đó anh ta không giết em ngay đi, có phải là đã lục soát xong từ đêm đó không?

- Haha, em còn ngốc lăm. Đêm đó hai mẹ con không xịt thuốc mê cả phòng, nhớ lúc đó đâm em, em hét lên, có phải là bệnh nhân ngay lập tức tỉnh dậy hết không, anh ta làm sao mà có thời gian lục soát ngay được.

Thế rồi chị kể tiếp, trong suốt ba ngày qua, bà mẹ cứ giả vờ về vào buổi chiều, khi bác sỹ bắt người nhà về để bệnh nhân được tỉnh dưỡng, rồi tối tối lại trà trộn vào đám bác sỹ y tá trực đêm, đến khi mọi người trong phòng bệnh tắt đèn rồi, bà ta mới lén vào phòng, cùng cậu con trai giúp sức giết tôi, người giữ chân tay, người siết cổ. Chiếc áo blouse trắng tôi nhìn thấy dưới giường chính là áo mà bà ta dùng để lén vào bệnh viện.

Trong đêm đầu tiên, bọn họ tưởng chừng như đã giết được tôi, nhưng ngờ đâu tiếng đập rất mạnh của cửa sổ khiến tôi thoát chết. Lợi dụng màn đêm và thuốc mê, ngay lúc tôi mở được mắt, họ nhanh chóng chui tọt xuống gầm, rồi bò về giường của mình, bà mẹ cũng sử dụng chiếc giường trống chưa ai dùng trong căn phòng, rồi lúc tờ mờ sáng, bà ta lại vội vàng khoác áo blouse, công khai đi trong bệnh viện, lên ra ngoài rồi lại vào với tư cách là người nhà bệnh nhân.

***

Ngay sau khi được chị y tá kiêm công an đóng vai bà bầu kể lại, tôi sững người, vén được toàn bộ bức màn bí ẩn trong những ngày khó hiểu vừa qua. Nhưng đằng sau tất cả, họ muốn lục soát giường tôi, tìm tờ giấy kia để làm gì? Và tờ giấy đó, chính xác nó là cái gì mà phải khiến cho tôi suýt nữa mất mạng như vậy?

- Đó là tờ giấy ghi lại mã số của két ngân hàng – trong đó có số tiền mà bệnh viện đã mất cách đây vài tháng. Và thủ phạm, chính là cậu con trai và cô y tá đã chết kia. Cô y tá đó trước kiêm nhiệm vụ phụ trách ngân quỹ ở đây, vì nảy sinh lòng tham nên đã rủ người yêu mình vào đây lấy cắp tiền của bệnh viện. Để hợp thức hóa, cậu ta đã từng một lần giả vờ tai nạn giao thông để nằm chữa trị trong này, và vào một đêm, cả hai đã lên kế hoạch và thực hiện thành công phi vụ ăn cắp tráo trở này.

Tuy nhiên, vì là bệnh nhân chưa điều trị xong, không thể rời khỏi bệnh viện, cậu ta phải đưa hết số tiền cho cô người yêu giữ. Ai ngờ đâu cô ta lật lọng, định một mình cao chạy xa bay với số tiền ấy.

Trong ngày hoàn tất thủ tục nghỉ việc, cô ta đến đây và đụng phải người yêu, hai người đã xô xát với nhau, và hấn đã giết chết cô y tá ngay trong bệnh viện, và dàn dựng như một vụ tự tử. Vì bệnh viện này vừa bị mất tiền, giờ lại có người chết, chắc chắn sẽ phải đóng cửa, nên dù biết chắc đây không phải một vụ tự sát, vẫn phải nói với báo chí như vậy.

- Em không hiểu, tại sao cô y tá kia lại nhét tờ giấy ghi mã số két vào dưới giường em hả chị?

- Cái này thì chị không chắc chắn. Có thể vì căn phòng mà cô ta đang sống là ở chung với anh người yêu, cô ta sợ mình mang theo đều có thể bị phát hiện, hay để ở trong nhà sẽ bị bà mẹ anh ta đến nhà lục soát, nên đã giấu trong bệnh viện. Nơi nguy hiểm là nơi an toàn nhất mà.

Có một chi tiết rất quan trọng: Bệnh nhân cuối cùng mà cô ta chăm sóc lúc đó đang nằm giường em, vì thế mà anh ta đặt hết mối nghi ngờ vào chiếc giường này, và tìm mọi cách lục soát nó bằng được. Bệnh viện cũng biết điều ấy, nên ngay khi nhờ công an nhảy vào vụ này, dù huy động mỗi một người cải trang làm y tá trông tất cả các phòng bệnh, vẫn dồn nhiều nghi vấn vào căn phòng này nhất.

- Có phải vì thế mà chị đã sớm nhận ra anh ta là đối tượng tình nghi phải không?

- Chính xác. Ngay sau khi nghe một số cô y tá phản ánh với nhau rằng, có một bệnh nhân trong một thời gian ngắn phải vào điều trị tận hai lần vì tai nạn và nhất quyết muốn nằm phòng này, chị đã sinh nghi. Lật lại hồ sơ của anh ta, tìm hiểu mới biết được anh ta có quan hệ với cô y tá, suy luận của chị càng chắc chắn hơn.

- Cô y tá bị tình nghi là kẻ ăn trộm ngân quỹ từ khi nào vậy chị?

- Từ khi cô ta nộp đơn thôi việc em ạ. Theo tâm lý thông thường, các y tá bác sỹ một khi đã làm việc lâu năm trong bệnh viện đều rất ngại thay đổi chỗ làm, vì thế rất sợ bị cho thôi việc để cắt giảm biên chế. Ấy vậy mà khi nộp đơn, cô ta lấy lý do là tự nguyện nghỉ việc để khiến bệnh viện không phải sa thải ai, khiến cho tất cả mọi người đều nghi ngờ. Lá thư được đánh máy rất kỹ càng, lời lẽ cũng chín chu, cứ như việc này đã được chuẩn bị từ lâu rồi. Bệnh viện sinh nghi từ lúc đó.

Mà này, em không mệt sao, còn đau cổ nữa không? Chị xin lỗi vì lúc này đã hơi chậm chân, suốt nửa thì nhát dao đâm vào người em rồi. Chị lúc đó quờ tay tìm vũ khí trong cái bụng bầu, ai dè chiều hôm qua ăn no quá, mãi mà không tháo ra được, đành dùng tay không hạ chúng, haha. Xin lỗi em nhé.

Tôi nghe chị công an – y tá xinh đẹp cười lên mà thấy mặt mình méo xệch. Suýt chút nữa thì tôi tiêu đời rồi, chỉ vì lý do chị ... ăn quá no. Nhưng còn may, tôi còn lành lặn, vẫn còn được ngồi đây nghe chị kể chuyện, chứ không phải là xuống dưới âm phủ gặp cô y tá bị sát hại loa để biết đầu đuôi câu chuyện.

***

Mặt trời đã ứng hồng. Khắp bệnh viện trong buổi sáng này, dường như đã thoát khỏi u uất và muộn phiền của những chuyện đáng sợ trước kia để vươn mình thoải mái, trở về với bầu không khí nhẹ nhàng vui tươi. Đêm qua, khi trò chuyện với chị công an xong, chị giục tôi hãy ngủ một chút, chị sẽ yêu cầu bệnh viện trả tôi về nhà sớm, những ngày vừa qua trong bệnh viện đã khiến tôi khiếp sợ nhiều lắm. Nghe chị nói vậy, tôi mới yên tâm chợp mắt.

Ngoài cửa sổ, tất cả như được gột rửa, đầy trong lành và dễ chịu. Tôi quờ tìm điện thoại, thấy mẹ nhắn tin từ 6h sáng: "Duy thích ăn gì để mẹ làm nào?". Tôi tủm tỉm cười, trả lời: "Cái gì cũng được mẹ ạ, miễn sao không phải là ...". Chưa kịp soạn xong tin nhắn, đã có tiếng mở cửa và giọng mẹ tôi phần khởi nói đồng dục:

- Duy dậy chưa nào, chuẩn bị về nhà thôi. Tiêm một mũi sáng nay là được về nhé. Ăn cháo đi con, mẹ cả sáng làm cho con đó!

- Khônggggggggggggggggg – Tiếng tôi hét toáng lên đầy khiếp sợ, con ác mộng mang tên "cháo" này thậm chí còn ám ảnh hơn cả bóng đè và những đêm kinh dị vừa qua ...

Chương 25: Chuyến Xe Bus Số 26

Tuyến bus số 26 lúc nào cũng đông, bất kể giờ là giờ nào. Những lúc An tan học, chen chúc để lên xe đã khó, nhưng lên xe rồi thì hơi người, mùi mồ hôi, mùi bụi đường, tất cả trộn với mùi điều hòa, thành một không khí hỗn tạp mà nếu không phải vì bắt buộc chắc hẳn sẽ chẳng ai muốn chịu đựng.

Đó là một buổi chiều muộn, mãi mới xong công việc với nhóm chuẩn bị cho bài thuyết trình tuần tới, An vội vàng thu xếp sách vở rồi chạy ra bến xe. Tối nay cô đã hứa đi xem hòa nhạc cùng mẹ trên nhà hát Kim Mã.

Đến nơi, An bị lỡ mất một chuyến, gần 20 phút sau cô mới bắt kịp chuyến tiếp theo. Bảo An nhanh chóng lách vào trong và kiếm một chỗ có thể tựa vào thành ghế. Mặc dù đi xe bus rất nhiều lần nhưng cô không thể quen với những cú phanh gấp hay luôn lách trên đường đầy ngoạn mục của nó, nên tìm kiếm một chỗ có thể dựa là việc đầu tiên An làm khi bước lên bất kì tuyến bus nào.

Dựa vào một chiếc ghế gần cửa sau, An đeo tai nghe và bắt đầu chờ đợi vượt qua chặng đường dài đông đúc vào giờ tan tầm của Hà Nội ồn ào để về đến nhà, sà xuống mâm cơm bố mẹ đang đợi sẵn.

Đến chặng phải xuống, An ấn chuông báo hiệu điểm đỗ tiếp theo. Theo thói quen, cô đưa mắt xuống phía cuối xe. Hầu hết mọi người đều đang gà gât, định quay đi rồi nhưng có một thứ làm cô bé choáng váng.

Một ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn An, ngay khi cô vừa quay đầu lại. Đó là một người phụ nữ, với ánh mắt sắc mà An chưa từng thấy ở bất kì người nào trước đây. cô thậm chí còn cảm thấy đôi mắt đó đỏ và hẳn lên những tia nhìn hằn học.

An vội vàng xuống xe, bất giác ngoái lại nhìn, cảm giác buốt lạnh sống lưng khi nhận thấy người phụ nữ vẫn dõi theo cô, với ánh nhìn ấy, và sắc đỏ của đôi mắt khiến An khẽ rùng mình.

Vỗ trán tự trấn an bản thân rằng đôi quá sinh ảo giác, An bật cười, nhanh chóng rẽ vào con ngõ về nhà.

An không hề biết, sẽ có điều gì đó đang chờ đợi cô phía trước.

***

Buổi hòa nhạc kết thúc khá muộn, An chờ mẹ về. Con đường khá vắng vẻ nhưng không tối.

An vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ với mẹ. Cho đến khúc quanh rẽ vào ngõ, đột nhiên An thét lên một tiếng hãi hùng, tay lái loạng choạng, chiếc xe đổ xuống mặt đường, tiếng ầm vang lên giữa màn đêm yên tĩnh trên con phố nhỏ.

Đằng sau chiếc cột điện đầu ngõ, An đã nhìn thấy nó - ánh mắt màu đỏ ban chiều. Người phụ nữ mặc đồ đen, mái tóc buộc cao gọn gàng như những cô gái trẻ đang đứng đó, quay mặt lại, và nhìn chằm chằm vào An.

"Đi đứng sao thế con? May mà không đi nhanh? Có sao không? Sao mặt tái xanh thế?"

An không thể đáp lại gì những câu hỏi dồn dập của mẹ, trong đầu cô giờ là bao nhiêu thứ ngổn ngang,

cô thậm chí không nghĩ được gì nữa. Bởi vì, khi định thần lấy hết dũng lại ngẩng lên nhìn về phía cột điện, An không thấy gì ngoài chiếc bóng đồ dài nằm bất động im lìm dưới ánh đèn đường tĩnh mịch.

***

An hoang mang nhớ lại khoảnh khắc ấy, tim cô đập nhanh mất vài nhịp. Nếu đó không phải ảo giác, thì đó là ai?

Đêm đó, An mơ thấy mình đang ngồi trên xe bus, một bàn tay chợt đặt lên vai cô từ đằng sau. An quay lại và bất gặp đôi mắt đỏ ánh lên tia nhìn hằn học!

Thét lên và tỉnh dậy giữa đêm khuya, điều hòa vẫn để 22 độ mà mồ hôi ướt đầm lưng áo, An không thể nào chợp mắt cho đến sáng.

***

An đến lớp với đôi mắt thâm quầng, mấy đứa bạn trêu đùa "Tương tự anh nào chắc lại mất ngủ cả đêm qua hả?".

An cười mà miệng méo xệch, trong lòng cô đang dậy lên những nỗi lo khác.

An không biết có nên kể với ai về những gì đang xảy đến với cô không. Cô tự nhiên có cảm giác bất an, cô nhìn khắp nơi bất cứ chỗ nào cô đi đến. Nếu như đó là một người thật, hẳn cô sẽ còn nhìn thấy ở nơi nào đó. Nhưng khắp ngày hôm đó ở trường, cô không thấy gì ngoài những đám nữ sinh túm năm tụm 3 hay khoác vai nhau đi lại vui vẻ trong khuôn viên.

Tạm thời quên đi nỗi sợ hãi, An vui vẻ lên xe bus về nhà. Lần này rút kinh nghiệm, lúc xuống xe An không quay nhìn phía cuối xe lần nào cả. Vừa về đến đầu ngõ, An khựng lại khi nhìn thấy cột điện, rồi lại thờ phào. Chẳng có ai cả.

Có lẽ hôm qua mệt quá nên đầu óc tưởng tượng lung tung, An nghĩ rồi với tay tìm chìa khóa trong balo để mở cổng.

Khi cánh cổng mở ra và An quay lại khóa cổng trước khi bước vào nhà, An ngất lịm đi trong sân. Chiếc áo đen và đôi mắt màu đỏ ấy đang ở phía bên kia đường, nhìn cô ai oán!

***

An tỉnh dậy lúc 7h tối, thấy bố mẹ đã ngồi bên cạnh. Bố mẹ An hỏi han gay gắt, lo có chuyện gì buồn bực một mình mà con gái lờ gấu. An đã định kể với người những gì cô đang cảm thấy, nhưng nghĩ một lúc lại thôi. Cô đòi sang ngủ cùng bố mẹ.

Đó là một đêm ngủ ngon. An ôm mẹ ngủ ngon lành đến sáng, không mộng mị.

***

Hôm sau bố mẹ kêu An ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi hãy đi học. An nghe lời vì kì thực cái cảm giác về người lạ mặt vẫn ám ảnh An, cô nghĩ rằng tốt hơn hết nên ở nhà một ngày xem sao.

An dành cả buổi sáng ngồi xem Disney Chanel, lướt facebook, làm trứng ốp cho bữa trưa, ăn qua quýt rồi lên phòng đi ngủ. Lâu lắm rồi cô chưa có một giấc ngủ trưa trọn vẹn, đi học rồi đi làm thêm khiến thời gian của cô kín 16 tiếng 1 ngày. Trong lúc đang lim dim, đột nhiên An cảm thấy có tiếng động gì rất nhẹ. An mở mắt ra. Rèm cửa rung rung. Cô bật dậy. An nhớ rằng mình đã không hề mở cửa ban công,

trong phòng cũng không bật quạt, rèm cửa không thể tự nhiên bay như thế.

Rồi An nhìn thấy một vạt áo đen, không, chính xác là một tà áo đen, chiếc áo dài như áo choàng trong những bộ sưu tập cô vẫn thấy trên tạp chí. Rồi một mái tóc buộc cao, và gương mặt một người phụ nữ từ từ quay lại phía sau tấm rèm...

***

6h tối cùng ngày, bố mẹ An phát hiện ra thi thể của cô con gái rượu trên chính chiếc giường ngủ trong phòng cô, với những vết máu dài chảy ra từ cổ tay, được cắt bởi một con dao gọt hoa quả sắc lạnh.

Loại dao gia đình An không bao giờ dùng.

Người ta cũng phát hiện ra một cuốn sách đặt ở đầu giường An, trên đó dòng "hang Thập Tịch tại Tân Thường Cốc – nơi có những cổ quan tài treo bí hiểm" được đánh dấu với lời chú thích của cô gái:

"Một ngày nào đó nhất định sẽ đến nơi này"

Điện thoại của An báo có tin nhắn, đến từ hãng hàng không Vietnam Airlines với nội dung: "Xác nhận đã thanh toán chi phí chuyến bay của quý khách đến Tân Thường Cốc".

Gió thổi từ ban công, quyển sách tự động gập vào. Tiêu đề hiện rõ 4 từ "Đau thương đến chết" .

HÃY TẮT ĐÈN VÀ ĐỌC

Ken
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thuốc Lá

Tìm một nhà vệ sinh có nhiều người từng sử dụng. Phải là nơi nhiều người từng lui tới thì mới có đủ năng lượng phi tự nhiên để thực hiện. Tìm một nhà tắm trong khách sạn là tốt nhất. Chuẩn bị sẵn 2 điếu thuốc và đợi qua 12 giờ đêm.

Thuốc càng nặng thì khả năng thành công càng cao. Đóng chặt cửa, ngồi trong bóng tối và bắt đầu hút. Nhà tắm phải có gương, và trong khi hút phải luôn nhìn vào gương. Ánh sáng của điếu thuốc sẽ soi sáng vừa đủ. Khi hút được 1/4 điếu thì căn phòng sẽ lờ mờ khói. Mắt bạn sẽ chảy nước, nhưng đừng dụi. Không muốn phí công vô ích thì làm gì đi nữa cũng đừng rời mắt khỏi hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Bạn sẽ thấy hình ảnh phản chiếu của mình dần mờ đi thành màu đen kịt. Đóm thuốc đỏ sẽ tự phân ra làm 2 con mắt cháy sáng. Khói trong phòng sẽ dần tụ lại và trong chớp mắt một cái bóng bằng khói sẽ xuất hiện trên thành bồn tắm. Hắn sẽ xin bạn điếu thuốc. Vậy nên bạn phải mang theo 2 điếu. Đưa thuốc cho hắn và nó sẽ tự cháy khi hắn chạm môi. Lúc này bạn có thể hỏi bất cứ thứ gì bạn muốn, bất cứ thứ gì bạn nghĩ ra. Nhưng phải để ý xem hắn hút được bao nhiêu. Khi chỉ còn vài hơi là hết điếu thuốc, làn khói tạo ra hắn sẽ trở nên rõ ràng hơn và hắn sẽ trở nên thật hơn là hư ảnh.

Đến lúc này, bạn phải dùng tay chụp 2 con mắt cháy của hắn một phát thật nhanh. Hắn vẫn còn là khói nên tay bạn có thể quờ xuyên qua đầu hắn. Nếu bạn để hắn hút hết điếu thuốc, hắn sẽ tán công và lấy mạng của bạn. Cái bóng sẽ gào thét và chửi thề và bàn tay đang nắm lấy đôi mắt của bạn sẽ bóng dờ dội. Nhưng bằng mọi giá ĐỪNG XÒE TAY RA!

Dù đôi mắt mất đi cơ thể, nhưng nó sẽ thấy được nếu bạn thả nó. Chạy đến công tắc đèn và bật lên. Cái bóng sẽ tan thành khói lan đi. Rời khỏi căn phòng ngay lập tức và đợi đến 3 giờ mới được mở tay ra. Con bóng sẽ khó mà chịu đựng, nhưng nếu bạn xòe tay, đèn trong phòng sẽ bị dập tắt và hắn sẽ quay lại trả thù. Bạn sẽ bị 4 dấu phỏng trong lòng bàn tay, nhưng chúng sẽ dần lành lại.

Chương 27: Búp Bê Okiku

Một con búp bê bí ẩn được sở hữu bởi linh hồn của một đứa trẻ đã chiếm được sự tò mò của người dân trên khắp Nhật Bản trong nhiều thập kỷ. Huyền thoại búp bê Okiku, được đặt tên của người con gái đã chơi với nó từ lâu, cao 40-cm (16-in), mặc kimono với đôi mắt tròn, sáng, màu đen và tóc dài.

Con búp bê Okiku đã cư trú tại đền Mannenji ở thành phố Iwamizawa (Hokkaido prefecture) từ năm 1938. Theo đền thờ, con búp bê truyền thống ban đầu đã được cắt ngắn tóc, nhưng qua thời gian nó đã phát triển dài khoảng 25 cm (10 in), xuống đến đầu gối của con búp bê. Mặc dù tóc được cắt tỉa định kỳ, nhưng người ta nói nó không ngừng phát triển trở lại.

Người ta nói rằng con búp bê đã được mua vào năm 1918 bởi một cậu bé 17 tuổi tên là Eikichi Suzuki khi đến thăm Sapporo ột cuộc triển lãm hàng hải. Cậu mua con búp bê trên đường Tanuki-koji - đường phố mua sắm nổi tiếng của Sapporo - như một món quà lưu niệm cho em gái 2 tuổi của mình, Okiku. Cô bé yêu con búp bê và chơi với nó mỗi ngày, nhưng vào năm sau đó, cô đột ngột qua đời vì cảm lạnh. Gia đình đặt con búp bê trong bàn thờ hộ gia đình và cầu nguyện mỗi ngày trong sự tưởng nhớ Okiku.

Một thời gian sau, họ nhận thấy mái tóc đã bắt đầu phát triển. Điều này được xem như là một dấu hiệu cho thấy linh hồn chưa yên nghỉ của cô bé đã ẩn náu trong con búp bê.

Năm 1938, gia đình Suzuki chuyển đến Sakhalin, và họ đặt con búp bê trong sự bảo quản của ngôi đền Mannenji, nơi mà nó ở cho đến ngày nay.

Cho đến nay chưa một ai có thể hoàn toàn giải thích lý do tại sao tóc của búp bê tiếp tục phát triển. Tuy nhiên, một trong những nhà khoa học kiểm tra búp bê đã kết luận rằng mái tóc thực sự là của một đứa trẻ.

Chương 28: Help Me

Một đêm tháng mười hai lạnh giá, một cô gái trẻ tên là Kathy đang trông hai đứa nhóc. Một cậu bé bảy tuổi là Taylor và một cô bé sáu tuổi là Selena. Cha mẹ hai đứa bé đã ra ngoài xem phim, để Kathy trông chừng con họ.

Khoảng 9 giờ tối, chuông điện thoại reo lên. Kathy nhấc máy và nghe thấy tiếng la lớn: "Cứu tôi với! Vì Chúa, xin hãy cứu tôi!"

Bối rối, Kathy cúp điện thoại và cho rằng đó chỉ là cuộc gọi trêu chọc. Nửa tiếng sau, điện thoại lại đổ chuông và vẫn là giọng la hét ấy: "Cứu tôi! Ai đó, làm ơn cứu tôi!"

Lần này, Kathy cảm thấy hơn rờn rợn. Lũ trẻ hỏi cô xem ai gọi và cô bảo chúng không có gì phải lo lắng, mọi việc đều ổn cả.

Nửa tiếng sau nữa, Kathy lại nhận được một cuộc gọi khác. Giọng nói từ đầu dây kia có vẻ rất sợ hãi và nài nỉ: "Làm ơn đi! Vì chúa! Giúp tôi với!"

Điện thoại mất tín hiệu.

Vài giây sau, có tiếng gõ cửa. Cô gái trông trẻ Kathy ôm chặt lấy hai đứa bé. Cô sợ hãi không kém gì chúng. Tiếng gõ cửa vẫn dồn dập. Cô biết đó không phải cha mẹ hai đứa trẻ, vì họ sẽ chưa thể về tới nơi trong vòng ít nhất là một giờ nữa.

Ba người có thể nghe thấy tiếng người nói vòng vào từ bên kia cánh cửa. Đó là giọng một người đàn ông, anh ta nói lặp đi lặp lại hai từ: "Cứu tôi cứu tôi cứu tôi....."

Kathy không biết phải làm gì.

"Chị phải cho ông ta vào" - cô nói - "Ông ta cần được giúp đỡ".

Tối muộn ngày hôm đó, cha mẹ hai đứa trẻ trở về nhà và căn nhà lạnh lẽo hoàn toàn im ắng. Tất cả các đèn đều tắt. Họ bước vào phòng khách và ngã ngửa vì cảnh tượng kinh hoàng trước mắt. Kathy và cả hai đứa trẻ đều đã bị giết. Những cánh tay và chân của chúng đều bị cắt cụt.

Trên tường, một dòng chữ viết bằng máu: "Vì Chúa! Hãy giúp tôi dừng việc giết người lại. Tôi không thể kiểm soát bản thân được nữa rồi".

Chương 29: Căn Hộ Tầng Trên

Một người đàn ông bị tai nạn xe hơi và phải nghỉ ở nhà vài tuần để vết thương hồi phục. Vợ của anh ta phải đi làm và không thể chăm sóc anh. Vì việc đi ra ngoài làm anh vô cùng đau đớn nên anh phải dành phần lớn thời gian ở trong căn hộ của mình. Vài ngày đầu tiên, không có gì khó khăn, anh có rất nhiều việc để làm. Nhưng vài ngày sau nữa, anh ta cảm thấy vô cùng buồn chán.

Một ngày, trong lúc đang xem tivi, anh nghe thấy tiếng chân chạy và giọng nói của trẻ con vọng xuống từ căn hộ trên tầng. Anh tự hỏi tại sao lũ trẻ lại ở nhà, vì tất cả các trường học đều chưa vào kì nghỉ nào cả. Ngày hôm sau, anh ta nghe thấy những âm thanh tương tự. Có vẻ như có hai đứa trẻ đang đùa nghịch.

Ngày sau đó, người đàn ông càng thấy buồn chán và chẳng muốn làm bữa trưa cho chính mình nữa. Thay vào đó, anh ta gọi pizza. Khi người giao hàng tới, anh ta nhận ra rằng mình đã đặt quá nhiều, tới mức khi anh ta ăn xong vẫn còn dư lại một hộp pizza nguyên vẹn trên bàn bếp. Sực nhớ có vài đứa trẻ sống ở căn hộ bên trên, anh nghĩ rằng chúng sẽ thích một chiếc pizza miễn phí và quyết định mang chiếc pizza cho chúng.

Người đàn ông chưa bao giờ gặp gia đình sống ở căn hộ bên trên, nhưng anh ta vẫn quyết định bấm chuông. Không có ai trả lời, mặc dù anh vẫn nghe thấy tiếng ai đó di chuyển bên trong. Anh ta bấm chuông lần nữa và nhận ra rằng có ai đó đang nhìn anh ta qua lỗ mắt thần.

"Ai đó?" - một giọng phụ nữ vọng ra sau cánh cửa.

Người đàn ông giải thích rằng mình sống ở căn hộ ngay phía dưới và anh có một chiếc pizza còn lại sau bữa trưa và tự hỏi liệu gia đình họ có muốn nó hay không. Cánh cửa mở ra một cách thận trọng và người đàn ông có thể thấy một phần gương mặt người phụ nữ qua khe cửa. Anh ta để ý rằng bên trong căn hộ tối một cách kì lạ.

"Cảm ơn, nhưng chúng tôi không cần." - người phụ nữ trả lời lạnh lùng.

"Biết đâu lũ trẻ lại muốn ăn?" - người đàn ông trả lời.

Ngay khi anh ta nói câu đó, hai gương mặt trẻ con xuất hiện ở khe cửa, phía dưới gương mặt người phụ nữ. Cánh cửa vẫn chỉ mở ra một khe hẹp. Lũ trẻ nhìn chăm chăm vào anh ta. Ba gương mặt xếp thành một đường thẳng.

"Thôi được rồi! Vậy đưa nó cho tôi." - người phụ nữ nói. Một bàn tay vói ra từ khe cửa, tóm lấy hộp pizza.

Người đàn ông đứng bất động. Ba gương mặt vẫn nhìn chăm chăm anh ta. Rồi cánh cửa đóng sập lại và anh ta bước đi. Có điều gì đó không ổn. Một cơn run mình chạy dọc sống lưng người đàn ông. Hình ảnh ba gương mặt hằn sâu vào tâm trí anh. Anh bước nhanh tới thang máy.

Những gương mặt xếp thành một đường thẳng, anh ta tự nhủ.

Anh ta nhấn nút thang máy và chờ đợi.

Xếp thành một đường thẳng, theo chiều dọc, cái nọ chồng lên cái kia.

Anh ta nhấn nút gọi thang máy liên tục, nhưng nó vẫn chưa tới.

Có cái gì đó không đúng. Những khuôn mặt.....

Anh vội vã bước xuống cầu thang bộ.

Những gương mặt thẳng hàng, chồng lên nhau....điều đó là không thể.

Anh ta điên cuồng lao xuống các bậc thang.

Không có ai.

Cuối cùng, người đàn ông cũng trở về căn hộ của mình.

Chỉ có bàn tay giữ lấy những cái đầu.

An toàn trong căn hộ của mình, người đàn ông nhắc điện thoại và gọi cảnh sát. Anh ta cố gắng mô tả những gì mình đã thấy. Khi cảnh sát tới nơi, họ rà soát căn hộ trên tầng và tìm thấy thân thể của một người phụ nữ và hai đứa trẻ trong bồn tắm. Đầu của họ đã biến mất. Họ đã bị chặt đầu bởi một lưỡi cưa. Dựa theo kết quả khám nghiệm, họ đã chết được 3 ngày.

Cảnh sát tìm thấy người chồng đang trốn trong tủ quần áo. Bàn tay anh ta đầm máu và có vẻ như anh ta đã hoàn toàn phát điên khi cố gắng thuyết phục thanh tra cảnh sát rằng vợ anh ta và lũ trẻ vẫn sống.

Họ tìm thấy một chiếc pizza nguyên vẹn trên bàn bếp.

Chương 30: Khúc Hát Gọi Hồn

PHẦN 1: ĐI KIỆN OAN HỒN

Tiệc chưa tàn, nhưng Tấn đã hai lần suýt ngã vì chóng mặt. Lần đầu thì mẹ anh đi bên cạnh đỡ con trai mình do nhậu quá nhiều, nên bà nhắc khẽ:

- Đứng uống nữa, cứ “dô dô” hoài, chịu gì nổi!

Nhưng đến lần sau thì chính Hồng Hạnh, vợ Tấn đã lo lắng:

- Anh không đi nổi nữa thì vào nằm một chút đi.

Tấn định không nghe lời vợ, nhưng tới lúc mắt hoa lên, người lả đi thì Tấn mặc cho vợ dìu đi đâu đi theo đó.

Hồng Hạnh đưa Tấn vào phòng tân hôn. Cô tự lo cho chồng và chưa định báo cho cha mẹ biết, bởi nghĩ Tấn chỉ bị choáng một lúc rồi sẽ qua. Tuy nhiên, sau một lúc xoa đầu và làm vài động tác sơ cứu, Hồng Hạnh phát lo, bởi Tấn càng lúc càng như chìm sâu vào hôn mê. Hốt hoảng, Hạnh chạy ra ngoài báo ẹ chồng. Bà Hiệp Phát cuống lên, cùng con dâu chạy vào phòng, cùng với vài người khác.

- Tấn ơi!

Đó là tiếng gào lên của bà Hiệp Phát khi vừa chạm vào trán con trai. Linh tính nhạy bén của người mẹ đã không sai, bởi bà cảm nhận rằng Tấn đã không còn chút sinh khí nào nữa!

Hồng Hạnh tiếp sau mẹ chồng, cô đưa tay đặt lên mũi Tấn và cô gào lên còn to hơn bà Hiệp Phát:

- Trời ơi!

Tấn đã ngừng thở! Toàn thân anh chàng đã bắt đầu lạnh. Những tiếng khóc cùng vỡ òa, biến tiệc tân hôn thành một khung cảnh hỗn loạn. Tin chú rể chết ngay đêm động phòng truyền loan ra thật nhanh. Phút chốc, cả những người hàng xóm cũng tò mò kéo tới xem.

Hồng Hạnh tức tốc chở Tấn vào bệnh viện. Nhưng nơi tiếp nhận sau khi khám kỹ, người ta đã lắc đầu bảo:

- Tim ngừng đập khá lâu rồi, không cách nào cứu được.

Bà Hiệp Phát và Hồng Hạnh chết ngất ngay tại phòng cấp cứu của bệnh viện. Khi họ tỉnh lại thì hay tin Tấn đã được đưa xuống nhà xác. Cả hai chạy bay đi tìm. Nhưng khi bước vào nhà xác thì họ lại một phen kinh hoàng. Xác của Tấn không còn ở đó!

Hồng Hạnh hỏi thêm thì người ta chỉ nói:

- Có một người nào đó xưng là người nhà, họ làm thủ tục rồi nhận xác chở đi ngay bằng xe riêng.

Bà Hiệp Phát quá đỗi ngạc nhiên:

- Nhà tôi đâu có ai mà vào đây đem xác về?

- Một người phụ nữ xưng tên mình là Tuyết Thu, đưa ra đủ giấy tờ chứng minh là thân nhân của người quá cố để nhận xác.

Vừa nghe tới tên Tuyết Thu là bà Hiệp Phát giật bắn người:

- Ai... ai là Tuyết Thu? Sao lại là nó?

Hồng Hạnh đang suy sụp, nhưng cũng phải ngạc nhiên:

- Tuyết Thu là ai mà từ nào đến giờ con chưa nghe nói tới?

Bà Hiệp Phát không đáp. Bà lão đảo bước ra sân như kẻ mất hồn.

- Kia, mẹ! Mẹ để con kêu xe...

Nhưng bà mẹ chồng của cô như không còn nghe lời nói của cô nữa. Bà cứ bước đi, cho đến khi vấp chân ngã sõng soài trên đường. Hồng Hạnh hốt hoảng tới đỡ bà dậy thì phát hiện bà bị trào máu ở hai khoe miệng.

- Mẹ!

Tội nghiệp Hạnh, chỉ trong vòng một thời gian ngắn mà bao nhiêu chuyện xảy ra vượt quá khả năng chịu đựng của cô. Cô quy xuống trên thân thể bất động của bà mẹ chồng, và không còn chút sức lực nào để gượng dậy. Ở một góc khuất gần đó, có một bóng người đứng nhìn vào cảnh ấy hình như chăm chú lắm. Mãi đến khi có người tới vực hai người dậy, đưa vào khu cấp cứu.

Sau cái chết của Tấn được hai ngày thì bà Hiệp Phát cũng trút hơi thở cuối cùng. Bà chết bởi nguyên nhân nào thì ngay cả ở bệnh viện người ta cũng rất mơ hồ. Họ chỉ ghi vắn tắt trong bệnh án: Trụy tim.

Nhưng Hồng Hạnh không tin thế, bởi cô đã chứng kiến cảnh bà bị thổ huyết sau khi nghe đến tên Tuyết Thu nào đó. Nhưng bây giờ thì mọi việc coi như kết thúc, tìm ra nguyên nhân thật sự cái chết của bà mẹ chồng để làm gì nữa. Hạnh bỏ về nhà mình ngay hôm sau đám tang và kiệt sức nên ngủ vùi ngay từ rất sớm. Cho đến nửa đêm..

Hạnh choàng dậy khi nghe tiếng gõ cửa. Chạy ra mở cửa ngay, nhưng cô đã sững sờ bước lui lại trong sự kinh hãi. Bởi đứng trước mặt cô lúc ấy là một người con gái cỡ tuổi mình, có khuôn mặt rất đẹp, nhưng nét u buồn khó che giấu.

- Cô là...

- Tuyết Thu.

Hồng Hạnh dù chưa biết Tuyết Thu là người thế nào nhưng tự dung cô cũng bị giật mình. Có lẽ cô nhớ tới thái độ sợ hãi của bà mẹ chồng hôm trước với người tên Tuyết Thu này.

- Cô cần gì ở tôi?

- Cô không muốn biết tin chồng mình ở đâu sao?

Bây giờ Hồng Hạnh mới chợt nhớ.

- Cô đưa xác chồng tôi đi đâu? Tại sao cô làm vậy?

- Ai là chồng cô?

- Tấn! Cô cướp xác Tấn trong nhà xác và chính vì chuyện đó nên mẹ chồng tôi mới chết!

Tuyết Thu phá lên cười, trong âm thanh như có gì đó khiến người nghe ớn lạnh!

- Chồng cô! Nghe nói tôi phát rùng mình, ha ha!

Hồng Hạnh vừa bức, nhưng chẳng hiểu sao lại hơi sợ. Nhìn gương mặt người phụ nữ trước mặt mình lúc này, cô chợt hiểu phần nào lý do bà Hiệp Phát đã sợ. Hình như cô ta có điều gì đó bất thường...

- Cô yêu Tấn từ bao giờ?

Câu hỏi khiến Hạnh dù có nhịn hết cỡ cũng phải nổi cáu:

- Cô làm gì có đủ tư cách hỏi điều đó! Tôi yêu cầu...

Tuyết Thu hạ thấp giọng, mà trong âm thanh như đang rít lên:

- Chẳng những đủ tư cách, mà còn được quyền bắt cô phải trả lời nữa kìa!

- Chẳng những không, mà còn yêu cầu cô...

Hồng Hạnh lắp lại gần giống như câu nói trịch thượng của cô ta, nhưng mới vừa nói được bấy nhiêu thì bất thần cảm giác như một bên má mình vừa bị ai đó tát một cái đau điếng! Nhìn thì thấy Tuyết Thu vẫn đang đứng cách mình hơn hai thước, Hồng Hạnh chưa biết chuyện gì đang xảy ra ình thì giọng đáng ghét kia lại vang lên:

- Đây là sự cảnh cáo để cô nhớ là phải ăn nói lễ độ trước đàn chị của mình!

- Tôi yêu cầu cô ra khỏi nhà tôi ngay.

Lại một cái tát nữa ở má bên kia. Mà rõ ràng không phải do Tuyết Thu hành động, bởi cô ta vẫn không di chuyển đến gần. Lúc này Hạnh hơi nao núng, cô nghĩ chắc chắn là có một ai đó nữa đang đứng sau lưng mình. Nhưng khi quay lại thì hoàn toàn không có ai khác. Hồng Hạnh quay trở lại, thì không còn thấy Tuyết Thu đâu!

Toàn thân Hồng Hạnh ướt đầm mồ hôi, mặc dù lúc đó trời đang se lạnh. Cô bắt đầu hiểu. Vừa lúc ấy thì mẹ Hạnh từ nhà sau chạy lên, bà ngạc nhiên hỏi:

- Con vừa nói chuyện với ai vậy?

Hạnh không muốn mẹ mình lo lắng, nên lắc đầu:

- Dạ, đâu có ai. Con chỉ... tỉnh giấc và lảo bầm một mình thôi.

Bà Oanh nhẹ lắc đầu:

- Con không bình thường rồi...

Bà nhắc Hạnh trước khi quay trở xuống phòng ngủ:

- Ngủ nhớ đắp mền, nếu cần thì uống viên thuốc an thần vào.

Bà cảm thông nỗi buồn của con gái, bởi theo bà thì với một cú sốc nặng như thế, không khéo Hạnh sẽ bị tâm thần. Vừa bước về tới phòng, chưa kịp vào thì bà Oanh giật mình khi nghe cửa phòng của con gái

đóng sầm lại một cách bất thường, bà hoảng hốt vừa chạy lại vừa hỏi lớn:

- Chuyện gì vậy Hạnh?

Không có tiếng trả lời mà cửa phòng thì đóng kín. Nghĩ con không khóa cửa nên bà Oanh vịn tay nắm, nhưng cửa phòng đã khóa chặt. Gõ và gọi thật to vào, giọng bà Oanh gấp gáp:

- Chuyện gì vậy Hạnh, mở cửa á coi!

Vẫn im lìm. Nghĩ tới điều chẳng lành, bà Oanh đập cửa mạnh thêm. Người anh trai của Hạnh đang ngủ trên lầu phải chạy xuống:

- Gì vậy má?

- Tông cửa vào coi con Hạnh nó làm sao rồi! Mau lên!

Thanh lưỡng lự, nhưng nhìn nét lo lắng quá sức của mẹ, anh đành phải dùng hết sức mạnh tung cửa phòng. Bên trong không có ai. Bà Oanh điếng hồn:

- Nó mới đây mà!

Lục lạo khắp nơi trong phòng vẫn không hề thấy bóng dáng của Hồng Hạnh đâu, bà Oanh khóc òa lên, sợ hãi:

- Không xong rồi Thanh ơi, em con nó... nó không xong rồi!

Bà không còn đủ bình tĩnh nữa, người như sắp ngã nếu không vịn vào vai con trai. Thanh phải trấn an:

- Chuyện gì má cũng bình tĩnh đã. Giờ này con Hạnh làm sao đi đâu được, trong khi cửa cổng vẫn còn đóng kín thế kia. Mà má thừa biết, nó xưa nay nhất, có dám ra khỏi nhà một mình vào ban đêm đâu. Để con...

Thanh soi đèn tìm khắp chung quanh sân vườn. Đến khi tới chỗ rào gần cổng, anh phát hiện một vật áo phụ nữ mà nếu nhớ không lầm thì đó chính là vật áo của Hồng Hạnh!

Sợ mẹ lo, nên lát sau trở vào nhà Thanh chỉ nói:

- Chắc là do quẩn trí nó đi đâu đó, để con tìm.

Nhìn đồng hồ thấy mới bốn giờ sáng, Thanh cũng bắt đầu lo. Tuy nhiên, anh vẫn phải trấn an bà mẹ:

- Mẹ đi ngủ đi, để con gọi điện thoại hỏi thăm. Con sẽ nhờ cả cảnh sát nữa.

Nhưng bà Oanh đã hoàn toàn suy sụp, bà ngã xuống ghế sa lông, mặt mày tái xanh, hơi thở yếu dần... Thanh hốt hoảng lo cứu chữa ẹ mình, nên anh không để ý vừa có một bóng người thoát ra từ cửa sổ phòng của Hạnh.

Bàng hoàng khi tỉnh lại, thấy mình nằm trong căn phòng tân hôn nhà chồng, Hồng Hạnh lạnh toát mồ hôi, cô kêu lên:

- Sao tôi lại...

Biết trong nhà không có ai. Kể từ khi Tân chết, rồi bà Hiệp Phát qua đời và cô bỏ về nhà cha mẹ ruột, thì ngôi nhà này tạm đóng cửa, không người ở. Nhưng Hồng Hạnh vẫn cố lên tiếng lần nữa:

- Có ai trong nhà không?

Tất nhiên là chẳng có một ai. Mọi vật trong phòng vẫn cứ giữ nguyên. Những món quà cưới vẫn còn chất chồng ở trên bàn phấn và cả chiếc áo cưới Hạnh cởi ra để trên giường ngủ vẫn còn y chỗ cũ, chứng tỏ từ sau cái đêm kinh hoàng đó chẳng có một ai bước vào phòng này.

Bật ra khỏi giường, Hạnh nhớ lại chuyện mới xảy ra, việc xuất hiện kỳ lạ của người tên Tuyết Thu, rồi những câu nói khó hiểu từ cô ta và nhất là việc tự nhiên biến mất của cô ả, rồi sau đó mấy giây là Hạnh đã hoa mắt, gian phòng tối sầm và cô chẳng còn biết gì nữa, cho đến lúc này...

- Ai đã đưa mình tới đây? Chắc chắn là mình không thể tự đi. Hay là...

Hồng Hạnh không dám suy nghĩ thêm, cô ngồi thừ người trên ghế, nhìn khắp gian phòng một lượt, rồi bỗng chợt nhớ tới bà mẹ chồng, Hạnh kêu lên khẽ:

- Bà ấy...

Tự dưng Hạnh muốn bước sang phòng bà Hiệp Phát.

Cũng chẳng biết do sự thúc đẩy nào, chớ làm sao một người nhút nhát như Hạnh lại dám có ý nghĩ táo bạo như vậy. Gian nhà rộng, trống vắng đến rợn người, vậy mà Hồng Hạnh vẫn bình thản một mình tiến về phía phòng riêng của bà mẹ chồng. Cửa phòng không khóa, bên trong đèn vẫn còn sáng. Có lẽ hôm xảy ra sự cố đến nay vẫn còn y nguyên vậy...

Đẩy nhẹ cửa phòng, vừa bước vào Hồng Hạnh đã chú ý ngay tới một bức ảnh treo trên tường, trong ảnh có ba người, người ngồi là bà Hiệp Phát, còn một trong hai người đứng sau lưng bà là Tấn. Cạnh Tấn là một phụ nữ trẻ, rất đẹp, mà chỉ cần nửa giây là Hạnh nhớ ra ngay, cô kêu lên thảng thốt:

- Cô ta!

Người trong ảnh chính là... Tuyết Thu!

- Như thế này là sao? Tuyết Thu là gì trong nhà này? Phải chăng...

Trong đầu Hạnh vừa lóe lên một thắc mắc mà từ khi yêu Tấn, nhận lời làm đám cưới với anh, cô chưa hề nghĩ đến. Cô hoàn toàn không tin rằng Tấn đã có người con gái nào khác trước khi yêu và cưới mình. Bởi vậy giờ đây đứng trước bức ảnh lạ lùng này, Hạnh như người từ trên trời rơi xuống, cô ngẩn người khá lâu rồi mới tiến sát đến chỗ treo khung ảnh. Trong ảnh thì cả ba người rất tươi và hớn hờ. Có lẽ ảnh chụp gần đây thôi, bởi gương mặt Tấn trong ảnh vẫn không có gì khác so với bây giờ. Và Tuyết Thu cũng thế, vẫn đôi mắt sắc như dao, nụ cười nhẹ đầy sức quyến rũ đó...

- Phải chăng họ là...

Đó là câu hỏi mà chỉ trong vòng vài mươi giây đã hiện lên trong đầu của Hạnh. Cô đi từ trạng thái ưu tư, lo lắng, thắc mắc, rồi cuối cùng quyết tâm khám phá cho bằng được!

Từ ngày yêu Tấn rồi đám cưới, chưa bao giờ Hồng Hạnh bước vào phòng mẹ chồng, và nghe nói cuộc sống trong nhà này khép kín đến nỗi những người ăn kẻ làm ít người chịu nổi và làm lâu. Bà Hiệp Phát cực kỳ độc đoán, kỳ thị giàu nghèo, nên hầu hết người giúp việc đều bị cấm không bao giờ được bước vào khu vực riêng tư của chủ. Hạnh tưởng tượng, nếu không có biến cố vừa rồi thì chẳng biết cô chịu đựng bao lâu với bà mẹ chồng như vậy.

Do không còn ngại ai khác dòm ngó, nên Hạnh yên tâm bắt đầu khám phá từng phần những gì cô thấy

trước mặt. Đầu tiên là tủ quần áo, cô không hề chú tâm tìm tiền bạc, nữ trang hay bất cứ vật gì quý giá, mà mục tiêu duy nhất của Hạnh là những gì có thể nói lên sự liên hệ của người phụ nữ tên Tuyết Thu kia!

Và không khó lắm để Hạnh tìm ra một chiếc hộp gỗ bằng sơn mài khá đẹp. Thường các người có của hay dùng những chiếc hộp như thế để đựng những đồ vật riêng tư, quý giá. Mà ở đây ngay khi mở nắp ra Hồng Hạnh đã gặp ngay vật mình cần tìm: Một xấp ảnh khác chụp giữa Tấn và Tuyết Thu. Đây hẳn là những ngày hạnh phúc nhất của họ, bởi hầu hết mấy chục tấm ảnh đều chụp ở những thắng cảnh nổi tiếng, có cả vài bức chụp chân dung họ theo kiểu... vợ chồng.

Máu nóng trong người Hồng Hạnh bắt đầu sục sôi, cô cố nén lắm mới có thể tiếp tục xem tiếp những ảnh và giấy tờ khác còn lại. Trong số này có một lá thư đề ngày cách đó khá lâu, chữ viết của phụ nữ. Thư của Tuyết Thu! Chẳng thể dừng được, Hồng Hạnh bóc lá thư ra xem. Một sự thật khiến tim cô đau nhói! Trong thư, Tuyết Thu gửi cho bà Hiệp Phát với lời lẽ khá nặng nề, mà qua đó Hạnh hiểu được rằng Tuyết Thu từng là vợ của Tấn. Họ yêu nhau nhiều năm và đã về sống chung với nhau khá lâu như vợ chồng, cho đến một ngày chính bà mẹ chồng đã can thiệp vào để chia rẽ, dẫn tới chuyện Tấn bỏ về nhà mẹ, trong khi Tuyết Thu bơ vơ nơi một xứ lạ nào đó...

Một đoạn trong lá thư có nội dung: “Rồi bà sẽ nhận ra hậu quả của ngày hôm nay nó là thế nào! Tôi nguyện rửa bà, rồi dòng máu trực hệ của bà nó sẽ hận bà và... chuyện gì đó ắt bà biết rồi!”.

Đặt lá thư xuống, Hạnh suy nghĩ mãi vẫn chưa hiểu hết. Tại sao qua những tấm ảnh thì họ vô cùng hạnh phúc, nhưng với lá thư thì lại hoàn toàn trái ngược! Phải chăng...

Có một bưu thiếp đóng dấu từ nước ngoài gửi cho Tấn. Nhìn mặt sau Hạnh hiểu là của Tuyết Thu gửi. Nội dung ngắn gọn: “Nếu anh không qua thì chúng ta không bao giờ gặp nhau nữa!”

- Thế này là thế nào? Tại sao bưu thiếp gửi cho Tấn mà lại nằm trong hộp riêng của bà Hiệp Phát?

Chỉ cần động não một chút là Hồng Hạnh hiểu ngay. Như vậy có nghĩa là khi bưu thiếp gửi về đây, thay vì đưa cho Tấn, bà Hiệp Phát đã giữ lại. Cũng có nghĩa là bà ta muốn chia cắt tình yêu giữa Tấn và Tuyết Thu!

- Thảo nào...

Hạnh lẩm bẩm:

- Cô ta cũng là nạn nhân...

Ở một bưu thiếp khác, Hạnh đọc được: “Em đi đây, hẹn gặp lại nơi mà chúng ta từng hẹn! Tuyết Thu”.

- Thì ra là như vậy. Tuyết Thu bị bức phải rời xa người mình yêu để rồi...

Chợt Hồng Hạnh kêu lên.

- Cô ta chết chăng? Có thể lắm. Và cũng có thể...

Bỗng dưng Hạnh run lên, tay đang cầm lá thư phải để rơi xuống đất. Xâu chuỗi lại những việc đã xảy ra, Hạnh lẩm bẩm:

- Cô ta là ma!

Vừa lúc đó, bỗng có những tiếng động rất lạ trên lầu. Giống như ai đó đóng cửa! Chỉ kịp cho vội chiếc

hộp trở về chỗ cũ Hạnh hấp tấp rời khỏi phòng. Nhưng khi ra đến bên ngoài thì cô bối rối. Bởi cổng khóa chặt, mà cô thì không có chìa khóa!

Cũng chẳng còn thì giờ để thắc mắc lúc tới đây mình vào bằng cách nào Hồng Hạnh chỉ còn biết vừa lo sợ vừa muốn kêu to lên, nhưng có lẽ do quá căng thẳng nên nhất thời không thể thốt được tiếng nào. Bỗng Hạnh giật mình, bởi cánh cổng tự động như có người mở ra. Mà tuyệt nhiên không thấy ai ở đó. Hạnh nhắm mắt lao đại ra khỏi cổng, rồi cứ thế cô chạy và chạy... trước sự ngạc nhiên của mọi người bên đường. Cũng chẳng biết về tới nhà lúc nào, cho đến khi người trong nhà phát hiện Hạnh nằm ngất ở ngay cửa nhà mình.

Thấy con trở về, bà Oanh mừng khôn xiết, bà giục người gọi bác sĩ tới. Sau khi khám, vị bác sĩ thân quen của gia đình đã lắc đầu:

- Sao bà để cháu nó suy nhược quá, người chẳng còn chút sinh lực nào mà hình như là không ăn uống gì từ mấy hôm rồi.

Bà Oanh không muốn tiết lộ chuyện kỳ lạ đã xảy ra trong nhà cho nên nhanh chóng đưa bác sĩ về. Rồi suốt đêm đó, bà hầu như túc trực bên con gái và Hạnh thì vẫn mê man không tỉnh.

Mãi đến khi mặt trời bên ngoài ló dạng thì Hạnh mới mở mắt ra. Nhìn thấy mẹ, cô khóc òa không nói được gì. Bà Oanh ôm con vào lòng hỏi nhỏ:

- Sao con đến nông nỗi này? Đêm qua...

Hồng Hạnh ôm mặt, như không muốn nghe câu hỏi đó. Rồi cô bật dậy chạy về phòng mình và đóng cửa lại. Bà Oanh phải năn nỉ mãi cô mới nói vọng ra:

- Má để cho con yên, con muốn ngủ một giấc.

Tuy lo lắng nhưng bà Oanh cũng chiều con, bà chỉ biết kéo chiếc ghế và ngồi ngay cửa ra vào, ý muốn canh cho con ngủ. Tội nghiệp cho bà mẹ già đã đau khổ, khóc lóc suốt đêm sau khi Hạnh đột ngột biến mất, giờ lại phải ngồi trong tâm trạng âu lo và mệt mỏi. Cho đến khi Thanh từ ngoài bước vào, anh nhìn thấy mẹ ngủ gà ngủ gật như vậy và không biết chuyện em gái mình đã trở về, anh càu nhàu:

- Con nhỏ này, không biết còn làm khổ bà già đến khi nào mới chịu thôi đây!

Lời anh vừa dứt thì bỗng nghe từ trong phòng Hạnh có một tiếng thét giống như người bị bóp cổ. Hốt hoảng, Thanh tung mạnh cửa phòng và càng kinh hãi hơn khi nhìn thấy em gái mình đang treo lơ lửng trên trần nhà!

- Hạnh!

Nhờ có sức và phản xạ nhanh, nên chỉ trong nháy mắt Thanh đã nhảy được lên giường, đỡ hai chân Hạnh lên và gỡ được cổ cô nàng ra khỏi sợi dây thòng lọng. Hạnh còn thở, chứng tỏ việc chỉ mới xảy ra.

- Sao vậy em?

Nhận ra anh trai mình, Hồng Hạnh bám chặt lấy sợ hãi:

- Đừng để họ bắt em đi!

Thanh ngạc nhiên:

- Ai bắt em?

- Đừng hỏi, em sợ lắm.

Thanh nhìn lên sợi dây treo cổ lúc nãy và anh kêu lên:

- Nó đâu rồi?

Sợi dây mới đó đã biến mất. Thanh nghĩ có thể nó rơi trên sàn sau khi Hồng Hạnh được đưa xuống, nhưng nhìn thật kỹ hầu như khắp phòng, không hề có sợi dây nào!

- Ai đã treo cổ em, hay tự em.

Hạnh lại ngăn không cho anh mình hỏi:

- Đừng hỏi, nếu anh còn muốn em sống...

Nhìn thái độ quá sợ hãi của em gái, Thanh không dám hỏi thêm, nhưng sau khi nhìn cổ Hạnh, Thanh phải hỏi to:

- Em bị ai cắn cổ phải không?

Ở cổ Hạnh có hai dấu răng còn rướm máu, và vết hằn sâu của cái vòng thắt cổ. Thanh chợt hiểu, anh lắng người đi và nghe mồ hôi tuôn chảy khắp thân thể...

PHẦN 2: ĐI TÌM HỒN MA

Thật tình thì Thanh không hề muốn vướng vào chuyện rắc rối này. Tuy nhiên, suốt mấy ngày đêm nhìn cảnh em gái mình cứ hết sốt cao lại lạnh cóng tay chân và cứ liên tục mê sảng, kêu la, thì lòng dạ Thanh rối bời. Cuối cùng, Thanh quyết định làm một việc mà xưa nay anh không bao giờ nghĩ tới: Đi tìm hồn ma đang ám Hồng Hạnh!

Số là trong những khi mê sảng Hạnh thường gọi tên một người là Tuyết Thu, rồi sau đó lại lâm nhảm kể về những gì mình nhìn thấy ở nhà mẹ chồng. Do vậy, Thanh nghĩ mọi chuyện xuất phát từ nhà chồng của Hạnh. Nên tối hôm đó, Thanh đã một mình tìm đến ngôi nhà đang bỏ hoang ấy.

Thật tình mà nói, từ lúc Hồng Hạnh nhận lời về làm dâu nhà đó, chưa bao giờ Thanh nghĩ có ngày mình sẽ đặt chân đến đó. Bởi ngay từ buổi đầu, khi chạm mặt bà mẹ chồng của Hạnh, Thanh đã không có cảm tình, hay nói đúng hơn là anh có ác cảm với bà ta. Chỉ biết lơ mơ bà ta đã chết, chớ Thanh không ngờ bà ta và con trai chết rồi bỏ lại một cơ ngơi đồ sộ như thế này. Bởi vậy lúc lọt vào nhà xong, Thanh mới giật mình lo lắng. Lỡ ai bắt gặp anh một mình đột nhập vào đây thì họ đâu nghĩ gì khác ngoài việc khẳng định anh là kẻ gian, vào nhà vắng chủ với ý đồ đen tối!

Vốn là người chưa từng biết sợ bất cứ tà ma quỷ quái gì, nhưng phải thú thật, mới vừa đặt chân vào nhà, Thanh đã rung mình lạnh gáy. Cũng chưa hề được em gái kể về những gì đã trải qua ở đây, nhưng khi nhìn vào từng căn phòng, Thanh lại có cảm giác rờn rợn...

Vô tình anh lại lọt đúng vào phòng của bà Hiệp Phát. Những gì do Hạnh bới tung ra vẫn còn bừa bộn đó, và đặc biệt hơn là một bộ quần áo con gái màu hồng phấn treo lơ lửng giữa phòng, như cách người ta phơi sau khi giặt. Thanh buột miệng:

- Con gái gì vô ý vô tứ, quần áo treo giữa phòng mà coi được!

Anh thuận tay kéo nó xuống và... như có một dòng điện chạy xuyên qua người khiến Thanh rụt tay lại, hốt hoảng:

- Có điện!

Anh nghĩ điện có trong quần áo nên ngăn người ra:

- Điện sao lại...

Anh chưa nghĩ hết ý thì đã bị chiếc ống quần quất mạnh vào mặt đau điếng, như bị ai đó đánh bằng roi điện!

Không thể tin được điều kỳ lạ ấy, nên Thanh chỉ bước lùi ra một chút, đưa mắt nhìn kỹ bộ quần áo. Nó cũng giống như bao bộ trang phục phụ nữ khác, không hề có biểu hiện gì khác thường. Nhớ lại lời dặn của nhà sư Chơn Tánh, trụ trì chùa Giác Đức, nơi Thanh vẫn thường lui tới để tập thiền:

“Đối với những gì người đời gọi là quỷ ma, thì cách trừ khử hiệu quả nhất là dùng chính vật mà anh có cảm giác do ma chạm vào anh, để đối phó lại nó!”, Thanh không nghĩ ngợi thêm, đã lột phẳng chiếc quần đang mặc, quơ lên và cho chạm vào bộ quần áo đang treo lơ lửng kia.

Lạ lùng thay, lần chạm này Thanh không hề cảm thấy gì. Để thử nghiệm lại, Thanh lặp lại bằng tay không thì y như lần đầu, anh cảm giác như vừa chạm vào dòng điện cực mạnh!

Không dám xem thường nữa, Thanh tiếp tục dùng chiếc quần của mình quất mạnh vào bộ đồ, và chỉ mấy giây sau nguyên cả bộ đồ đã bị kéo rơi xuống đất. Vừa thoáng thấy có dòng chữ viết trên ngực áo của bộ đồ kia, Thanh cúi xuống đọc và giật bắn người kêu lên:

- Tên tuổi của Hồng Hạnh!

Thì ra ai đó đã ghi cả họ tên, tuổi của em gái anh. Thanh bàng hoàng:

- Họ yểm hồn con Hạnh!

Đã từng nghe người ta nói chuyện muốn hại ai đó thì không cần giáp mặt, cứ lấy đồ người đó từng mặc, rồi viết tên tuổi lên và treo hay bấm nát thì người bị hại sẽ chết ngạt như đang bị treo cổ hoặc đau đớn đến mạng vong, chẳng khác như đang bị ai đó phanh thây muôn mảnh. Nay chợt nhớ lại, Thanh kêu lên:

- Hạnh nó bị treo cổ bữa đó là bởi bộ đồ này đây.

Anh tự tin hơn, nên tiện tay cuốn bộ đồ lại, cầm theo. Không có chuyện gì xảy ra sau đó. Và suốt cả buổi ấy, lúc Thanh lục lạo khắp nơi, anh cũng không gặp phản ứng gì. Cho đến lúc anh rời nơi đó thì nghe phía sau lưng anh có tiếng người gào thét đầy giận dữ. Đáng lý phải dừng lại xem người vừa gào là ai, tự dưng anh như bị sức mạnh vô hình nào đó xô đẩy Thanh đi nhanh ra khỏi nhà.

Rồi chỉ phút chốc, Thanh trở về nhà lúc nào không hay. Đến khi anh bước tới cửa phòng mẹ thì nghe từ trong đó có tiếng rất lạ của một người đàn bà lớn tuổi:

- Nó chỉ nhằm vào tôi thôi, nhưng khi nhìn thấy con Hồng Hạnh cặp tay thằng Tấn hạnh phúc trong ngày cưới thì nó lại trút bao căm hờn lên đầu con Hạnh. Tôi chết rồi, nay nó quyết giết luôn kẻ mà nó cho là cướp hạnh phúc của nó!

Thanh bước vào thì thấy người đang nói là mẹ mình, nhưng giọng là giọng của người khác. Anh chưa kịp hỏi thì Hồng Hạnh ngồi ở một góc đã lên tiếng:

- Mẹ chồng em nhập hồn vào má và nói những điều bí ẩn của nhà bà ta.

Giọng nói lại hướng về phía Thanh:

- Vừa rồi cậu liều lĩnh đột nhập vào đó vô tình lại hay. Cậu đã làm cho hồn ma con đó hoảng sợ. Giờ nó đã trốn rồi. Tuy nhiên, đây chỉ mới tạm thời thôi, rồi nó sẽ trở lại, Hồng Hạnh còn chưa qua được nạn.

Rồi bà chợt khóc òa lên, giọng nghẹn ngào theo từng tiếng nấc:

- Chính tôi đã gây ra họa này. Ngày trước vì nghĩ con Tuyết Thu mang thai đứa con trong bụng không phải là giọt máu của thằng Tấn, nên tôi mới xúi con mình bỏ rơi nó lúc nó đang du học ở nước ngoài. Tuyết Thu uất hận nên tự tử chết, mang theo cả đứa hài nhi trong bụng. Tôi đâu ngờ chuyện ấy xảy ra, nên cưới vợ khác cho con mình. Giờ đây để mình tôi nhận những gì tôi đã gây ra. Các người hãy dẫn nhau đi đi. Đi tìm nơi nào tà ma không dám phạm tới mà tạm lánh thân. Khi nào yên thì hãy quay về. Nhanh lên.

Hồng Hạnh cũng giục:

- Ta đi nhanh lên anh!

Thanh nắm tay cả em gái và mẹ mình kéo đi, thì bà Oanh ghì lại, miệng la bai bai:

- Ta phải ở lại đây chờ nó! Hãy đi đi!

Hạnh hiểu sự việc hơn, cô nói khẽ với anh:

- Xác là của má, nhưng giờ đây hồn là của mẹ chồng em, hãy nghe lời bà ấy!

Không đành lòng bước đi, nhưng một lần nữa Thanh như bị ai đó xô mạnh, anh chạy đi, lúi theo em gái. Thanh nghĩ tới chùa Giác Đức, anh bảo Hạnh:

- Mình tới cửa chùa, nơi đó sẽ an toàn hơn!

Đang ngủ ngon giấc, bỗng Thanh giật mình choàng dậy, bên tai anh vẫn còn văng vẳng tiếng gọi:

- Về đi, má không sao rồi.

Thanh bước sang gọi em gái đang ngủ ở phòng khác ở phía sau chùa, Hồng Hạnh vừa mừng vừa lo:

- Suốt đêm rồi em không ngủ được vì cứ lo á ở nhà. Vừa rồi em cũng nghe má gọi như vậy, chẳng biết lành dữ đây nữa!

Hai anh em lên báo với sư Chơn Tánh, ông gật đầu bảo:

- Ta cũng thấy là ổn rồi. Các con cứ về rước bà cụ, hãy đưa về đây cho bà cụ nghỉ dưỡng vài hôm.

Anh em Hạnh về tới nhà, lúc đó mới rạng sáng nhưng đã thấy đèn trong nhà sáng choang. Họ lo lắng chạy bay vào thì thấy mẹ đang ngồi ở phòng khách, sắc mặt tươi tỉnh.

- Má! Má có sao không?

Hạnh vừa hỏi vừa sà vào lòng mẹ mình. Thanh cũng bước tới nhưng chưa dám chạm vào mẹ. Bà Oanh hiểu ý, cười nói rất tự nhiên:

- Bây giờ là má, chứ không còn là bà Hiệp Phát đâu!

Nghe giọng của chính mẹ mình, hai anh em reo lên:

- Đúng là thoát rồi!

Chỉ tay về một cái hộp đặt trên bàn, bà Oanh bảo:

- Hãy đưa bà mẹ chồng con vào chùa. Đó là hải cốt...

Hạnh còn đang ngỡ ngàng thì bà Oanh giải thích:

- Các con đi chưa được bao lâu thì nó đến. Oan hồn của con Tuyết Thu tới cùng với giọt máu uổng tử của nó cùng tới. Nó hung hăng lắm, nhưng sau khi nghe bà Hiệp Phát nói gì đó, cô ấy bỗng dịu lại và chỉ chiếu đôi mắt như hai bóng đèn pha vào thẳng bà mẹ chồng, vía của má nghe bà ấy thét lên một tiếng rồi thì mọi sự im bật. Lúc má mở mắt ra thì đã thấy cái hộp này nằm đây rồi. Trên nắp hộp có ghi: “Ta tha cho bà ấy còn được hải cốt, hãy đưa bà ấy đi thật xa, như thế ta mới yên tâm rời nơi đây vĩnh viễn!”

Bà Oanh ngừng nói một lúc, rồi tiếp lời:

- Hình như trong chế giới âm cảnh họ cũng có cái luật riêng. Mà một khi đã nói là họ làm đúng. Má thấy từ lúc hồn Tuyết Thu bỏ đi rồi thì không khí không còn ngột ngạt nữa. Nó đã giữ đúng lời hứa với bà Hiệp Phát.

Hồng Hạnh dè dặt hỏi:

- Má có nghe lúc hai người nói chuyện họ đã nói gì không, mà sao Tuyết Thu chịu buông tha chúng ta?

Bà Oanh gật đầu:

- Má nhớ rồi, cái vía má lúc đó nghe được chính bà mẹ chồng con nói rằng bà sẽ đi kiện việc lạm sát của hồn ma Tuyết Thu. Bà nói trong việc này chỉ mình bà đền tội là đủ rồi, tại sao còn hại thêm con là người vô can?

Hồng Hạnh giật mình:

- Đi kiện, mà kiện ai?

- Má nghe bà Hiệp Phát nói khi đi vào cõi âm thì bà mới biết cũng có những nơi để khiếu kiện những oan sai. Và hình như bà nói ra đúng nơi mà oan hồn của Tuyết Thu rất sợ. Má nghe cô ấy kêu lên sợ hãi, rồi cuối cùng đã chịu phép khi báo với bà Hiệp Phát rằng cô ấy thôi không theo báo oán nữa.

Thanh và Hồng Hạnh thờ phào nhẹ nhõm:

- Làm tội con hết hồn. Thôi, mình hãy mau đưa cái hộp hải cốt này vào chùa. Sư Chơn Tánh cũng có mời má tới đó nghỉ dưỡng. Tội con thấy má nên đi ít hôm. Thiền môn là nơi ma quỷ không dám bén mảng tới, như thế má sẽ yên tâm hơn.

Địch thân Hạnh bước tới ôm cái hộp hải cốt lên, cô ngạc nhiên khi cảm thấy nó quá nhẹ, không có vẻ gì có hải cốt bên trong, nên lên tiếng hỏi:

- Sao như không có gì bên trong hết?

Bà Oanh nói thật khẽ:

- Theo má biết thì trong đó chỉ có mỗi bộ quần áo đàn bà mà thằng Thạnh mang về đêm qua.

Thạnh kêu lên:

- Bộ quần áo đề tên con Hạnh.

Anh thuật lại chuyện mình gặp phải lúc đột nhập vào nhà bà Hiệp Phát, rồi kết luận:

- Đây là vật mà hồn ma Tuyết Thu đã dùng để hại em Hạnh.

Trong lúc Hồng Hạnh tái xanh mặt mày thì bà Oanh nhẹ giọng nói:

- Má cũng có nghe hồn bà Hiệp Phát nói điều đó, nhưng sau khi bà dọa cho Tuyết Thu chịu nghe, thì chính bà đã nói với má rằng bộ đồ đó giờ đây là vật chứa hồn phách của chính Tuyết Thu. Dem hồn phách bị nhốt của nó vào chùa gửi trong đó thì khác nào giam cầm nó mãi mãi. Và biết đâu trong cảnh thanh tịnh, ngày ngày nghe kinh Phật thì dù là hồn ma cũng có thể được cảm hóa...

Đồng tình với cách nhận xét của mẹ, anh em Thạnh tức tốc đưa mẹ và cả chiếc hộp đi theo vào chùa Giác Đức.

Chương 31: Hầm Mộ

Có một cậu bé làm công việc hè tại một nghĩa trang. Đây chắc chắn không phải là công việc cậu sẽ chọn, nhưng cha cậu lại là bạn với một người chuyên làm nghề ma chay và ông ta đã thuyết phục cậu bé nhận công việc này, mặc dù cậu rất sợ xác chết.

Đây là một nơi làm việc quá yên ắng và sau một tuần rồi, cậu bé vẫn cảm thấy kì quái khi đào quan tài. Cũng may là cậu không bao giờ phải tiếp cận gần với các xác chết.

Công việc của cậu là: Đào huyệt, trải , và cất cỗ. Chủ của cậu, gã lo việc ma chay, là người chuẩn bị cho các xác chết được hỏa thiêu.

Điều cậu sợ nhất là hầm mộ. Các gia đình đã mua những hầm mộ lớn và tất cả các thành viên gia đình đã mất sẽ được đưa vào trong hầm mộ gia đình. Nó khiến cho cậu bé có những suy nghĩ kì quái về những cơ thể được đặt trong những căn buồng đầy bụi và những căn phòng bí mật.

Cậu bé đã dần quen công việc ở đây, và mọi việc có vẻ rất ổn, cho đến khi có một sự việc xảy ra.

Khi cậu bé đang ở trong một hầm mộ, lau sàn nhà và đánh cho sạch bụi những tên được khắc trên bia mộ, một cơn gió nhẹ nhàng đã khiến cửa hầm mộ đóng chặt lại. Cậu quá sợ hãi khi nhận ra điều đó, cậu đã bị mắc kẹt trong hầm mộ, xung quanh cậu toàn là xác chết, chả ai có thể giúp cậu. Có lẽ, ác mộng đã bắt đầu với cậu.

Cậu hét, khóc, kêu gào lên đến khản cổ họng, nhưng nhà cha cúng lại quá xa để nghe thấy tiếng cậu. Một tiếng sau, cậu bé nhận ra rằng cậu chỉ có thể dựa vào bản thân mình, và cậu bắt đầu nghĩ cách thoát khỏi đây.

Có một cửa sổ nhỏ, và ở trên cửa hầm mộ. Thật không may, nó lại quá cao so với cậu bé. Nhìn quanh hầm mộ, cậu ta quyết định dùng những quan tài. Cậu xếp chúng chồng lên nhau, sao cho nhờ chúng, cậu có thể với tới cửa sổ.

Sau khi xếp chúng dựa vào cửa, cậu bé bắt đầu trèo lên chúng, cậu cố đi thật cẩn thận, sao cho không bị trượt chân. Chỉ khi cậu nghĩ kế hoạch của mình đã ổn, cậu đặt từng bước chân lên nắp quan tài, và gỗ không chịu được cân nặng của cậu. Chân cậu trượt vào trong một quan tài, và cậu cảm thấy đau nhói ở chân mình.

Cậu kêu lên đau đớn, chắc đó là mảnh vỡ của quan tài rồi, nó đã đâm qua da cậu. Các quan tài bắt đầu lắc lư và trong một khoảnh khắc kinh hoàng, cậu nghĩ cậu sẽ mất thăng bằng và ngã xuống sàn đá hầm mộ.

May mắn thay, cậu đã bám được vào cửa sổ. Cậu có thể cảm thấy máu đang chảy. Kệ những cơn đau, cậu bám mình vào cửa, và bắt đầu dùng chân đẩy mình lên để giải thoát mình khỏi đây.

Cậu bám vào cửa sổ, dùng hết sức bình sinh và chui qua cái lỗ bé tẹo ý. Cậu rơi ra ngoài và bò đến nhà người phụ trách cậu.

May mắn thay, ông ta có đi ra ngoài và nhìn thấy cậu bé trong hoàn cảnh thảm hại. Ông mang cậu đến bệnh viện.

Sau khi bác sĩ đã cầm được máu, ông bắt đầu xem xét những vết thương của cậu.

"Sao cháu bị dính thương vậy?", ông hỏi.

"Cháu bị mấy mảnh gỗ đâm vào", cậu bé nói.

"Nhưng đây không phải là vết đâm", bác sỹ nói, "Đó là vết cắn của răng người".

Chương 32: Mẹ Tôi Không Có Ở Nhà

Chuyện này xảy ra từ lâu rồi, có lẽ 3 hay 4 năm. Tôi có thể giải thích chính xác chuyện gì đã xảy ra, và tôi thực sự không muốn tìm hiểu chút nào, nhưng tôi nhớ rõ như in cứ như thể nó chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy hơi sợ khi mẹ tôi gọi tên tôi.

Dù sao thì lúc ấy tôi 13 tuổi, tôi ở nhà một mình, như thường lệ. Mẹ tôi thuộc tuýp người mà bạn có thể gọi là "tuýp người vô công rồi nghề", bà luôn đi chơi với hội bạn nên bà không ở nhà thường xuyên lắm. Anh tôi cũng vậy, mặc dù anh ấy đang ở tuổi vị thành niên thì anh ấy luôn luôn ở một nơi nào khác. Nhưng một ngày, khoảng 7 hoặc 8 giờ tối, tôi đang nghe nhạc trong phòng. Tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi nên tôi vặn nhỏ volume và lắng nghe, tôi nghe tiếng mẹ gọi "Ashley, xuống đây một chút." Lúc đầu tôi hơi ngạc nhiên, thường thì mẹ tôi chẳng bao giờ về sớm thế này nhưng một phần khác là vì tôi không nghe thấy tiếng cửa mở hay đóng, không gì cả. Tôi lại nghe thấy "Ashley mau lên, đến đây nhanh lên."

Để tôi giải thích một chút, phía ngoài của căn hộ tôi, phòng tôi ở ngay cửa trước, rồi tới phòng khách, nhà bếp và một khoảng trống nhỏ, ở đó có một cái hành lang dẫn đến phòng anh tôi, nhà tắm và cuối cùng là phòng của mẹ, tuốt ở sau nhà, đó là nơi tôi được gọi tới.

Vào lúc ấy tôi thấy phiền nhiều hơn là sợ vì lúc ấy tôi chẳng có lí do gì để sợ. Vậy nên tôi cất điện thoại qua một bên và bắt đầu tiến tới cửa phòng tôi. Vừa đúng lúc tôi mở cửa và chuẩn bị bước ra, điện thoại tôi rung lên, là mẹ tôi gọi. Tôi hơi bực mình vì chẳng lẽ bà mất kiên nhẫn và quá lười đến mức phải gọi cho tôi sao? Tôi trả lời "Cái gì vậy, con đang đến mà." ... Mẹ tôi bảo "Con đang nói cái gì vậy, mẹ gọi để bảo mẹ sẽ về nhà cỡ 30 phút nữa."

Tôi mất một vài giây để phân tích tình hình và trả lời OK rồi gác máy. Tôi tự cho rằng mình chỉ tưởng tượng và thật sự thì mẹ tôi chẳng gọi tôi.

Tôi đóng cửa lại và bật nhạc lên nghe, tôi lại nghe thấy "ASHLEY. MẸ. BẢO. ĐẾN. ĐÂY." Giọng nói àm tôi nghĩ là mẹ vài phút trước lại cất lên, rõ ràng và đầy giận dữ. Máu tôi đông lại và tôi hóa thành băng, im lặng lắng nghe. Tôi nghe tiếng cửa phòng mẹ tôi bắt đầu mở, tôi phóng ra khỏi phòng, chạy ra cửa và đóng sầm nó lại. Tôi chạy thật nhanh hết mức có thể đến cửa hàng 7/11 ở gần đó. Tôi không ngừng lại cho đến khi tôi đến được đó. Tôi gọi ẹ, bà đến đó sau 15 phút. Tôi đã khóc như một đứa trẻ và kể cho bà nghe chuyện gì đã xảy ra. Bà gọi cho bạn trai của bà đến để kiểm tra.

Cửa trước mở toang, phòng tôi bị phá hoại hoàn toàn và tất cả đồ vật bị xóc ngược lên, tất cả. Tôi không còn ở nhà một mình nữa, và không lâu sau đó, chúng tôi chuyển đi, không còn chuyện gì xảy ra sau đó nữa nhưng tôi vẫn còn sợ mỗi khi mẹ tôi gọi tên tôi.

Chương 33: The Doll

Tôi tặng cô ấy một con búp bê vào ngày sinh nhật của cô ấy.

Cô ấy thích nó ngay lập tức và nói với tôi rằng nó thật đẹp. Mái tóc rất mềm mượt và bộ cánh của nó thật đẹp. Cô ấy không rời mắt khỏi nó trong vài ngày. Vào ban ngày, trong lúc dọn dẹp nhà cửa, cô ấy đặt nó ngay ngắn trên bàn để cô ấy có thể thấy nó. Vào ban đêm, nó được đặt cạnh giường ngủ, quay mặt về phía chúng tôi, với đôi mắt to màu xanh biếc và không chuyển động.

Nhưng niềm yêu thích con búp bê của vợ tôi dần thay đổi. Tôi sớm nhận ra có gì đó đang bận tâm ở đây. Tất nhiên, tôi hỏi, nhưng cô ấy không hề nói với tôi điều gì cả, có thể nói, cô ấy ngày càng trở nên ngớ ngẩn. Ngày qua ngày, cô ấy ngày càng sống khép kín hơn, kể cả với tôi. Cho đến khi tôi không chịu được nữa. Tôi ghì chặt cô ấy, bảo cô ấy nói cho tôi biết chuyện quái gì đang xảy ra nếu không tôi sẽ đưa cô ấy đến gặp bác sĩ.

Cuối cùng cô ấy vỡ oà và khóc, từ ngữ trong cô ấy cứ tuôn ra.

Cô ấy nói với tôi là vì con búp bê. Nó làm cô ấy sợ hãi. Cô ấy bảo rằng cô có cảm giác là nó luôn nhìn dõi theo cô mọi lúc. Đôi khi nó dường như còn chuyển động.

Điều đó khiến tôi lo lắng, rồi tôi đi kiểm tra con búp bê đó.

Nó được đặt bất động trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường ngủ. Đôi mắt xanh biếc to tròn không thay đổi. Tôi không biết làm gì tiếp, nhưng cũng không thể thờ phào nhẹ nhõm. Tất nhiên là nó không chuyển động, nó không thể làm được.

Tôi quay người bước đi, nhưng ngay sau đó lại thấy một cái rất nhỏ trong hốc mắt con búp bê chuyển động.

Quay lại phía con búp bê, cầm nó lên, tôi đưa đầu tôi đến gần đầu con búp bê, nhìn thẳng vào mắt nó.

Có thứ gì đó đang chuyển động.

Tôi gắng tập trung, và nhìn vào gần hơn.

Đúng..chắc chắn có thứ gì đang chuyển động trong đó. Nhưng không phải là con mắt của nó mà là thứ phía sau con mắt.

Trước khi kịp biết đó là thứ gì, con mắt đó vỡ ra và có ít nhất là 10 con giòi nhưng nhúc nhích bắn ra. Tôi ném mạnh con búp bê trong sự kích động và lùi lại theo lẽ tự nhiên.

Vợ tôi hét lên từ căn phòng khác, hỏi có chuyện gì đang xảy ra. Tôi bảo rằng cô ấy không nên quá lo lắng. Tôi cầm con búp bê lên, dùng một lớp vải gạt lũ giòi đi. Bên trong, tôi còn thấy nhiều hơn nữa khi đè vào lớp vỏ và nhựa bên ngoài. Cho con búp bê và lũ giòi vào túi nhựa.

Tôi hy vọng cô ấy sẽ sớm vượt qua được...

Tôi sẽ phải mua lại một con khác cho cô ấy, đầu tiên là giữ nó còn sống. Cách đó chắc sẽ giữ được con búp bê lâu hơn.

Trong khi đi vớt con búp bê cũ, tôi nghĩ sao vợ tôi luôn nói rằng cô ấy thích việc để bộ tóc vàng óng của Katie che ngang mặt.

Phải chăng là vì cô ấy cũng có đôi mắt xanh biếc

Chương 34: Bên Dưới

Mười một năm trước, khi tôi mới lên mười, mẹ tôi sai tôi đi mang đồ ăn ột ông lão, Ông Ivanovic, sống ở phía cuối con đường nhà chúng tôi.

“Con phải làm việc này, Billie”, bà ấy gắt gỏng khi tôi cứ phàn nàn. “Ông ấy cũng là người Serbia như chúng ta. Ông ấy bảy lăm tuổi rồi, vợ lại chết vài năm trước nên ông ấy không thể tự nấu bữa tối ình với bệnh viêm khớp nặng như vậy.”

Cứ vài ngày tôi lại mang thức ăn mẹ nấu đến cho ông ấy. Thật sự thì, ông lão ấy không quá tệ. Ông ấy có nhiều câu chuyện thú vị khi ông ấy còn là anh lính ở Yugoslavia. Ông ấy và vợ đã chuyển nhà đầu những năm 90 vì chiến tranh và đến Mỹ như những người tị nạn khác. Không may thay, vợ ông ấy đã mất khi mới chuyển tới đây không lâu.

Hôm đó, tôi đã mua món Pljeskavica và khoai tây cho ông Ivanovic. “Ngồi đi, ta sẽ đem cho cháu ít nước!” Tôi làm như ông ấy bảo và ngồi xuống đi vắng. Ông ấy lết bước vào bếp.

Đó cũng là lúc tôi nghe thấy nó. Tiếng gõ nhẹ phát ra từ phía dưới chân tôi. Sau đó xê dịch dần. Nghe như tiếng ông Ivanovic lết chân vậy; tiếng động phát ra từ bàn chân lê trên sàn gỗ mềm và nhám...

“Ông Ivanovic?”, tôi gọi. Không có tiếng trả lời. Tôi bước đến gần bếp và thấy ông ấy đã ngã sụp xuống sàn nhà. “Ồi không!”, tôi thở hổn hển. Tôi thấy ngực ông ấy vẫn phập phồng nhưng khóe miệng ông ấy đang trào máu. Tôi gọi 911, hét với người trực tổng đài mau gửi xe cấp cứu tới. Nhân viên trực tổng đài hứa họ sẽ có mặt trong vòng 10 phút.

Ngay khi bỏ điện thoại vào túi, tôi lại nghe thấy âm thanh đó. Lê lét và gõ. Tim tôi đập mạnh nhưng tôi nghĩ mình phải xem thứ gì đang tạo ra âm thanh đó.

Tôi bước đến cánh cửa dẫn xuống tầng hầm nhà ông ấy và đẩy then cửa đang chốt. Tôi đẩy cửa và nó từ từ bật mở, đập vào bức tường. Những bậc thang gỗ biến mất trong bóng tối đen như mực bên dưới. Mùi mốc lạ lùng xộc lên. Tệ hơn nữa, tiếng lê lét ấy lớn dần, lớn dần, gần về phía tôi. Tôi bật công tắc đèn nhưng chẳng có gì xảy ra. ‘Dĩ nhiên rồi’, tôi tự nghĩ một cách bất cần: ‘Phim kinh dị trong đời thực đây. Làm sao đèn sáng được cơ chứ.’

Âm thanh đó vẫn cứ lớn dần lên, và đột nhiên có sự chuyển động. Ngay sau đó tôi đã thấy nó: thứ gì đó, ở chân cầu thang. Mặt nó có vẻ giống con người nhưng rõ ràng là nó không phải... nó là một quái vật già cỗi với gương mặt méo mó. Da và mắt nó có màu trắng đục của sữa, miệng mở to, trống rỗng. Với móng vuốt dài, nó đang từ từ bò lên bậc thang, chân tay nó quặt quẹo trông cực kỳ khủng khiếp. Tôi hét lên, đóng sầm cánh cửa và chốt lại. Thứ đó vẫn cứ đập cửa và tôi nghe cả tiếng rên rĩ không hề giống con người. Tôi chạy về nhà mà không cần biết đến việc chờ xe cấp cứu.

Ông Ivanovic không về lại nhà từ sau lần nhập viện đó nữa. Ông ấy đã bị đột quỵ và liệt người. Ông ấy thậm chí không nói được. Cuối cùng, ông ấy cũng qua đời.

Tôi chưa từng kể với ai về những gì tôi đã thấy, và ký ức đó cũng dần phai mờ.

Tuần trước, tôi từ trường đại học về thăm nhà. Bố mẹ tôi mời thêm một người hàng xóm đến ăn tối. Tôi bước vào bàn ăn và nghe họ nói chuyện.

Cô ấy tắc lưỡi “Ồ phải. Cháu trai họ đã đến Mỹ để bán căn nhà đó. Ngay khi chuyển tới, những người chủ mới đã phát hiện ra bà ta ở dưới đó. Đã chết khô lâu rồi. Lão ấy hoàn toàn điên! May là ông ta không làm như vậy với Biljana nhà cậu hồi cậu bảo nó đi đưa thức ăn cho ông ấy đấy.”

Tôi sờn gai ốc ngay lập tức. “Ai cơ?” tôi hỏi. “Họ tìm thấy ai cơ ạ?”

“Vợ của Ivanovic!” cô ấy đáp. “Để cô kể cho nghe. Bà ấy không phải đã chết như ông ấy nói với chúng ta; ít nhất là không phải lúc ông ta còn sống ở đó. Họ không biết chắc lý do ông ta khóa bà ấy dưới tầng hầm như vậy. Ông ấy không bình thường lắm do di chứng thời chiến tranh; chúng tôi từng nghe họ cãi vã suốt. Nhưng sau đó không ai biết về họ nữa, họ cũng không có bà con nào ở Mỹ, nên khi ông ấy bảo vợ đã mất thì mọi người cũng tin. Bà ấy đã ở dưới đó bảy năm, xương bị gãy, cánh tay bà ấy bị bẻ quặt lại và một bên mắt cá chân cũng vậy. Bà ấy bị mù do ở trong bóng tối quá lâu, da thì lở loét hết vì không được tắm rửa. Ông ta cũng đã cắt lưỡi của bà ấy để bà ấy khỏi kêu khóc cầu cứu.”

Cả người tôi lạnh toát, chân cũng không trụ vững nữa. Tôi dựa người rồi ngã luôn xuống ghế. Ký ức về cái thứ quặt quẹo, nhọt nhọt trên bậc thang ấy ập tới.

“Bà ấy chết vì mất nước, một mình sống trong bóng tối, sau khi chồng bà ta đột quỵ và không thể nói cho ai biết rằng bà ấy ở dưới đó”, mẹ tôi vừa nói vừa lắc đầu. “Bà ấy hẳn đã rất cô đơn và sợ hãi. Nhiều lần chúng ta đã tới đó mà chẳng nghe thấy điều gì!”

Mẹ tôi thở dài.

“Giá như có ai đó biết thì.

Chương 35: Cô Gái Ở Cánh Cửa

Tôi chỉ vừa mới biết đến reddit nó thật thú vị, tôi nghĩ là có khi mình nên chia sẻ câu chuyện của bản thân bởi vì có rất nhiều người vẫn không tin rằng có ma quỷ tồn tại trong thế giới này. Không phải là tôi thấy điều đó có vấn đề nhưng chắc chắn câu chuyện này sẽ phần nào làm thay đổi cách suy nghĩ của một vài người.

Tốt nhất là nên bắt đầu bằng việc đưa ra một chút thông tin về tôi. Những câu chuyện hay những điều kì bí về ma quỷ luôn làm tôi có cảm giác rất thích thú, vì tôi tin là họ có thật và phần nào đó trong tôi luôn muốn được thấy nó. Đã có vài điều kì lạ xảy đến kể từ khi cha của tôi qua đời, nhưng nó không giống thế này. Đây là một câu chuyện mà tôi vẫn thường kể ọi người, cho những người bạn nếu như chủ đề của cuộc nói chuyện là khơi dậy về ma quỷ. Và tôi tin rằng nó sẽ rất tuyệt để chia sẻ tại đây.

Hãy trở lại sáu năm trước đây. Lúc tôi vừa kết thúc năm học đầu tiên ở trung học và gia đình đã quyết định làm một chuyến du lịch đến Việt Nam để thăm gia đình của cha tôi. Ông ấy đã qua đời và tôi chưa từng thấy gia đình ông trước đây vì vậy mẹ tôi nghĩ rằng đây sẽ là ý tưởng tuyệt vời cho tôi để gặp họ. Sau một chuyến bay dài từ VA đến Việt Nam, chúng tôi đến nơi vào khoảng 3h và bắt một chiếc taxi đến nhà anh em họ của ông nội tôi. Cả hai ông bà tôi đã qua đời vì thế đây là nhà của bác tôi, không có gì kì lạ về căn nhà này, điều duy nhất mà tôi thấy đáng sợ đó là cái hành lang dẫn đến bếp. Nó sáng một cách rất mờ ảo và có vài chiếc gương nằm dọc theo hành lang. Chỉ cần nghĩ về nó là tôi cũng thấy ớn lạnh rồi. Sau khi những cuộc trò chuyện thăm hỏi họ hàng kết thúc, mẹ con tôi trở về phòng và sửa soạn đồ đạc của mình. Sau khi chuẩn bị phòng cho tôi và mẹ thì bác họ đã chúc chúng tôi ngủ ngon và về phòng của mình ở phía trên lầu. Trong lúc mẹ tôi đang ngồi soạn đồ đạc, lưng bà hướng về phía cánh cửa, còn tôi thì ngồi trên giường và nói chuyện với bà ấy, bất chợt tôi thấy một người phụ nữ với mái tóc đen dài lướt qua cánh cửa. Quá hoảng hốt tôi liền la lên và nói với mẹ rằng có ai đó đang lướt qua phía sau bà, kì lạ là tôi không thể thấy rõ được khuôn mặt đó.

Mặc dù trong phòng vẫn còn bật đèn và ngoài hành lang vẫn còn sáng nhưng khuôn mặt dường như được bao phủ bởi bóng tối. Điều duy nhất mà tôi có thể nhớ về bộ mặt này đó là một phụ nữ gầy với bộ tóc dài. Mẹ đã mắng tôi một trận và bảo tôi không được nói những thứ như vậy nữa, rồi sau đó bỏ qua những gì tôi vừa thấy. Bà ấy cũng nhắc đến rằng có những người khác trong gia đình đó là hai đứa con gái của bác tôi. Sau khi nghe nó thì tôi đã thôi nghĩ về bộ dạng đáng sợ mà mình vừa thấy.

Sáng hôm sau tôi đã gặp hai cô con gái của bác. Mẹ đã dặn tôi đừng nói với bất kì ai về những gì đã trông thấy nhưng tôi không thể không nhận ra rằng không ai trong số hai đứa con gái có mặt ở đây giống với những gì đã thấy. Một đứa con gái thì ốm nhom với bộ tóc ngắn, đứa còn lại thì mập mạp với bộ tóc dài. Một ngày trôi qua nhanh chóng và vì đã thực sự mệt mỏi bởi chuyến bay hôm trước nên tôi đã thiếp đi rất sớm trong phòng.

Tôi đã bị bật dậy vào ban đêm vì cái lạnh. Nó lạnh như muốn đóng băng lại vậy. Xin được nhắc lại rằng lúc này chúng tôi đang ở Việt Nam và với thời tiết nắng nóng như thế vào mùa hè thì điều này khó có thể xảy ra. Hơn nữa không một cái quạt nào được bật trong phòng và cái chăn của tôi đã bị văng ra. Tôi quơ tay quanh giường để tìm cái chăn nhưng mọi việc trở nên nghiêm trọng khi tôi không thể tìm thấy nó và vì vẫn còn một chút mơ màng khi mới thức dậy. Cuối cùng, tôi phải mò xuống dưới đất để tìm, nó bị văng xa tới tận cuối góc giường. Tôi đã xuống nhặt cái chăn lên và trở lại giường để trùm nó lên người, bỗng một tiếng gõ cửa vang lên. Tôi chỉ nằm im và nhìn về phía cánh cửa. Cánh cửa phòng ngủ của nhà này có hơi kì lạ. Nó có một cửa sổ và có tấm vải phủ lên, tôi đoán rằng nó được làm để chắc rằng mọi

người không nhìn vào bên trong và những ai ở trong phòng sẽ có được sự riêng tư. Miếng vải này màu xanh lá nhưng có thể thấy được nếu như có ai ở bên ngoài vì hành lang lúc nào cũng được chiếu sáng ngay cả buổi tối. Tôi nhìn lên và nói rằng cứ vào tự nhiên. Cánh cửa bắt đầu chuyển động và tạo ra tiếng động. Đó chính là cô ta. Cô gái mà tôi đã thấy hôm trước đang gõ cửa phòng tôi. Tôi có thể nhận ra được khuôn mặt cô ta một lần nữa đằng sau miếng vải xanh. Tôi không thấy tay cô ta nhưng cánh cửa vẫn liên tục chuyển động. Cô ấy bắt đầu gọi tên tôi. Ban đầu rất nhẹ nhàng nhưng dần dần nó trở thành một tiếng rít khó nghe và rên rỉ. Không thể tin nổi chuyện gì đang xảy ra... Tôi đã nghĩ rằng đó là mẹ tôi hoặc chị em gái đang cố tiến vào. Họ chỉ ở phòng kế bên. Tôi bắt đầu hoảng loạn la hét. Tiếng rung động và rên rỉ càng to hơn. Tôi đã nghĩ rằng mình đang mơ hoặc nhìn thấy những thứ gì đó. Tôi luồn tay qua chấn để lấy cái kính và đeo nó. Giờ thì tôi có thể thấy rõ khuôn mặt và cánh cửa đang rung chuyển. Khuôn mặt của cô ta rất rõ ở phía sau miếng vải màu xanh. Lại thay là khuôn mặt vẫn bất động nhưng cánh cửa vẫn tiếp tục rung chuyển. Tôi không biết phải làm gì. Vì vậy tôi đã làm những gì mà mẹ thường bảo nếu như cảm thấy Ma Quỷ đang trêu chọc. Tôi chỉ nằm trên giường, đưa lưng về phía nó và bắt đầu cầu nguyện. Tôi cầu nguyện và chỉ cầu nguyện cho đến khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau. Không biết rằng làm thế nào hay khi nào mà tôi đã chìm vào giấc ngủ, nhưng tôi nhớ rất rõ rằng những việc xảy ra vào đêm hôm qua. Tôi đã hỏi mẹ và chị/em rằng họ có nghe thấy tiếng của tôi vào hôm qua không vì tôi đã hét lên hết sức có thể. Họ nói rằng họ không nghe thấy gì cả. Mẹ đã bảo tôi đừng bao giờ kể cho các bác nghe về câu chuyện này và đừng ngủ ở phòng riêng nữa. Không một ai ngủ trong căn phòng đó lần nữa trong suốt chuyến đi.

Tôi đã rời khỏi Việt Nam và biết rằng ở đó vẫn còn những điều huyền bí. Mặc dù đã nhận được những thứ mà tôi muốn là được thấy Ma Quỷ, và đó là một trải nghiệm đáng sợ nhất. Vì tôi đã có thêm vài trải nghiệm huyền bí sau đó nhưng không có việc nào như việc này. Hy vọng mọi người sẽ thích thú sau khi đọc nó.

Chương 36: Truyền Thuyết Về Hòn Đảo Ma Ám Ở Italia

Ban đêm, người ta vẫn nghe tiếng gào khóc, rên rỉ ai oán, tiếng chuông vang vọng dù không ai sống trên vùng đất chết này...

Nằm ở phía Bắc đất nước Italy, gần Venice, hòn đảo Poveglia dù có vẻ đẹp hoang sơ nhưng được biết đến như một hòn đảo đáng sợ. Những câu chuyện ma quỷ xung quanh hòn đảo khiến người nghe phải "dựng tóc gáy", không khách du lịch nào dám ở lại đây quá một đêm.

Trong nhiều thế kỷ qua, hòn đảo Poveglia dường như bị lãng quên bởi nó gắn liền với hàng trăm ngàn cái chết bí hiểm. Giờ đây, hòn đảo hoang vu này không một bóng người, không chủ sở hữu, việc đi lại tới đây gần như bị cấm.

Thời kỳ duy nhất có thể "ghé thăm" hòn đảo là vào mùa thu hoạch nho, ngay cả những ngư dân địa phương cũng không dám mạo hiểm đến gần đảo bởi họ sợ rằng, các mảnh xương người sẽ vướng vào lưới... Hình ảnh trên là công trình xây dựng của người dân địa phương bỏ hoang vào thời kỳ không sử dụng.

Có một thời gian, hòn đảo này thuộc sở hữu của Italy nhưng sau đó được bán cho thương nhân vào thập niên 1960. Người chủ sống ở đây rồi lại bỏ đi sau một thời gian ngắn.

Gần đây, có gia đình đã mua Poveglia với hy vọng biến nó thành nhà nghỉ, nhưng một lần nữa, người chủ lại phải bỏ chạy, họ thậm chí không dám ở lại quá 1 đêm. Có tin đồn nói rằng, không biết vì lý do gì, khuôn mặt của con gái họ bị rạch và phải khâu tới 14 mũi.

Câu hỏi đặt ra là điều gì đã làm cho Poveglia xinh đẹp trở thành một trong những nơi gây ám ảnh nhất thế giới.

Mọi chuyện bắt đầu từ thời kỳ La Mã cổ đại, khi Poveglia được sử dụng là nơi ở của những người mắc dịch bệnh, vì chính quyền muốn cách ly, tách họ ra khỏi cuộc sống bình thường.

Hàng thế kỷ sau đó, hòn đảo cũng bị dùng ục đích tương tự trong suốt thời kỳ "Cái chết đen" (mỹ từ dành cho bệnh dịch hạch xảy ra từ năm 1338 - 1351) - một trong những đại dịch khủng khiếp nhất của nhân loại.

Các xác chết sẽ được đưa vào những hố lớn và bị đốt. Trong tình trạng hoảng loạn, người ta thậm chí bắt cả những người mới có triệu chứng của bệnh dịch đến Poveglia và thiêu sống.

Theo truyền thuyết kể lại thì có tổng cộng khoảng 160.000 người đã bị thiêu trong giai đoạn này. Đến ngày nay, những dấu tích còn lại của xác người cùng lớp than cháy đen từ các cuộc hành quyết vẫn tồn tại khắp nơi trên đảo.

Điều tồi tệ hơn xảy ra vào năm 1922, khi một bệnh viện tâm thần lớn được xây dựng tại Poveglia cùng với một tháp chuông.

Trong khi các bác sỹ và y tá nhận thấy có điều gì đó bất thường, những bệnh nhân với tâm lý bất ổn nói rằng, họ thấy... bóng ma của những nạn nhân mắc dịch bệnh thời xưa. Hình trên chụp lại khung cảnh bỏ hoang của bệnh viện thời hiện tại.

Truyền thuyết về hòn đảo bị ma ám ở Italy 10

Nhiều bệnh nhân kể rằng, họ đã nghe thấy tiếng than khóc của những người bị tra tấn cùng tiếng la hét suốt đêm. Tuy nhiên, vì cho rằng đây là biểu hiện của bệnh tâm thần, không ai tin lời họ.

Chỉ có một vị bác sĩ độc ác đã lấy lý do tìm hiểu các nguyên nhân gây hoảng loạn để tra tấn họ. Hắn đưa các bệnh nhân lên trên tháp chuông và tiến hành các cuộc phẫu thuật bằng búa, dùi đục và khoan tay.

Sau nhiều năm tra tấn dã man các bệnh nhân, chính vị bác sĩ này cũng được cho là nhìn thấy... những hồn ma của bệnh nhân hiện về tại Poveglia.

Trong lúc điên loạn, ông ta leo lên tháp chuông và nhảy xuống nhưng cú ngã không giết chết hắn. Một y tá chứng kiến sự việc đã kể lại, lúc vị bác sĩ tàn ác đang quần quạy đau đớn trên mặt đất, có một làn sương mù từ đâu bay đến và siết cổ hắn đến chết.

Sau đó, thi thể của vị bác sĩ này được đặt trong tháp chuông, bị bịt kín lại. Và đương nhiên, người ta đồn đại rằng vị bác sĩ độc ác này cũng trở thành một bóng ma trên hòn đảo tới tận ngày nay. Bệnh viện từ đó cũng bị đóng cửa.

Hòn đảo này đã vẽ nên một bức tranh vô cùng đáng sợ cho những ai muốn biết về nó. Thỉnh thoảng những con sóng lại làm hiện ra các mảnh xương người chết.

Nhiều nhà tâm lý học đã đến hòn đảo để điều tra sự việc nhưng mỗi lần rời đi đều trong tình trạng sợ hãi tột độ và không bao giờ muốn quay trở lại.

Chương 37: I Got A Boy Va Đoạn Ballad Chết Người

Hầu ai ở đây cũng đều biết đến cái tên I Got A Boy, một bài hát đã làm mưa làm gió các bảng xếp hạng trên toàn thế giới đầu năm nay. Nhưng thật sự chỉ 1 số ít người biết được những câu chuyện đáng sợ đằng sau nó. Thực sự đây là 1 bí mật tưởng đã chìm vào dĩ vãng 3 năm về trước, nhưng gần đây nó lại được khai bày ra sau hàng loạt những điều bí ẩn khi SM quyết định đem nó cho SNSD eback vào năm nay. Những điều sau đây tôi sắp kể đã được chính một số người trong cuộc kể lại

Câu chuyện phải bắt đầu từ hơn 3 năm về trước, khi đó là vào cuối tháng 10 năm 2009, sau khi SNSD với hit Gee thành công vang dội hơn cả dự kiến. SM lại nuôi tham vọng tạo nên 1 hiện tượng âm nhạc còn mạnh mẽ hơn cả Gee. Đó là dự án I Got A Boy. Lúc đấy với 1 ý tưởng làm ra 1 bài hát mang đến sự cách mạng âm nhạc không chỉ ở Hàn Quốc mà còn cả ở trên thế giới, nên SM đã mời hơn 6 nhạc sĩ trên 5 quốc gia khác nhau cùng soạn 1 bài hát. Mọi việc thực sự rất cầu kì và táo bạo, tới tận đầu năm 2010 thì 6 bản demo của bài hát mới được hoàn thành và gửi về SM cho nhạc sĩ Yu Joong Chin viết lời và ghép nối hoàn chỉnh lại. Với 2 beat rap, 1 beat pop pha trộn retro, 1 beat electricpop, 1 đoạn piano và 1 bản ballad đầy đường như sẽ là 1 bản nhạc vô cùng đặc biệt mà khó có ai có thể tưởng tượng ra. Nhưng 1 điều quái lạ đã xảy ra vào lúc đó, khi Joong Chin nghe thử bản demo ballad do 1 nữ nhạc sĩ người Đức Alice Nicoly gửi đến. Ban đầu nghe anh khá hài lòng về nó, đây là 1 bản nhạc mang 1 phong cách nhẹ nhàng nhưng tươi mới nó cứ như âm thanh của thiên nhiên được cô đọng lại trong từng nốt nhạc vậy, khá hợp để xen vào giữa 1 bản nhạc mang phong cách kì lạ như IGAB. Tôi hôm đấy do phải bận rộn hoàn thành nốt dự án IGAB nên phải đến khuya Joong Chin mới về tới nhà, thấy cậu con trai đã ngủ anh đeo headphone cho cậu bé nghe bản nhạc ballad kia với ý nghĩ nó sẽ giúp cậu bé cảm thấy thư thái dễ chịu khi ngủ.

Điều khủng khiếp đã xảy ra khi sáng hôm sau con trai của Joong Chin đã mất tích, 1 vài giờ sau người ta tìm thấy xác cậu bé trên đường cao tốc gần đó, sau khi xem lại camera giao thông người ta thấy rằng cậu bé chết do tự lao vào ô tô trong tình trạng dường như mất kiểm soát bản thân, nhưng điều kì lạ ở đây là trên ngực cậu bé có vết rạch bằng dao thành hình biểu tượng của phát xít. Nghi ngờ về bản nhạc kia nhạc sĩ Joong Chin đã đem đi phân tích và nhận ra rằng ẩn sau bản nhạc tưởng như dễ chịu kia lại là 1 thứ âm thanh khủng khiếp có bước sóng chỉ tai trẻ em mới nghe được. Cái thứ tạp âm đấy không ai có thể tưởng tượng ra nổi đến chính Joong Chin cũng không thể nghe hết được nó. Trước nỗi đau mất con Joong Chin gửi chúng cứ và đơn kiện sang Đức nhằm để họ làm sáng tỏ mọi việc, sau 1 tuần điều tra người ta phát hiện ra chính bố của nhạc sĩ Alice là người đã làm ra thứ âm thanh kia và chèn vào bản nhạc của nữ nhạc sĩ này và ông ta đã tự sát tại nhà riêng khi cảnh sát tìm đến. Theo thông tin người ta có được ông này trước kia đã từng làm trong cục phát triển vũ khí tối mật của Hitle hồi thế chiến thứ 2, và thứ âm thanh kia chính là 1 dạng âm thanh tấn công trực tiếp và trí não con người gây ra ảo giác và mất khả năng ý thức nhằm thực hiện 1 loạt các hành vi đã được sắp xếp trước theo các nốt nhạc. Về phía SM sau khi biết được chuyện này đã hoãn lại dự án IGAB, sau đó bài hát IGAB hoàn chỉnh được cất đi và lên kế hoạch eback khác cho SNSD.

Mọi việc tưởng như lắng xuống cho đến cuối năm 2012, do sự sụt giảm khá mạnh trên thị trường cổ phiếu nên SM khôi phục lại dự án IGAB và cho SNSD eback vào đầu năm 2013. Bài hát được chỉnh sửa và lọc bỏ phần âm thanh quái đản kia phần nhạc ballad được giữ lại và đem ra để quay MV. Điều đáng nói ở đây chính là MV và bài hát. Lúc đó bài hát IGAB có độ dài là 5 phút 12 giây chứ không phải 4 phút 31 giây như bây giờ và MV kéo dài đến gần 6 phút. Bản ballad khi được lồng vào giữa các đoạn Vocal và electricpop tương ứng với các đoạn MV SNSD với chàng trai diễn viên. Nhưng trong quá trình quay MV đã xảy ra rất nhiều điều trục trặc đến kì lạ như mất Yuri tự dưng bị sung ngay trước hôm quay MV khiến

hôm đầu quay cảnh dance cả nhóm cô phải đeo kính, rồi hàng loạt sự cố diễn ra bóng đèn ở trường quay bị nổ nhiều lần, cả 2 quay phim đều bị tai nạn buộc MV phải hoãn quay đến 1 tuần. Nhưng rùng mình hơn cả là sau khi hoàn thành MV người ta phát hiện được có rất nhiều cảnh quay đoạn tương ứng với bản ballad kia xuất hiện bóng của 1 cậu bé. Khi thì ở những góc khuất của căn phòng, khi thì lại ẩn hiện bên cửa sổ và ở đoạn cuối cùng kết thúc của bản ballad ở 1 góc cạnh lề đường mà 2 nhân vật đi qua có xuất hiện 1 dòng chữ nhỏ bằng tiếng Đức khi dịch ra là "Những nốt nhạc mở ra con đường xuống Địa Ngục" ....

Sau đó người ta đã cắt tất cả các đoạn MV tương ứng vs bản Ballad và MV rút ngắn còn 5 phút 4 giây như bây giờ. Những đoạn clip và bản nhạc kia chưa bị xóa mà vẫn còn nằm đâu đó trong kho nhạc của SM, và người ta đồn rằng rồi 1 ngày nào đó nó sẽ có thể được dùng làm bài hát chính thức cho " 9 Chi "

Chương 38: Trốn Tìm

Câu chuyện này diễn ra vào khoảng mùa hè năm 1999 trong khi chúng tôi đang chơi trốn tìm. Anh em tôi sống trong một căn hộ ở một con phố hơi tồi tàn (gia đình không khá giả lắm nên chúng tôi cũng không có một con vật nuôi nào cả). Cũng không có gì là vui vẻ lắm khi có một vài chuyện không hay xảy ra nhưng chúng tôi đều đã vượt qua và sống khá tốt. Tôi thường ở nhà cùng mẹ và đi loanh quanh để thăm hàng xóm trong khi cha tôi đi làm và ông chỉ trở về khi trời đã khuya. Chú tôi cũng sống ở đó và chú có phòng riêng. Đó là nơi chúng tôi luôn được chào đón. Chúng tôi gần như chẳng có việc gì làm suốt mùa hè, ngoại trừ trò Super Nintendo và mấy trò chơi cần nhiều người chơi nên em tôi đã chọn chơi trốn tìm. Tôi có 2 đứa em và tôi thường chỉ cần gọi chúng là B và J. B hình như khoảng 8,9 tuổi còn J thì khoảng 5, 6 gì đó và khá thông minh. Nơi trốn thường là dưới gầm giường, trong tủ đựng quần áo, phòng tắm hoặc bất kỳ góc ngách nào có thể chui lọt. Tủ của chú tôi là cái tủ to nhất trong nhà nên cũng không lạ khi bọn nhóc chúng tôi thường trốn trong đó. Cái tủ trong góc thì khá tối và kín nên cũng là một chỗ trốn lý tưởng.

J: "Anh đếm trước nhé!". (J chạy đi trốn)

B: "Được rồi, nhưng lần sau sẽ là em đếm đây."

B bắt đầu đếm ngược ở phòng khách trong khi tiếng chân J lịch bạch nơi cầu thang. Có vẻ như nó sẽ trốn ở tủ quần áo ông chú, và tiếng đóng cửa như xác nhận điều đó.

B: "Trốn xong chưa, anh đi tìm đây!"

B bắt đầu bước lên cầu thang. Tiếng lục cục phát ra từ chiếc tủ đã tố cáo rằng J đang trốn ở đó.

B: "Anh nghe thấy rồi, em đang trốn trong tủ quần áo!"

Không có tiếng trả lời. Tiếng động đó vẫn tiếp tục mặc cho B. đã bước vào phòng của chú tôi. Tiếng lục cục đó vẫn tiếp tục, tới khi B. dừng lại trước cửa tủ thì nó chợt im bất. B mở tủ quần áo.

B: "Tìm thấy em rồi nhé, giờ tới lượt anh đi trốn."

Không có tiếng trả lời.

B: "J, dừng lại và ra đi."

B ngồi xuống cạnh J., chờ đợi câu trả lời. Nó bảo với tôi rằng người ở trong tủ chính là J. theo đúng như những gì nó nhớ. Năm phút trôi qua trong sự im lặng và J. cũng chẳng nói gì cả.

B: "Anh tìm thấy em rồi, đừng đùa nữa!"

J bắt chợt chạy ra khỏi cửa. B vội đuổi theo. B. nghĩ có lẽ J định chạy đi trốn nên nó quyết định tìm thêm lần nữa. Cuối cùng, B thấy J đang núp trong bồn tắm.

J: "Anh làm gì mà lâu quá vậy?"

B: "Em nói cái quái gì vậy? Anh tìm thấy em trong tủ quần áo, sau đó thì em chạy vụt đi."

J: "... Em chỉ trốn ở đây mà... Nếu em chạy như anh nói thì cái rèm phải bị tuột ra chứ, nhưng em đã đặt nó sang để có thể trốn trong này. Em nghĩ chính anh đã chạy trong hành lang!"

B: "Anh không chạy, anh đã nghĩ đó là em."

Sự im lặng tràn ngập căn phòng. "Thứ đó" có lẽ không phải là anh em tôi.

Chương 39: Quỷ Ám

Chuyện Ma này viết theo kiểu phóng sự. Chánh quyền Hồng Kông vào những năm 1980 đến 1994 đã phát giác được nhiều trường hợp kinh hoàng về quỷ ám.

Một sự kiện có thật xảy ra vào tháng 10 năm 1993, khi một tòa soạn một tạp chí chuyên khảo về hiện tượng siêu linh huyền bí ma quỷ... nhận được điện thoại cầu cứu Người gọi điện thoại tự xưng là Lý Triệu Quy qua đường dây điện thoại, Quy nói với nhân viên tòa soạn như sau:

-Xin quý vị hãy giúp chúng tôi Chúng tôi có một người bạn gái bị ma quỷ nhập, tinh thần rối loạn... cô ta tên là Đàm Lệ Sa, cô đã bị một câu trù làm hại .

Người nghe máy là một ký giả tại tòa soạn. Trong khi nghe tiếng kêu cầu cứu của người thanh niên, ký giả còn nghe được tiếng la hét khủng khiếp của một người con gái ở bên kia đầu giây. Người ký giả cảm thấy một luồng ớn lạnh chạy dọc xương sống. Từ lâu ở Hồng Kông đã nghe nói tới hiện tượng kinh dị này nhưng chưa có ai thực sự chứng kiến tận mắt hiện tượng quỷ ám. Có thể đây là một dịp may hiếm có giúp tờ báo chuyên về vấn đề siêu linh huyền bí có được những chứng cứ và hình ảnh thực sự để điều mà từ lâu dân HK nửa tin nửa ngờ.

Ở đầu giây bên kia có tiếng người thanh niên đầy vẻ khẩn trương van nài:

-Yêu cầu quý báo giúp cho Chúng tôi nghĩ rằng tòa soạn biết được người có khả năng giúp cho cô Lệ San thoát khỏi tình trạng nguy khốn như hiện nay. Chỉ còn hai ngày nữa thôi nếu không kịp đuổi tà ra khỏi người thì cô sẽ chết một cách thảm thương.

Người ký giả hỏi:

-Cô Sa đã bị tình trạng này bao lâu rồi anh có biết không?

-Cô ấy bị như vậy trong 7 ngày 7 đêm rồi và không ăn uống gì cả.

-Xin anh cho biết cô Sa có những cử chỉ hành động ra sao trong suốt thời gian qua.

-Mặc dù không ăn uống nhưng cô lại có sức mạnh khác thường. Cô vùng vẫy la hét muốn đập phá mọi thứ. Phải 6, 7 người khỏe mạnh mới có thể giữ được cô nằm yên được trên giường.

Sau đó, người ký giả này đã trình bày mọi sự ọi người tại tòa soạn. Viên chủ nhiệm đã đề nghị người ký giả và viên tổng thư ký già hãy lái xe đến gặp địa điểm cô gái đang bị quỷ ám.

Khi vừa bước xuống xe, họ đã nghe tiếng la hét đập phá phát ra từ căn nhà lụp xụp có khu vườn rộng đầy cây cối .

Người thanh niên tên Quy bước ra cửa mời họ vào trong. Khi cánh cửa buồng mở ra, mọi người thấy một cô gái đầu tóc bù rối ngồi trên giường. Cô gái trợn trừng đôi mắt nhìn lên và hét to:

- Đi ra! Hãy đi ra khỏi đây ngay!

Mắt cô gái đỏ rực như có tia lửa. Cô cố vùng vẫy nhưng tay chân đều bị trói chặt trên giường.

Người ký giả nhìn cô gái với tâm trạng lo âu sợ sệt nhưng viên tổng thư ký tòa soạn thì có vẻ bình

tĩnh. Ông quan sát mặt mày, cử chỉ cô gái rồi chậm rãi nói:

-Trường hợp này giống như trường hợp xảy ra ở quê tôi vào năm 1960. Lúc đó có một cô gái bị quỷ ám, cổ cũng có sức mạnh ghê gớm, tuy bị giầy thừng cột chặt nhưng vì giường tre ọp ẹp, yếu ớt nên đã gãy tan trước sức mạnh của cô gái đó.

Một người bạn của Lý Triệu Quy nghe vậy liền nói:

-Cô Đàm Lệ Sa cũng có sức mạnh lạ thường. Một điều mà trước đó, khi cô chưa bị chứng lạ thì cô rất yếu ớt, hay đau yếu khiến bạn bè cô thường gọi cô là "người trói gà không chặt" hay là "cây liễu yếu xìu"!

Lý Triệu Quy kể:

-Cô Sa thường vùng lên để giật cái cà vạt treo trên tủ quyết tâm thắt cổ mình cho đến chết khiến người nhà phải dẫu cái cà vạt cũng như những thứ có thể gây chết người hay thương tích.

Viên Tổng Thư Ký tòa soạn hỏi:

-Từ ngày cô gái bị bệnh quái lạ ấy đến nay đã có ai đến cứu giúp cho cô thoát khỏi điều người ta nghi là bị quỷ ám chưa ?

Lý Triệu Quy nói:

-Chúng tôi có đi kiếm một số Đạo sĩ, rồi hội của những vị luyện theo phép Mật tông cầu xin họ giúp đỡ, tìm cách trục xuất quỷ ra khỏi thân xác cô Lệ Sa nhưng sau khi đến quan sát tại chỗ, họ đã lắc đầu bảo là năng lực của ma quỷ quá mạnh rất khó trị!

Nghe đến đây thì hai nhân viên tòa soạn tỏ ra thất vọng. Lý Triệu Quy tỏ dấu van nài:

-Chúng tôi xin quý vị giúp đỡ cho Với phương tiện báo chí trong tay, quý vị có thể kêu gọi sự nhiệt tâm ra tay cứu giúp cô gái đang trong tình trạng quỷ nhập vô cùng nguy ngập, chỉ không hơn hai ngày nữa là không còn cách gì cứu chữa .

Trước khi ra về, nhân viên tòa soạn đã phỏng vấn chớp nhoáng người thân của cô gái và chụp hình.

Theo tin tức nhận được từ lời kể lại của những người thân túc trực bên giường cô thì trước khi xảy ra sự kiện bị quỷ ám, cô gái này có quen một người tên là Hoàng Khải Quang. Anh này có cách sống khác thường nhưng lại là điều làm quyến rũ cô gái . Anh ta có xăm trên mình hình ảnh một con chim lạ. Sau một thời gian quen biết nhau, đi chơi chung với nhau, Lệ Sa biết được người bạn trai này nằm trong một nhóm ma thuật. Càng ngày cô gái càng bị quyến dụ gia nhập vào hội và cuối cùng sự tò mò đã hồi thúc và dẫn dắt Lệ Sa đi sâu vào con đường tối tăm của ma quỷ mà cô không hay Lệ Sa quyết định đi theo Quang để tới một địa điểm bí mật làm nghi thức nhập môn.

Trước khi bị mê sảng, Lệ Sa thường kể cho những người bạn thân nghe hôm cô gia nhập hội Ma Quỷ như sau:

"Đó là một căn hầm mỗi bề rộng khoảng năm thước. Trần hầm thấp không có mùi mốc ẩm vì luôn luôn ngập hương khói và đèn cây cháy đỏ. Quang dẫn tôi đến trước bàn thờ có để đủ thứ đồ cúng rất lạ lùng để sợ. Nào là đầu lâu người và chó, những bình nước, chén nước đen ngòm bốc mùi hôi thối đến lợm giọng. Những thứ đó hòa lẫn với mùi hương trầm, mùi đèn cây, mùi trong căn hầm làm cho thần kinh tôi như thác loạn. Tôi cảm thấy trong người chao đảo quay cuồng. Trong khi đó, anh Quang cởi áo phơi ra hình xăm con chim lạ trước ánh đèn và lửa Anh lấy cái bình chứa nước đen ghê rợn đổ vào lòng bàn tay

xoa khắp người rồi quỳ trước bàn thờ nhắm nghiền mắt lại rồi như tỉnh lặng trong cái thế giới u ám lạ lùng mà quái đản. Khoảng 8 người khác cũng đang đắm chìm tư tưởng trong cõi giới vô hình nào đó. Một người chạy đến hỏi han tôi Tôi nghe tiếng nói thật xa xăm như đang mơ ngủ:

- Mừng cô gia nhập Hội Siêu Linh.

Một người khác chạy lại nắm tay tôi:

- Để tôi giúp cô em ra mắt thần linh.

Và sau đó tôi được khích lệ uống một loại nước gì đó tôi không rõ và tôi lịm đi từ đó.

Khi tỉnh dậy tôi thấy mình khỏe hẳn ra và nhiều người đứng bao quanh mỉm cười với tôi khi thấy tôi mở mắt."

Từ đó trở đi việc học hành của Lệ Sa không còn đều đặn và thuận lợi nữa Cô không thích học, chỉ thích mau mau được dịp đến với Hội Siêu Linh mà quý. Người bạn trai có xâm mình tên Quang thường đến gọi cửa cô vào lúc nửa đêm để ra ngoài dạo chơi hoặc đi dạo dưới ánh trăng. Đôi khi họ đến những bãi tha ma, những cồn mồ hoang ở ngoại ô để đi dạo trong những giờ khắc mà ma quỷ thường xuất hiện. Họ mong gặp ma quỷ để giao lưu, tiếp xúc, chuyện trò...

Chỉ mấy tháng sau, bạn bè thấy Lệ Sa đổi khác từ tính tình cho đến vóc dáng, sắc mặt. Cô không còn vui đùa, dễ thương, hiền hậu như trước. Nét mặt thường ủ rũ, có khi dăm chiêu, có khi hung dữ. Sắc mặt trắng xanh hay bạc thếp còn thân hình thì còm hơn trước rất nhiều, có lẽ cô sống phần lớn về đêm và ăn uống lại ít.

Theo bạn bè thuật lại thì Đàm Lệ Sa đã vì theo những người trong Hội Ma Quỷ dẫn dụ rồi bị ảo giác, bị phù thủy ma thuật đen hãm hại nên trở thành nạn nhân của quỷ.

Hôm Lệ Sa nổi cơn điên là ngày 8 tháng 10. Lệ Sa tới phòng học, mặt mày xanh lét tự nhiên lấy đồ đạc trên bàn liệng tứ tung, đôi mắt cô long lên sòng sọc, cô đưa tay chỉ vào các bạn rồi hét to:

- Chúng mày phải chết! Chúng mày phải chết!

Rồi sau đó cô lại có ý muốn nhảy từ lầu ba xuống đất, may mắn có nhiều người bạn biết ý đã giữ cô lại .

Khi về nhà cơn mê sảng càng lên cao Bạn bè phải phụ lực nhau cột chặt cô gái vào giường mới mong cô khỏi phá phách. (Cô Lệ Sa là một cô gái mồ côi trọ học, cô không có cha mẹ, chỉ được người chị nuôi và bà chị này cũng ở rất xa). Từ từ, cứ mỗi lần hoàng hôn, khi nắng chiều đỏ ối nhuộm đầy cây cỏ núi đồi thì Lệ Sa lại chạy ra sân vườn vẽ một vòng tròn trên đất và vào ngồi ngay giữa vòng ấy, hai tay khoanh lại mồm nói toàn những tiếng lạ, kỳ quái . Các cô lão thấy vậy đã sợ sệt bảo rằng, đó là tiếng nói của quỷ.

Có lần Lệ Sa vào ngồi trong vòng tròn vừa vẽ xong và nói:

- Ta phải dùng vòng tròn này để giam hãm ma quỷ vào đây (!)!

Vừa nói, Lệ Sa vừa lấy tay bắt sâu kiến bò trên đất bỏ lên mặt rồi cất tiếng cười the thé rất dễ sợ Điều kỳ lạ là lúc chưa bị quỷ ám, nàng rất sợ sâu bọ

Rồi càng ngày cơn kích động càng tăng, có khi Lệ Sa vùng vẫy thoát được một tay ra khỏi dây nịt hoặc dây chằng cột chặt cô vào thành giường. Bạn bè phải dùng đến cả dây xích sắt có khóa để giữ cô lại Mỗi khi cô lên cơn hung dữ, cô thường hét lên:

-Ta là con của Satan. Trước đây có ai biết được rằng ta là một con quỷ và con quỷ ấy đã tồn tại mấy triệu năm qua rồi (?) và nay vẫn còn tồn tại .

Thường sau mỗi câu gào thét như thế Lệ Sa lại ôm mặt khóc nức nở.

Lúc Lệ Sa bắt đầu bị quỷ ám, cô đã có sức mạnh lạ thường mà trước đó không hề thấy ở cô. Cô dùng tay nâng một lần hai chiếc ghế nặng liệng rất xa và phá phách mọi thứ trong nhà như người điên. Sáu người bạn đã xúm lại giữ chặt lấy tay chân cô mà cô vẫn vùng ra được.

Hiện nay Lệ Sa đã trải qua 7 ngày bị quỷ ám. Chỉ còn hai ngày nữa là cô lâm nguy. Thân nhân và bạn bè của Lệ Sa năn nỉ hai nhân viên nhà báo đăng tin tức lên báo để xem ai có khả năng cứu được cô. Bài báo đã gây xôn xao dư luận công chúng ở HK, chỉ trong một thời gian ngắn, số báo in ra đã hết sạch phải in lại lần thứ hai .

Mười hai giờ khuya hôm đó có tiếng một người đàn ông lớn tuổi gọi điện thoại đến cho toà soạn. Rất may là toà soạn đã cử người trực . Tiếng người đàn ông:

-A lô! Tôi có thể giúp chữa trị cho cô gái nhưng tôi không có phương tiện di chuyển.

Người trực trả lời:

- Dạ dạ! Chúng tôi sẵn sàng đem xe lại rước ông bất cứ giờ phút nào. Xin cho biết địa chỉ.

Ở bên kia đầu giây, người đàn ông này đã chỉ rõ giờ giấc và địa điểm nơi ông sẽ đứng chờ xe chở không chỉ đúng địa chỉ nơi ông ta ở.

Một giờ khuya hôm đó, toà soạn đã đề cử người ký giả và viên Tổng thư ký giả lên chiếc xe Peugeot chạy ngay đến địa điểm hẹn. Tại đây họ gặp một người đàn ông dáng dấp khỏe mạnh trum đầu bằng một cái khăn màu xám, tay xách một cái vali nhỏ. Khi thấy chiếc xe Peugeot chạy chậm và tấp vào lề, ông ta đưa tay ra làm hiệu và đi đến bên chiếc xe:

-Có phải các anh là nhân viên toà soạn.

Dạ thưa phải, vậy ông thầy là người đã.

Người đàn ông tỏ ra nôn nóng:

- Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta cần phải nhanh lên, các anh hãy chờ tôi đến nhà cô gái ấy ngay .

Chiếc xe lao vút đi trong đêm khuya. Khi xe ngừng ở cửa nhà cô gái, trong nhà vắng ra tiếng kêu la dõ dỏi. Người ký giả nhảy xuống xe và gõ cửa .

Người thanh niên tên Quy ghé mắt nhìn qua cửa kính rồi mới đi mở cửa. Thấy hai người ở toà soạn trở lại, anh mừng quá nói trong hơi thở:

-Trời ơi! Các ông tới đúng lúc, chúng tôi hoảng quá không biết làm gì hơn. Cảnh sát yêu cầu chúng tôi đưa cô Sa vào nhà thương điên nhưng chúng tôi không chịu và họ nói sẽ trở lại .

Người ký giả giới thiệu:

- Đây là ông thầy đã liên lạc với chúng tôi hồi tối. Ông muốn giúp cô Lệ Sa để trục xuất quỷ dữ ra khỏi người cô. Chúng tôi hy vọng sẽ có kết quả tốt.

Người đàn ông được mời vào phòng cô gái. Cánh cửa mở ra, Lệ Sa đang kêu la vùng vẫy, cô ngược

mắt nhìn về phía người đàn ông trùm đầu bằng cái khăn màu xám:

-Hãy ra ngay! Cút đi ngay! Nếu không tao sẽ giết mày, làm ày cạn khô dòng máu, mày sẽ phải chết như một cành cây khô mục.

Người đàn ông, chúng ta hãy gọi là ông thầy , bình tĩnh tiến đến bên giường Lê Sa đang vùng vẫy Ông thầy rút cái khăn ra khỏi đầu Hai mắt ông mở lớn nhìn thẳng vào đôi mắt đầy gân máu của cô gái đồng thời đưa tay bắt ấn rồi nạt lớn:

-Quý dữ! Mi không làm gì được đâu! Hãy mau mau rời khỏi thân xác cô gái vô tội, nếu không ta sẽ i không còn chút năng lực nào để sống ở bất cứ cõi giới nào .

Ông thầy vừa nói dứt câu thì Lê Sa bỗng cười lên khanh khách và vùng mạnh tay chân như cố thoát ra khỏi các dây trói buộc để nhảy tới cầu xé ông thầy Trong khi đó ông thầy vẫn bình tĩnh cười nhạt, mở nắp vali lấy ra cái bình bằng đồng xưa đưa lên cao và ra sức rảy mạnh. Những làn nước trong bình bằng đồng văng ra rớt vào mặt cô gái

Trong lúc đó, ông thầy xấn tới và đọc những câu chú liên hồi .

Tự nhiên Lê Sa dịu lại cơn kích động nhưng chỉ mấy phút sau cô gái lại vùng vẫy dữ dội trợn mắt nhìn và thét lên:

-Mày hãy đi khỏi đây ngay! Tao sẽ giết mày! Mày phải chết.

Ông thầy lại rảy nước phép, bắt ấn và đọc chú:

-Mi không thể nào chịu nổi pháp thuật của thần linh quá ba lần. Lần cuối cùng ta i thời gian suy nghĩ lại và sám hối Đừng để ta phải hạ độc thủ.

Mặc cho cô gái vùng vẫy la hét, ông thầy chỉ cho hai nhân viên toà soạn, người thanh niên tên Quy và hai người bạn cùng có mặt ở đó cách làm sao giữ cho tâm thần kiên định, không bị xáo trộn, sợ hãi trước sự đe dọa của quỷ. Ông thầy lấy ra từ vali 4 cái linh phù, những đồ đeo của Salomon treo ngay cửa phòng và cửa ra vào về phía Nam. Ông thầy nói:

-Những linh phù và những thứ này có công dụng trấn yểm và làm mất hiệu lực của câu trù mà pháp thuật đen đã thur vào trong đầu cô gái .

Nói xong, ông lại lấy ra 4 vật lạ khác có buộc dây ngũ sắc và trao cho Quy để đeo vào cổ cô gái Quy ngần ngừ vì anh lo sợ sẽ bị Qê Sa phản ứng cắn vào tay anh như mọi lần ( ). Ông thầy biết ý dùng cái khăn trùm đầu trùm lên đầu Lê Sa rồi mọi người cùng giúp Quy đeo 4 vật gắn linh phù và dây ngũ sắc lên cổ của Lê Sa .

Mọi việc tuy có khó khăn nhưng không ngờ lại diễn tiến tốt đẹp. Trong khi đó, ông thầy lấy muối bột hòa trong nước thánh ở trong bình rồi rải quanh nhà khắp 4 hướng Đông, Tây, Nam, Bắc và ở chính giữa 4 hướng ấy còn để những nhúm muối sạch. Thế là Lê Sa tự nhiên giảm vùng vẫy, giảm tiếng kêu, rú, gào thét và sau đó ú ớ trong miệng những câu không nghe rõ rồi cuối cùng cô thiếp đi .

Quy nói:

- Đây là lần đầu tiên Lê Sa chợp mắt ngũ yên lặng, một điều mà 7 ngày trước đây không thể có được.

Thế rồi ngày 18 tháng 10 Lê Sa lành hẳn. Tuy nhiên cơ thể cô vô cùng suy yếu, tinh thần suy sụp. Các bác sĩ khám bệnh cho cô đã cho biết là cô bị suy dinh dưỡng trầm trọng, thần kinh lại xáo trộn. Cô đã được

chờ tới bệnh viện thần kinh. Sau một thời gian dưỡng bệnh cô đã trở nên minh mẫn, vui vẻ và rồi được trở về nhà.

Cô thường nói: "Những gì đã xảy ra cho tôi cách đây một hai năm đối với tôi như một giấc mộng dữ nhưng có điều lạ lùng là tôi không nhớ những gì đã xảy ra lúc trước. Có lẽ lúc đó tôi không phải là tôi nữa."

Cô Đàm Lệ Sa sau đó đã gửi thư cảm ơn toà báo Siêu Linh. Ngoài ra cô còn tìm gặp ông thầy đã cứu cô thoát khỏi móng vuốt của quỷ sứ. Ông thầy này là người Quảng Đông, đến sống ở HK được 6 năm và lần đầu tiên ông xuất đầu lộ diện để cứu người .

Ông thầy khuyên Lệ Sa cũng như tất cả mọi người không nên dấn thân vào việc luyện bùa ngải, tiếp xúc với những vong linh, ma quỷ. Bởi vì theo ông, Vu Thuật, Ma Thuật thường là con dao hai lưỡi để quay ngược lại tàn hại chính bản thân người đã có liên hệ gần gũi hoặc sử dụng chúng. Thật sự là có những con quỷ vô thường, những con quỷ bị sa đọa vào địa ngục rồi thoát cũi xổ lồng, chúng vất vưởng rất lâu trong cõi tối tăm.

Vì thế chúng khao khát được làm người nhưng đồng thời chúng cũng căm giận, oán than, tham lam và kiêu căng. Chúng luôn luôn chờ dịp là nhập vào thân xác người sống. Những phù thủy, những kẻ ma đạo, hắc đạo thường là những kẻ dẫn đường chỉ lối, làm cầu nối a quỷ tức là Satan bước từ cõi u minh giao tiếp đột nhập vào người sống. Điều nguy hiểm đáng sợ là quỷ thường có những năng lực phát huy lời nguyện. Pháp thuật đen hay có những câu Trù, những người bị Tẩu hỏa nhập ma thường thốt ra những câu trù, lời nguyện rất khủng khiếp.

Chương 40: Đêm

11:45 pm

911: 911. Chúng tôi có thể giúp gì?

NGƯỜI GỌI (TIẾNG TRẺ CON) : Cháu nghĩ là cháu cần cảnh sát.

911: Ok. Địa chỉ của cháu?

NGƯỜI GỌI: Đường *****

NGƯỜI GỌI: Có một gã đang đứng trong sân sau nhà cháu.

911: Cháu có nhìn thấy gã đó thế nào không ?

NGƯỜI GỌI: Cháu không nhìn rõ mặt.

911: Hắn ăn mặc như thế nào ?

NGƯỜI GỌI: Cháu thấy hình như hắn đang mặc một cái áo khoác ngoài có mũ trùm. Cháu không biết. Trông như hắn có trùm cái mũ lên đầu.

911: Hắn đang làm gì?

NGƯỜI GỌI: Hắn chỉ đứng đó... Nhìn vào trong chỗ cháu.

911: Rồi. Thế bố mẹ cháu có ở nhà với cháu không ?

NGƯỜI GỌI: Cháu không tìm thấy họ.

NGƯỜI GỌI: Bố mẹ ơi! Ra đây với con!... Bố mẹ cháu đi vắng rồi. Cháu sợ !

911: Được rồi, cảnh sát đang trên đường tới.

NGƯỜI GỌI: Làm ơn nhanh lên ạ !

911: Có chỗ nào ở nhà cháu có thể nấp được không ?

NGƯỜI GỌI: Hắn đi rồi ! Cháu không thấy hắn !

911: Chuyện gì xảy ra ?

NGƯỜI GỌI: Hắn vừa biến mất.

NGƯỜI GỌI : Ối ời ! Cứu !!

911: Bình tĩnh nào. Có chuyện gì xảy ra ??

NGƯỜI GỌI: Hắn đang gõ lên cửa sổ bên của nhà cháu.

911: Trông hắn thế nào ?

NGƯỜI GỌI: Một cái mồm cười rộng toác... với không có mắt. Cứrcháu với... làm ơn cứu cháu !

NGƯỜI GỌI: Cháu sẽ đi trốn vào tủ quần áo.

911: Ừ được. Cảnh sát đang đến rồi, cháu hiểu chứ?

NGƯỜI GỌI: Vâng.

911: Cháu trốn chưa?

NGƯỜI GỌI: Cháu đang ở trong tủ quần áo. Trên gác.

NGƯỜI GỌI: *thì thầm*

911: Cháu nói gì ?

NGƯỜI GỌI: Hắn vào trong nhà rồi.

NGƯỜI GỌI: Hắn đang sục sạo rất nhanh.

NGƯỜI GỌI: Không! *nức nở* Hắn lên gác rồi!

KHÔNG RÕ : TÌM THẤY MÀY RỒI TÌM THẤY MÀY RỒI TÌM THẤY MÀY RỒI

Khi cảnh sát tới, họ tìm thấy thi thể của một cậu bé 11 tuổi trong tủ quần áo. Mắt cậu bé bị móc ra. Xác cha mẹ cậu thì tìm thấy ngoài bể bơi ở sân sau. Bố mẹ cậu bé bị dùng kéo cắt kết mĩ mắt và rạch miệng, cắt môi. Nhiều vết đâm vào bụng và cổ của 3 nạn nhân.

Bạn đoán được đó là ai không? :D

Chương 41: Sự Thật Về Phineas And Ferb

Phineas and Ferb là một loạt phim hoạt hình nhiều tập của hãng truyền hình Disney được công chiếu hằng ngày trên Disney Channel và Disney XD.

Trọng tâm của bộ phim kể về hai cậu bé con riêng muốn biến giấc mơ thành sự thật trong chuyến phiêu lưu mùa hè, cùng đồng hành là sự nhòm ngó, ganh tị của cô chị gái và ý định lật tẩy những kế hoạch mùa hè ẹ biết, song song với cuộc vui chơi là những phát minh, mưu đồ độc ác và điên rồ của tiến sĩ xấu xa cùng với sự ngăn chặn âm mưu đó.

Phineas and Ferb phát sóng lần đầu tại Mỹ ngày 17/8/2007 và các tập đầu tiên chính thức công chiếu trên toàn thế giới vào ngày 01/02/2008 và suốt tháng 2 (âm chỉ Phineas and Ferb-uary). Bộ phim đã được nhiều sao của những chương trình Disney lồng tiếng và thử vai.

Dựa theo ca khúc chủ đề (có 104 ngày nghỉ hè tuyệt vời), loạt phim có thể được coi là bao gồm 104 tập phim 11 phút hoặc 52 tập phim 22 phút. Tính đến thời điểm hiện tại, đây là series phim nguyên bản của Disney Channel phát sóng lâu nhất.

Và “ Phineas and Ferb “ được dựng lên dựa theo câu chuyện có thật ở ngoài đời.

Nhưng cuộc đời lại chẳng bao giờ đẹp như trong phim.

Candace “Candy” Gertrude Flynn là bà chị 15 tuổi của Phineas và Ferb, là con trưởng của gia đình Flynn-Fletcher. sinh ngày 11 tháng 7, tại Danville bởi Linda Flynn với một người bố chưa biết tên. Em trai Phineas của cô được sinh ra khoảng một vài năm sau đó. Lúc Phineas còn là trẻ sơ sinh và Candace mới biết đi, mẹ của cậu, Linda Flynn, người mẹ đơn thân đã gặp và yêu một nhà khảo cổ học người Anh tên Lawrence Fletcher trong một buổi hoà nhạc của Love Handel. Khi Linda Flynn và Lawrence Fletcher thực sự kết hôn, Phineas và Candace đã nhận Lawrence là bố dượng và con riêng của ông - Ferb, người sau này là một người anh em và cũng là bạn tốt nhất của Phineas. Candace lớn lên và coi Lawrence như một người cha, và gọi ông bằng từ quen thuộc "bố".

(Việc này giải thích vì sao trong phim, ông bà và anh em Ferb đều là người Anh và 2 anh em chẳng giống nhau chút nào) .

Candace thực sự đã rất cô đơn trước khi Phineas và Ferb được sinh ra. 2 cậu em dù nghịch như quỷ sứ, làm xáo trộn cuộc sống thường ngày của cô nhưng bên cạnh chúng thật sự rất vui, rất ấm áp. Candace có lẽ sẽ mãi sống hạnh phúc trong gia đình nhỏ bé này trước khi... Phineas và Ferb chết trong 1 vụ tai nạn giao thông. Không thể chấp nổi sự thật đau thương, Candace ảo tưởng 2 đứa trẻ vẫn còn sống, tưởng tượng tất cả mọi thứ 2 em trai trước kia từng làm : xây tổ chim sau nhà, sửa ô tô ở gara.... Đó chính là lý do tại sao khi Candace nói, mẹ chẳng bao giờ tin cô. Căn bệnh của cô ngày một trầm trọng theo thời gian khi cô kể với mẹ về những vật mà 2 đứa bé gần như không thể làm được.

Lo cho con gái, bố mẹ đã phải đưa Candace vào bệnh viện tâm thần để khám, cô được chuẩn đoán bị mắc chứng tâm thần phân liệt. Sau đó bác sĩ cho cô ấy uống thuốc an thần rồi ở lại viện để điều trị tiếp. Nhưng vô tình cô ấy uống quá liều, khiến cô ấy trở nên điên rồ, hoang tưởng và phát sinh những ảo giác mới.... Đây chính là lý do mà Perry (con chó nuôi của Phineas và Ferb nhưng trong trí tưởng tượng của Candace lại là 1 siêu điệp viên thú mỏ vịt) tồn tại và có 1 con ngựa vằn biết nói chuyện ở trong 1 vài tập phim (con ngựa vằn gọi cô là "Kevin" hay mặc áo Blu là bác sĩ chuẩn đoán của Candace nên nó thường

hay ngồi trên chiếc ghế tựa và cầm báo - sổ ghi chép) ...

Ông bà của Phineas và Ferb (xuất hiện trong 1 số tập và thường hay có con ngựa vằn) thật sự không phải ông bà của họ mà là bác sĩ tâm thần ở trong bệnh viện mà hay đi thăm buồng của Candace..."

Quá trình điều trị bị thất bại. Candace đáng thương ngày một tồi tệ hơn. Và rồi do không thể chịu được nên bố mẹ quyết định để cô ở lại bệnh viện tâm thần cho đến suốt đời.

Ở trong buồng giam cách biệt, Candace luôn luôn ảo tưởng về 2 đứa em, về những cuộc phiêu lưu, về câu chuyện tình yêu ngọt ngào... - đây chính là lí do vì sao mùa hè không bao giờ kết thúc trong phim.

Cô độc. Điên loạn. Tách biệt. Candace không có ai ở bên. Chỉ có cuốn nhật kí nhỏ bé để ghi chép lại một thế giới tưởng tượng đẹp để không có thật.

Cuối cùng, cô đã tự sát. Vì thế, trong phim, mùa hè của họ không bao giờ chấm dứt, câu chuyện vẫn mãi tiếp tục...Thực chất tất cả chỉ là giấc mơ của kẻ tâm thần...

Chương 42: Giác Mơ

Tôi đang đi trên một con đường mòn, hai bên là thảm cỏ và cây. Con đường trông rất quen thuộc. Nếu tôi nhớ không lầm là sẽ có băng ghế đá chừng năm mươi mét nữa. Và tôi đã đoán đúng. Tôi ngồi xuống, nghỉ mệt, thật ra cũng không phải mệt. Nhưng tôi muốn nán lại ngắm nhìn cảnh vật chung quanh.

Dưới đất, trên thảm cỏ, rải rác đây đó là những chiếc lá vàng mang màu của nắng chiều thu. Chợt một cơn gió nổi lên, hất ngược mái tóc tôi ra phía sau. Kèm theo đó, tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh dọc sống lưng. Đường như... đường như sắp có sự việc gì đó rất đáng sợ sắp xảy ra, nhưng tôi không thể nhớ là chuyện gì.

Một người thanh niên mặc chiếc áo khoác dài từ đằng xa bước lại gần tôi. Dáng người cao ráo, gầy gò, hai bên má hóp vào trong. Trông hắn tôi liên tưởng đến một con nghiện. Khi đã đến gần tôi, hắn rút con dao từ trong chiếc áo khoác ra. Hoảng hồn, tôi bật dậy, tim đánh thịch một tiếng.

- Anh... muốn gì?

Hắn không trả lời. Trông mắt hắn lên những sợi gân đỏ tươi, như một người hóa điên hoặc là hóa thú lao về phía tôi. Tôi vụt chạy về phía bên phải, trên lớp thảm cỏ mềm. Đằng sau vẫn nghe tiếng gào thét và tiếng chân của hắn đuổi đến. Phía trước là một con dốc, tôi toan quay người rẽ ngoặt thì chợt chân rơi xuống. Tôi nghe tiếng hét của chính mình vang vọng trong màn đêm sâu thẳm

Tôi giật mình tỉnh dậy. Tôi vừa có một cơn ác mộng ghê người, nhưng không thể nhớ đó là chuyện gì. Chỉ là cảm thấy rất đáng sợ. Nhưng tôi không bận tâm thêm. Sau khi hoàn thành thủ tục đánh răng, ăn sáng thường ngày, tôi rời khỏi nhà và đi làm. Nhìn đồng hồ, vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến giờ làm. Có lẽ do cơn ác mộng làm tôi thức dậy sớm.

Mãi ngẫm nghĩ đến cơn ác mộng. Khi giật mình nhìn lại thì thấy mình đang đi trên một con đường mòn vắng người, hai bên là cỏ và lá cây, nó rất quen thuộc. Và tôi đã đoán đúng là có một cái ghế dài cách đó không xa. Vì còn sớm nên tôi quyết định ngồi lại thưởng thức cái đẹp của thiên nhiên. Một cơn ghê sợ chạy dọc người nhưng không thể biết đó là gì, từ lúc nào tôi có giác quan thứ sáu. Tôi gặp một tên thanh niên trông như người nghiện. Hắn đến gần tôi và rút con dao ra. Tôi bỏ chạy vừa cảm thấy sợ lại vừa cảm thấy quen thuộc nhưng chỉ có thế, không thể biết được gì xảy ra tiếp theo. Và rồi tôi trượt xuống dốc khi rẽ ngoặt, bị nhắm chìm bởi màn đêm sâu thẳm

Tôi giật mình tỉnh dậy. Tôi vừa có một cơn ác mộng ghê người, nhưng không thể nhớ đó là chuyện gì. Chỉ là cảm thấy rất đáng sợ.

Chương 43: Câu Chuyện Về Alice, Human Sacrifice

Các mem vocaloid hăng ai cũng biết đến bài hát khá nổi tiếng này nhưng chắc ít ai biết được nó gần giống với 1 vụ án được thực hiện gần giống với lời bài hát tại Nhật bản

Cho tới giờ, vụ án Alice vẫn là một trong những vụ án kì lạ và chưa bao giờ được phá ở Nhật Bản. Từ 1999 đến 2005, đã có năm vụ án diễn ra. Lẽ ra chúng đã là năm vụ hoàn toàn khác biệt nhau, nếu không c

ó những tấm bài mà hung thủ để lại ở mỗi hiện trường vụ án. Hắn luôn để lại một tấm bài (Dao động từ giết người này đến giết người nọ) sau mỗi lần gây án ở địa điểm gây án, trên đó có chữ "Alice" được viết bởi máu của nạn nhân.

Người ta tìm thấy rất ít dấu mối ở mỗi hiện trường vụ án, và cuối cùng thì vụ án đã chìm vào quá khứ. Sau đây là chi tiết mỗi vụ.

Sasaki Megumi

Nạn nhân đầu tiên là Sasaki Megumi, cô 29 tuổi, là chủ một nhà hàng. Người quen của cô nói rằng cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, khá nóng nảy và miệng lưỡi sắc bén khi nói chuyện với nhân viên của cô ta. Khách hàng rất ưa chuộng đồ ăn của cô và sự tận tâm vào công việc. Ngoài nhà hàng, Megumi rất hòa đồng và thường đi tới các bữa tiệc.

Chính sau một bữa tiệc thường ngày đó mà cô mất tích. Khi cô quyết định đi bộ về nhà từ nhà bạn vì hai nhà chỉ cách nhau một dãy và vì cô đang quá say để lái xe. Mặc dù vài người đã đề nghị chở cô về nhà nhưng cô đều từ chối. Cô rời đi vào lúc 1 giờ sáng, và đó là lần cuối cùng mọi người thấy cô, còn sống.

Buổi sáng hôm sau, một cặp đôi trẻ đang đi dạo trong rừng, cách nhà của Megumi khoảng 1 dặm bỗng thấy một vũng máu lớn trên nền đất, tạo thành một con đường kì quặc. Tò mò, họ đi theo. Đến cuối con đường máu, họ thấy xác của Megumi. Cô đã bị xé ra làm nhiều mảnh, treo trên các cành cây xung quanh. Cặp đôi đó nhanh chóng gọi cảnh sát.

Cảnh sát tìm thấy tấm bài được đút trong miệng Megumi. Một quân J bích với chữ "Alice" viết trên đó. Không có bất cứ một dấu vân tay hay một mẫu DNA nào được tìm thấy. Chỉ có một bãi nôn trên nền đất, mà cô gái trong cặp đôi đã tìm ra xác đã thừa nhận rằng nó là của cô.

Yamane Akio

Yamane Akio là một ca sĩ không mấy nổi tiếng chưa bao giờ hát ở bất kì nơi đâu ngoài các quán bar. Bạn anh ta nói anh là một người đàn ông tốt bụng không bao giờ mắng mỏ hay la hét với ai ngoài sân khấu. Sau cái chết của anh ta, ban nhạc đã quá sốc tới mức không còn muốn tìm ca sĩ mới.

Akio biến mất từ căn hộ của mình vào ngày 11 tháng 2 năm 2001. Những người chơi cùng ban nhạc là những người cuối cùng thấy Akio còn sống, vì họ đã luyện tập cùng nhau tới qua. Tới đó, bạn gái tới thăm anh ta và ngạc nhiên khi thấy căn hộ trống trơn. Trong vài ngày, một hồ sơ tìm người mất tích được lập và cuộc tìm kiếm bắt đầu.

Trong cuốn băng an ninh của căn hộ, có một bóng người mặc áo trùm đầu xuất hiện và đi vào tòa nhà qua cửa sau rồi đi ra với một túi rác lớn phình ra một cách lạ thường. Sự xuất hiện lạ kì này chưa bao giờ được giải thích, và không một ai thấy hắn bằng xương bằng thịt. Mặc dù hầu hết đều tin hắn là hung thủ,

nhưng không một ai thấy mặt hắn, và điều này khơi lên một số nghi ngờ.

Kai Sakura

Kai Sakura là một cô gái tuổi teen đã từng có cả cuộc đời mình phía trước. Cô là một cô gái rất ngọt ngào, được bạn bè và họ hàng quý mến. Ước mơ của cô là lên đại học và trở thành nhà thiết kế thời trang, rồi thay, một tuần sau khi tốt nghiệp trường cấp ba, cô mất tích.

Gia đình của Sakura trở nên hoảng loạn trong việc tìm cô, cả thị trấn tiếc thương cho cô gái nhỏ. Thi thể cô được tìm thấy hai ngày sau đó, dưới một ngôi mộ nông. Có vẻ như tên sát thủ không muốn giấu cô đi, ngược lại, hắn đánh dấu ngôi mộ bằng tấm bài "Alice": Quân Q nhép được dán vào một que củi và cắm trên mộ

Xác của Sakura đã bị cắt ra làm nhiều phần. Mắt cô bị móc ra, da bị lột và miệng bị xéo to. Tên hung thủ khâu một cái vương miện lên đầu cô, cứ như là cô vẫn còn đang sống. Không có hành vi quấy rối tình dục.

Cùng với xác cô là một mẫu giấy, trên đó là vài dòng chữ cầu thả. Trong đó có ghi những câu tối nghĩa và không liên quan tới nhau, thậm chí một số còn không đọc được. "Cái chết là một giấc mơ méo mó". "Nữ hoàng sẽ cai trị mãi mãi," và "Ha! Ha! Những kẻ đã chết thật là may mắn" là một trong số những câu đã được viết. Người ta không thể tìm bất cứ một văn bản nào có nét chữ tương tự.

Oshiro Hayato and Hina

Hai người này là những nạn nhân cuối, và cũng là những người có cái chết ít ghê rợn nhất. Hayato và Hina là hai chị em, họ rất gần gũi nhau. Hina là người chị với tính cách khá bướng bỉnh. Hayato là người em với trí thông minh thiên tài, cậu đã "nhảy cóc" một lớp và học chung cùng với người chị yêu quý của mình. Cả hai không hay đánh nhau như các cặp chị em khác

Người ta tìm thấy cả hai chết trên giường của chúng vào ngày 4 tháng 4 năm 2005 vì bị tiêm thuốc độc vào người. Cánh cửa sổ trong phòng ngủ của cả hai để mở, và mọi người đều nghĩ tên sát thủ đã lên vào, đủ im lặng để không làm cả hai thức dậy, tiêm thuốc và lên ra. Cả hai đứa trẻ đều cầm trong tay quân Át Cơ mà khi ghép lại là chữ "Alice".

Có một dấu chân dẫm máu để lại trên tấm thảm, nhưng cảnh sát không thể điều tra kỹ hơn vì nó đã bị làm nhòe đi khá nhiều. Đây là dấu mới duy nhất ngoài những tấm bài tây mà hung thủ để lại hiện trường.

Một năm sau, mẹ của Hayato và Hina tự sát vì quá đau khổ. Cha của hai đứa trẻ vẫn sống tới ngày nay và đang phải tiếp nhận rất nhiều phương thức chữa bệnh để vượt qua cú sốc mất đi cả gia đình mình. Tại thời điểm hiện tại, ông ta đang rất sầu não và phải uống rất nhiều loại thuốc.

Ảnh hưởng

Không lâu sau cái chết của chị em nhà Oshiro, một người tên Suzuki Yuuto đã bị bắt vì tội giết người. Hắn là một tên vô công rồi nghề với vấn đề về thần kinh, hắn nói rằng hắn "không nhớ" mình đã ở đâu vào thời điểm diễn ra của bất kỳ vụ án nào. Đáng kết tội nhất, hắn lại có chiếc áo khoác của Yamane Akio với máu của chính Akio nhuộm ở cổ tay. Yuuto trở nên mê sảng và nói như điên như dại, khẳng định rằng "Một người đàn ông quý màu đen không có mặt" đã đưa cho hắn cái áo.

Yuuto sau đó được thả ra khi một nhà cư trú cho những kẻ vô gia cư cách nhà của Kai Sakura năm dặm nói rằng Yuuto đã ở chỗ họ khi Sakura bị giết. Vì con người không thể nào vượt một quãng đường năm dặm để bắt cóc và giết người rồi trở lại mà không gây nghi ngờ nên Yuuto đã được thả ra.

Vào ngày 30 tháng 4 năm 2008, một nhà sản xuất có biệt danh là Yugami-P đăng tải bài hát đầu tiên của ông lên nicovideo với cái tên là Hitobashira Arisu (Dịch thô là Alice của Sự hi sinh con người). Đường như bài hát này được dựa trên vụ án Alice. Nó kể câu chuyện của một giấc mơ nhỏ khi nó lôi kéo con người vào thế giới của nó, và kể lại câu chuyện của mỗi "Alice"

Bài hát có vài đoạn song song cùng với mỗi vụ giết người. Alice đầu tiên (Lồng tiếng bởi MEIKO) bị lạc trong rừng, nơi xác của Megumi được tìm thấy. Alice thứ hai (Lồng tiếng bởi KAITO) là một ca sĩ bị "bắn bởi một kẻ điên"

Alice thứ ba (Lồng tiếng bởi Hatsune Miku) được rất nhiều người yêu quý và đã trở thành nữ hoàng của một vương quốc. Rồi cô bị "một giấc mơ méo mó" chiếm hữu

Alice thứ tư (Lồng tiếng bởi Kagamine Rin/Len) là một cặp song sinh được coi như là một "Alice". Cặp song sinh có người chị "bướng bỉnh" và người em trai "thông minh". Nó cũng nói về việc họ "chưa thức tỉnh", có lẽ là để nói về cái chết của họ trong giấc ngủ. Những tấm bài với chất khác nhau cùng với những thi thể cũng được nhắc tới. Yugami-P không nói rằng bài hát này có liên quan gì đến Vụ án Alice nhưng hầu hết đều tin là như thế.